Fernand L.A. Legrand

SEMNUL VORBIRII ÎN LIMBI

O analiză biblică
a vorbirii în limbi

Fernand L.A. Legrand

Semnul vorbirii în limbi

O analiză biblică a vorbirii în limbi

CLV
Christliche
Literatur-Verbreitung e.V.

Cuprins

Cuvînt înainte 6
Capitolul 1
„Analiza reînnoirii carismatice“ 9
Capitolul 2
Un mesaj către oameni? 16
Capitolul 3
Un semn pentru credincioşi? 26
Capitolul 4
Isus şi limbile 42
Capitolul 5
Două vorbiri în limbi? 47
Capitolul 6
Tălmăcirea 52
Capitolul 7
Să te zideşti pe tine însuţi 73
Capitolul 8
Sfîrşitul vorbirii în limbi 78
Capitolul 9
Înşeptita binecuvîntare a Duhului 88
Capitolul 10
Limbile de foc 106
Capitolul 11
Podul cu şase stîlpi 109
Capitolul 12
Experienţele 112
Capitolul 13
Originea limbilor actuale 118
Capitolul 14
A. Legătura între cauză şi efect 128
Capitolul 15
B. Legătura între cauză şi efect 148
Anexă 163

Cuvînt înainte al autorului

Să scrii o carte despre subiectul atît de controversat al vorbirii în limbi nu este cu siguranţă cel mai bun mijloc de a-ţi face prieteni. Dimpotrivă, este modul cel mai sigur de a pierde cîţiva dintre ei. Pentru apărarea adevărului, Pavel îşi lua riscul să displacă. El zicea în Galateni 1:10: „Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoinţa oamenilor, sau bunăvoinţa lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aş mai căuta să plac oamenilor, n-aş fi robul lui Cristos". Totodată, Dumnezeu să ne ferească de a cultiva arta de a displace. Cum spunea Alexandre Vinet, e nevoie de dragoste pentru oameni şi nu pentru idei. Dar spiritul unora este astfel orientat încît adevărul însuşi este cel care îi deranjează. Cînd Ralph Shallis şi-a scris cartea *Le don de parler diverses langues* (Darul de a vorbi felurite limbi), el a făcut-o cu atîta dragoste încît i-au trebuit cel puţin zece pagini ca să se scuze de adevărurile pe care urma să le expună. Ca să zicem aşa, nimeni n-a umblat cu mănuşi aşa de fine. Totuşi, unii n-au văzut în ele decît mănuşi de box. Nu spune o zicală populară că adevărul răneşte? Dar Biblia zice că rănile făcute de un prieten dovedesc credincioşia lui (Prov.27:6). Ar fi zadarnic să credem că atitudinea cea mai frăţească poate preîntîmpina anumite rupturi. Expunerile mele anterioare asupra acestui subiect mi-au adus duşmănii trainice şi durabile. Pavel, cum spune în Galateni 4:16, „îşi făcea vrăjmaşi spunînd adevărul", şi aceasta printre cei ce îi erau cei mai apropiaţi, pe care-i adusese la mîntuire şi care erau copiii lui duhovniceşti.

Avînd în vedere multitudinea poziţiilor referitoare la această chestiune, ar trebui să se scrie nu o carte, ci mai multe, căci nuanţele sînt numeroase. Printre cei care sînt cu totul devotaţi cauzei găsim, în degradeu, cei pentru care vorbirea în limbi este:

1. Condiţia „sine qua non*" sau indispensabilă a mîn-

*Expresie latinească: „fără de care nu se poate" (în latineşte în text) - nota trad.

tuirii.

2. Semnul necesar sau evident al botezului cu Duhul.

3. Un carism pe care nu îl practică decît în particular.

4. Un dar mai mic.

5. O practică pe care o judecă a fi uneori abuzivă şi falsificată, contrafăcută.

6. Un dar pe care nu îl caută pentru ei înşişi, dar căruia îi admit practicarea în biserică.

În partea opusă, găsim, tot în descreştere, cei pentru care vorbirea în limbi actuală este:

1. O falsificare, o imitaţie frauduloasă pe care o denunţă.

2. O practică pe care o condamnă mai mult cu păreri preconcepute decît cu cunoştinţă biblică.

3. Un subiect de interes spiritual, dar restrîns la o perioadă a istoriei, ca de exemplu naşterea şi răstignirea Domnului.

4. O „posibilitate" de ordin cu totul secundar în care nu au încredere.

Cele două liste pot părea incomplete, dar ele scot în evidenţă multiple simţiri. A nu clasa protagoniştii decît în două tabere, unii pentru, şi alţii contra, poate părea simplist, dar trebuie să ne decidem la aceasta dacă vrem ca cititorul să se poată orienta.

Ca să dau mai multă greutate acestui studiu, am ţinut să citez în primul rînd scrierile unor autori penticostali de vază, precum şi mărturia altora care au părăsit mişcarea din motive de doctrină. Printre aceştia, dau un loc deosebit prietenului meu Albert Busono care a făcut o muncă considerabilă de cercetare şi compilare la nivelul literaturii penticostale anglo-saxone. Dar în primul rînd, ceea ce formează urzeala acestei lucrări este propria mea cercetare şi înaintare, precum şi cea a soţiei mele dragi, căreia îi dedic această carte.

Din respect pentru fraţii mei penticostali moderaţi care, în esenţă, cred ca şi mine în toate adevărurile fundamentale ale Evangheliei, am evitat (cu excepţia citatelor de autori) să numesc bisericile lor cu numele lor specifice. Pentru a desemna pe cei care, în diferite grade, sînt adepţi ai vorbirii în limbi, m-am folosit de expresia cea

mai răspîndită: penticostalismul (mişcarea penticostală), expresie căreia nu-i dau nici un înţeles peiorativ, depreciativ. Pînă la capitolul 13 fac deosebire între ei şi carismaticii catolici. Într-adevăr, mai mulţi penticostali conservatori ar fi şocaţi să fie confundaţi cu aceşti carismatici de care se detaşează energic.

Unii vor întreba: De ce o asemenea carte? Pentru că mulţi au dorit să posede o lucrare de referinţă aprofundată fără a fi încîlcită, cu o linie directoare şi cu subiecte bine compartimentate care să îngăduie o orientare uşoară, ca să ştie, după îndemnul din Coloseni 4:6, „cum trebuie să răspundă fiecăruia".

Rugăciunea mea la Dumnezeu pentru cititorii mei este ca ei să fie însufleţiţi de duhul iudeilor din oraşul grecesc Berea: „Iudeii aceştia aveau o inimă mai aleasă... ei cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este aşa" (Fap.17:11).

Fernand Legrand

Capitolul 1

„Analiza reînnoirii carismatice"

Reînnoirea carismatică din sînul bisericii catolice a fost titlul unei broşuri editată în Canada spre sfîrşitul anilor 70, scrisă de D. Cormier. Ea stabilea poziţia penticostalismului clasic din vremea aceea. O vom rezuma aici fără să deformăm sau să trunchiem gîndul autorului.

Dacă, pe alocuri, limbajul pare prea exagerat unora, nu este al nostru; nimic nu ne aparţine în afara legăturilor dintre paragrafe.

Această carte descrie confuzia catolicilor sinceri în faţa uscăciunii bisericii lor, setea lor după o adevărată viaţă spirituală şi căutarea lor sinceră după viaţa Duhului, plecînd de la contacte cu diverşi pastori penticostali, de la lectura cărţii *Crucea şi pumnalul* de David Wilkerson şi a unei alte cărţi penticostale *Ei vorbesc în alte limbi* de J. L. Sherrill*.

„Ei au stăruit mai mult de un an, rugîndu-se în fiecare zi şi zicînd: Vino, Duhule Sfinte... Aceasta se petrecea la Universitatea Duquesne în Pensylvania. La South-Bend în statul Indiana se făcea aceeaşi căutare, aceeaşi aşteptare cu profesorii de teologie de la colegiul Sfînta Maria. Acolo, ei au făcut apel la fratele Ray Bullard, diacon al unei biserici penticostale vecine şi preşedinte local al grupării „Oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline". Acest om era respectat pentru marea lui experienţă cu darurile duhovniceşti şi era zugrăvit ca un om smerit care nu căuta decît să fie folosit de Domnul. El a devenit într-un fel naşul spiritual al comunităţii carismatice care se forma la Notre-Dame. Timp de mai multe luni ei s-au reunit la Ray Bullard, unde se ţineau deja adunări penticostale şi unde erau invitaţi regulat mai mulţi pastori penticostali ca să ţină expuneri şi să răspundă la întrebările noilor veniţi.

Apoi a venit explozia: într-un sfîrşit de săptămînă,

* Este vorba de titlurile traducerilor în limba franceză ale acestor două cărţi scrise de autori americani - nota trad.

numeroşi studenţi catolici au fost botezaţi cu Duhul Sfînt. Aceasta s-a răspîndit ca un foc de paie. Într-una din aceste întîlniri la Ray Bullard, un fost misionar penticostal a pus întrebarea: ‚Acum că aţi primit Duhul Sfînt, cînd aveţi de gînd să părăsiţi biserica catolică?' Miraţi, ei au răspuns: ‚Dar nu avem nici cea mai mică intenţie să părăsim biserica!' Sentimentul unanim al penticostalilor clasici din vremea aceea era că Duhul Sfînt va deschide mai devreme sau mai tîrziu ochii catolicilor. Dar pe măsură ce trecea timpul, devenea clar că ei se hotărîseră într-adevăr să rămînă catolici şi că ierarhia recupera mişcarea în folosul bisericii romane. S-au emis atunci cinci ipoteze pentru a explica atitudinea acestor catolici care continuau să urmeze învăţăturile şi practicile bisericii lor, deşi afirmau că au primit Duhul Sfînt:

1. Această mişcare nu este decît la începuturile ei; catolicii care fac parte din ea se vor schimba mai tîrziu.

2. Această mişcare vine de la Duhul, dar ierarhia catolică a ştiut s-o canalizeze în folosul ei.

3. Această mişcare este împlinirea profeţiei: „Eu voi turna Duhul Meu peste orice făptură", şi demonstrează că Duhul Sfînt este deasupra prejudecăţilor noastre religioase şi poate să mîntuiască pe oricine, independent de doctrina lui.

4. Această mişcare nu este decît o înscenare pentru a atrage pe protestanţi în capcana ecumenismului.

5. Această mişcare este o falsificare, o imitaţie frauduloasă a diavolului, şi pregăteşte venirea Anticristului.

Autorul dezvoltă poziţia pe care o adoptă încă, în Europa în orice caz, o parte a penticostalismului istoric şi care este rezumată de aceste cinci ipoteze:

1. Această mişcare nu este decît la începuturile ei; catolicii care fac parte din ea se vor schimba mai tîrziu.

El constată că, în ciuda aşteptării generale, *prin mişcarea carismatică, cei care se depărtaseră de catolicism erau readuşi la el, şi le era reînsufleţită închinarea idolatră.*

Profesiunile de credinţă carismatice se exprimau astfel:

- *Închinarea la fecioara Maria a preluat pentru noi*

rolul sfințirii.

- Viața sacramentală a Bisericii a devenit mai bogată în înțeles.

- Am ajuns prin ea la o înțelegere mai profundă a euharistiei ca jertfă și am revenit la spovedaniile frecvente.

- Mi-am descoperit atunci o profundă venerație pentru Maria.

Citînd atunci pe părintele O'Connor, el ne dă o profesiune, o mărturisire de credință carismatică care cutremură pe orice penticostal, evanghelic sau reformat:

„Primele efecte au fost o mai mare venerație față de euharistie. Efectul cel mai izbitor, pentru un benedictin, după botezul lui cu Duhul, a fost să cînte liturghia. Cultul pentru Maria a fost întărit prin mișcarea penticostală în toată țara. În rezumat, efectul mișcării penticostale a fost să salveze persoane pentru biserică (catolică), pentru cler și pentru viața religioasă".

Schimbarea așteptată neavînd loc, această primă ipoteză nu putea fi reținută.

2. Această mișcare vine de la Duhul, dar ierarhia catolică a știut s-o canalizeze spre folosul ei.

Explicația asupra acestui punct este mai puțin precisă. Sînt citate numele *părintelui Regimbald, părintelui O'Connor și cardinalului Suenens care au introdus mișcarea carismatică pe lîngă laici. Reîntoarcerea la închinarea tradițională nu este rezultatul presiunilor din partea ierarhiei, ci însuși efectul experienței carismatice.* Părintele McDonnel este citat cu aceste cuvinte: *„Penticostalii catolici sînt îndemnați să reia și să cultive forme de contact cu Dumnezeu pe care le părăsiseră. Aceasta nu ține de o teologie conservatoare, ci mai curînd de efectul transformator al experienței lor".*

Dacă ierarhia romano-catolică are un rol în reîntoarcerea la acest păgînism cu spoială creștină, cauza determinantă (noi nu facem decît să citãm) este *experiența „penticostală".*

Această a doua ipoteză nu a fost reținută.

3. *Această mișcare este împlinirea profeției: „Eu voi turna Duhul Meu peste orice făptură" și demonstrează că Duhul Sfînt este deasupra prejudecăților noastre re-*

ligioase și poate să mîntuiască pe oricine, independent de doctrina lui.

Întrebarea pusă în consecință este foarte importantă: *Este duhul care acționează în biserica romano-catolică Duhul Sfînt? Vorbind despre Duhul Sfînt, Isus a zis: „El are să vă călăuzească în tot adevărul". Este caracteristica Duhului Sfînt. Caracteristica duhului rău este să călăuzească numai spre o parte a adevărului. Ori, unul dintre efectele cele mai izbitoare ale carismatismului este călăuzirea adepților lui spre o parte a adevărului și o parte de eroare, de rătăcire, ca de exemplu: rugăciunea spontană ȘI mătăniile; adorarea lui Cristos ȘI a sfintelor taine; citirea Bibliei ȘI cultul Mariei.*

Urmează cîteva mărturii de oameni care au fost botezați cu Duhul Sfînt, unul *în timp ce termina de spus mătăniile,* altul *în timp ce cînta un imn la liturghie,* o alta *în timp ce era îngenunchiată și se ruga Sfintei fecioare. Aceste mărturii sînt deajuns pentru a arăta clar că duhul care botează pe acești oameni este în contradicție cu Scripturile și nu poate fi în nici un caz Duhul Sfînt. A pune în seama Duhului Sfînt o asemenea grozăvie și o asemenea idolatrie este o hulă împotriva Persoanei Sale divine.*

Fiind de aceeași părere cu penticostalismul biblic al vremii respective, autorul trage o concluzie foarte chibzuită de care ne vom sluji mai departe: *Noi trăim într-o lume marcată de subiectivism... cînd lumea nu mai crede într-un adevăr absolut, ci în adevăruri relative subordonate experienței omenești. Accentul este astfel pus mai mult pe experiență decît pe doctrină. Faptul de a vorbi în limbi sau de a resimți o anumită pace lăuntrică... dragostea pentru Dumnezeu, Maria și sfinți este mai importantă decît cunoașterea învățăturii sănătoase.* Citînd pe Charles Foster el spune: *Cînd experiența Duhului trece înaintea doctrinei și a mîntuirii, amăgirea și înșelarea este sigură...*

A treia ipoteză nu putea fi reținută.

4. Această mișcare nu este decît o înscenare pentru a atrage pe protestanți în capcana ecumenismului.

Recunoscînd că *fără contribuția penticostală, mișcarea carismatică nu s-ar fi putut dezvolta niciodată în*

sînul bisericii catolice, el admite pericolul şi adaugă: *Din păcate se constată că unii creştini evanghelici, ca şi numeroşi protestanţi, nu au recunoscut această capcană. Dovezi din belşug demonstrează că mişcarea carismatică slujeşte intereselor Romei şi ale ecumenismului, dar trebuie să respingem ipoteza că aceasta nu ar fi decît o înscenare pentru a atrage protestanţii în capcana excesului ecumenic. Vindecările, profeţiile, minunile făcute în mişcarea carismatică ne interzic să nu vedem în aceasta decît o înscenare omenească... Dacă Duhul Sfînt nu poate să fie în spatele acestei mişcări, acţionează într-adevăr un duh real şi eficace... nişte evenimente supranaturale au făcut ca această mişcare să se dezvolte cu atîta rapiditate şi vigoare.*

Nefiind deci rezultatul direct al unui calcul omenesc, ci emanaţia unui duh străin, această a patra ipoteză nu putea fi reţinută. Rămînea cea de a cincea.

5. Această mişcare este o falsificare, o imitaţie frauduloasă a diavolului şi pregăteşte venirea Anticristului.

Nu se poate reproduce textul in extenso*, dar acest rezumat îi va reda ideile principale.

La universitatea Duquesne, după botezul cu Duhul Sfînt a vreo treizeci de studenţi, au urmat curînd mai multe vindecări publice şi supranaturale. Printre cele care au impresionat cel mai mult pe spectatori au fost manifestările profetice în limbi şi tălmăcirea lor. K. şi D. Ranafhan povestesc în cartea lor Revenirea Duhului: *La o adunare de rugăciune din South-Bend, un preot care asista aici pentru prima oară, a întrebat pe omul care se afla lîngă el de unde cunoaşte greaca. - Ce greacă? Preotul a spus atunci grupului că auzise clar pe vecinul lui repetînd primele fraze din „Te salut Maria" în greacă. Părintele O'Connor adaugă în cartea lui: Înainte de această întîlnire, nu exista decît foarte slab cult pentru Maria în grup... Începînd de atunci a existat un avînt de pietate marială. Pentru ei, diferitele minuni şi manifestări mariale sînt dovezile infailibile ale prezenţei lui Dumnezeu în biserica lor.*

D. Cormier răspunde că *Biblia ne pune totuşi în gardă împotriva semnelor miraculoase şi mincinoase (2.Tes. 2:9-12).*

*Pe larg (lat.) - nota trad.

În consecință, analiza nu putea merge decît în sensul ultimei ipoteze. Condamnarea așa-zisei treziri carismatice este clară și fără drept de apel. *Ea este,* spune el, *încrucișarea penticostalismului protestant cu idolatria catolică.* Să reamintim că în această analiză nu ne aparține nimic. De aceea am avut grijă să punem textul original în litere italice.

Sîntem de acord cu această analiză și cu concluziile ei? Dați-mi voie ca mai întîi să ne reținem răspunsul, căci oricît de aspră ar părea, concluzia de mai sus este încă cea a unei părți a penticostalismului european. Să ne amintim că dezbatem tema darului vorbirii în limbi și semnului al cărui purtător este el. Dacă am rezumat acest articol zguduitor despre carismatici, am făcut-o pentru că la ei, ca și la penticostali, se găsesc cele trei noțiuni de limbi, semn și botez cu Duhul Sfînt. Totodată, cum arată foarte clar această analiză, penticostalii (încă) clasici neagă că ea are aceeași origine. Dacă sînt așa de siguri de asta, de ce îi supără faptul că ei sînt inițiatorii acestei rătăciri pe care o consideră drept diabolică? Citățm din nou: *„Ray Bullard, diacon al unei biserici penticostale, avînd o mare experiență a darurilor duhovnicești... și mai mulți pastori penticostali...“* Ei sînt cei care au învățat, rugat și pus mîinile pentru ca acești catolici să primească Duhul Sfînt. Și oare din mîinile unor penticostali cu doctrină sănătoasă să fi primit ei un duh periculos, dăunător?! Această întrebare este îndreptățită, căci ei sînt obligați să recunoască: „DACĂ N-AR FI FOST RAY BULLARD, DIACONUL PENTICOSTAL... N-AR FI APĂRUT NICIODATĂ ACEASTĂ MIȘCARE“ (pagina 15). Ori, în spatele prezbiterilor care și-au pus mîinile peste Timotei nu era nimic altceva decît ceea ce a primit acest tînăr slujitor: darul lui Dumnezeu (2.Tim.1:6). Iar înapoia mîinilor lui Anania pe care le-a pus peste Saul din Tars, nu era nimic altceva decît Duhul Sfînt. Și cînd același Saul, devenit apostolul Pavel, și-a pus mîinile peste ucenicii lui Ioan din Efes, ei nu au primit alt Duh decît Cel adevărat. Dacă deci acești catolici sinceri au primit un duh demonic din mîinile acestor specialiști experimentați care sînt Ray Bullard și pastorii

penticostali asociaţi lui, înseamnă că în spatele mîinilor şi rugăciunilor lor era ceea ce ei au deplîns mai apoi, adică orice altceva decît Duhul Sfînt. Isus a spus-o într-un asemenea mod încît este cu neputinţă să te înşeli: „Pomul bun *nu poate* face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune" (Mat.7:18). Dacă rodul este declarat de către ei înşişi ca rău, înseamnă că pomul lor era de aceeaşi natură. Lucrul acesta pare să scape prietenilor noştri penticostali. Cînd sînt făcuţi să observe ciudăţeniile de care sînt atinse mediile lor; că este cu totul altceva decît Duhul Sfînt care produce „derapaje" verbale necontrolate şi excentricităţi de comportament, răspunsul lor invariabil este cuvîntul lui Isus: „Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său pîine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un peşte, să-i dea un şarpe în loc de peşte? Sau, dacă cere un ou, să-i dea un scorpion? Deci, dacă voi, care sînteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cît mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfînt celor ce I-L cer!" (Lc.11:11-13).

Dar nu este acesta un argument-bumerang? Căci adresîndu-se lui Ray Bullard şi pastorilor penticostali, aceşti catolici n-au cerut nici piatră, nici şarpe, nici scorpion; totuşi aceasta au primit. Acum aceşti prieteni îşi muşcă degetele pentru că s-au rugat şi şi-au pus mîinile peste nişte catolici care au primit de atunci un duh rău, după cum mărturisesc ei despre aceasta. Dar ceea ce ar trebui să-i neliniştească mai presus de orice nu este atît ceea ce au primit aceşti catolici, ci mai degrabă ceea ce le-au transmis ei. N-ar fi culmea absurdului să auzi un soţ plîngîndu-se şi supărîndu-se de o boală sida pe care soţia lui ar fi primit-o de la el?! Analiza bolii soţiei lui ar fi poate justă, dar să o acuze că a contractat o sida rea în timp ce a lui este bună este o chestiune gravă asupra căreia este necesar să ne oprim. Sînt absolut de acord cu prietenii penticostali cînd zic că virusul căpătat de carismatici este rău pentru că e anti-biblic, dar cînd se ştie, după propria lor declaraţie, unde l-au căpătat şi de la cine îl au, ar trebui să fie primii care să-şi pună aceste întrebări: Şi dacă ar fi acelaşi „botez cu Duhul"? Şi dacă ar fi aceeaşi „vorbire în limbi"?!

Capitolul 2

Un mesaj către oameni?

De-a lungul acestui studiu ne vom ţine de excelentul principiu enunţat în capitolul 1 de D. Cormier: „Duhul care este în contradicţie cu Scripturile nu poate fi Duhul Sfînt". El a permis penticostalilor conservatori să scoată în evidenţă gravele erori ale semenilor lor carismatici şi să conchidă: *„Manifestările supranaturale (la carismatici) sînt un semn care le spune că nu au nimic de care să se teamă, că sînt pe calea cea bună, pe cînd de fapt ei umblă în rătăcire... Înseşi aceste manifestări reproduc mai mult sau mai puţin fidel cele aflate în Noul Testament. De aceea se poate vorbi motivat de imitaţie frauduloasă**" *(Analiza reînnoirii carismatice,* pagina 15). Nu poţi decît să aplauzi această clarviziune biblică, cu condiţia să nu o aplici decît altora. Căci, dacă şi-ar cerceta propria doctrină numai cu jumătate din strictеţea cu care au făcut-o faţă de carismatici, ar vedea că, aşa cum spun cu propriile lor cuvinte: „Să crezi că eşti pe calea cea bună din pricina semnelor, minunilor, vorbirii în limbi", aceasta este şi pentru ei esenţialul credinţei lor, al forţei lor şi al sentimentului lor de siguranţă. De exemplu, cînd creşterea rapidă a mişcării pe care o osîndesc ei este atribuită manifestărilor spirituale, nu tocmai cu ele se laudă ei sau fac uz ca să explice şi să justifice creşterea lor mai rapidă ca cea a evanghelicilor? „Dar noi, noi sîntem biblici!" îi auzim spunînd. „Practicile noastre sînt conforme modelului scriptural!"

Tocmai aceasta vom începe să cercetăm în acest al doilea capitol. Ce spune Biblia cu privire la adevărata practicare a vorbirii în limbi? „Cine vorbeşte în alte limbi *nu vorbeşte oamenilor,* ci lui Dumnezeu" (1.Cor. 14:2). Aceasta învăţa în mod categoric Pavel, cel mai mare învăţător al Bisericii şi în plus condus de Duhul, pe corinteni: *„... El nu vorbeşte oamenilor..."*. Doar acest singur text face să se clatine toată caracteristica penticostală şi îi crapă sistemul pînă în temelii. Duhul Sfînt

*Sau: înşelătorie, inducere în eroare, mistificare

Însuşi, Căruia nu I te poţi împotrivi fără risc, precizează că nu oamenilor erau adresate cuvintele rostite în limbi, ci lui Dumnezeu. După exemplul celor din Bereea (Fap.17:11) care cercetau în fiecare zi Scripturile ca să vadă dacă ce li se spunea era exact, nimic nu este mai uşor decît să le examinăm ca să ştim dacă, asupra acestui punct precis, ceea ce se spune în mişcarea penticostală este exact. După mai mult de treizeci de ani de contacte strînse cu ei şi după ce am adoptat unele din ideile lor, am fost obligat să admit că în această chestiune exista un dezacord flagrant cu ceea ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu. Mai întîi m-am înclinat înaintea autorităţii lui, apoi am trecut la o verificare mai extinsă pe teren. Unor fraţi bine ancoraţi în convingerea lor le-am pus de mai multe ori întrebarea: „Cînd este tălmăcită în biserica voastră o vorbire în limbi, despre ce este vorba?" Nu puneam întrebarea pentru că n-aş fi ştiut răspunsul, ci ca să am, din chiar gura lor, un răspuns clar care să nu lase loc ambiguităţii, echivocului. Fără nici o excepţie, răspunsurile mergeau în direcţia pe care o constatasem totdeauna: este un cuvînt de încurajare, sau o profeţie, sau un îndemn, sau chiar o evanghelizare. Aceasta se adresa, prin forţa împrejurărilor, ascultătorilor prezenţi, oamenilor, şi, drept urmare, în totală contradicţie cu Duhul Sfînt care spune dimpotrivă: „Cine vorbeşte în alte limbi nu vorbeşte oamenilor". Pe scurt, exercitarea unui dar care nu este conformă Scripturii nu poate veni de la Duhul lui Dumnezeu, ci mai degrabă, cum o spun cu atîta dreptate despre fraţii lor carismatici, de la un duh străin. După ce-am primit răspunsurile pe care le-am relatat, le-am arătat interlocutorilor mei ceea ce spunea Biblia despre aceasta. Unii erau ca prăbuşiţi înaintea acestor cuvinte clare pe care nu le văzuseră niciodată sau care le fuseseră mereu ascunse. Cei mai inteligenţi măsurau într-o clipă amploarea dezastrului doctrinal care îi atingea: un adevărat Waterloo.

La mulţi alţii, dimpotrivă, constatam o incapacitate de a înţelege sensul acestor cuvinte totuşi clare: „El nu vorbeşte oamenilor". Pe mintea lor era pus ca un văl. Ei spuneau: „Dar bineînţeles că aşa este!", fiind în acelaşi

timp incapabili să vadă că „așa este" al lor nu era de loc așa, era chiar contrariul. La început nu aveau nici un duh de eschivare, ci pur și simplu nu vedeau. Ei citeau într-adevăr „el nu vorbește oamenilor", dar păreau să înțeleagă pe dos, răspunzînd că Dumnezeu trebuia într-adevăr să vorbească Bisericii Lui prin acest mijloc, unii mergînd pînă la a zice: „Cum să ne vorbească Dumnezeu dacă nu prin acest mijloc?"

Cea mai recentă discuție a mea referitor la acest subiect este revelatoare a acestei orbiri. Mi-am dat seama că nu era deajuns să citez verbal textul. Interlocutorul meu își urmărea ideea și rămînea refractar la Cuvîntul lui Dumnezeu. M-am așezat lîngă el, cu Biblia deschisă, și i-am cerut să citească textul cu voce tare. Nu s-a întîmplat nimic. Am reluat de peste zece ori. Deodată, s-a declanșat. A înțeles despre ce era vorba. Atunci a început adevărata lui problemă. Începea să măsoare însemnătatea acestui adevăr care îi înfigea poziția ca aisbergul în partea laterală a Titanic*-ului înainte de a-l scufunda. Bietul meu prieten, care se ciocnea direct cu o Biblie ce spunea contrariul a ceea ce credea el atît de bine că cunoaște. Pentru a scăpa din acest impas, nu-i rămînea altă ieșire decît să-mi opună nisipul mișcător al experiențelor lui. În prima mea lucrare despre vorbirea în limbi*, am relatat confruntarea care a avut loc între un frate lucrător din Adunările zise darbyste și vecinul meu, pastor penticostal. Acesta din urmă a fost bătut net. Obligat să recunoască că oponentul lui avea dreptate, a închis Biblia, a pus-o deoparte și a zis: „Din punct de vedere biblic aveți dreptate, dar eu nu pot să neg *o experiență!*" Gestul și cuvîntul spuneau totul. Biblia pusă deoparte și experiența pusă înainte. După treizeci de ani, nu s-a schimbat nimic. Cum spune D. Cormier citat mai sus: *„Noi trăim într-o lume unde nu se mai crede adevărul absolut, ci adevăruri relative subordonate experienței omenești. Accentul este astfel pus mai mult pe*

*Transatlantic renumit, care s-a scufundat în anul 1912 prin ciocnire cu un aisberg, murind cca. 1500 persoane - nota trad.

* Este vorba despre „Eu vorbesc în limbi mai mult decît voi toți", apărută sub pseudonimul anagramat G. F. Rendal - nota trad.

experiență decît pe doctrină. Faptul de a vorbi în limbi, de a resimți o pace lăuntrică este mai important decît cunoașterea învățăturii sănătoase". Ultima discuție la care am făcut aluzie s-a terminat în același fel ca și prima. După ce, o dată în plus, am arătat interlocutorului meu faptul că experiența lui personală și vorbirea în limbi din propria lui biserică se adresa într-adevăr oamenilor, invers de cum scrie Biblia, l-am întrebat: „Ce vei pune la o parte, Cuvîntul lui Dumnezeu sau experiența ta; va trebui să faci o alegere între cele două; pe care anume?" Fără șovăire, răspunsul a fost: „Aleg experiența!" De înțeles, dar nenorocită încăpățînare care se explică prin această teribilă declarație a unui pastor cu privire la acest punct particular al vorbirii în limbi: *„Cînd cuvîntul acesta al lui Pavel a început să circule prin Adunările noastre, a fost ca o bombă. Ideea nu a fost reținută, căci ar fi trebuit să admitem că TOT CEEA CE SE FĂCUSE PÎNĂ AICI ERA FALS!"*

Este fals, desigur, dar se face în așa fel încît să nu se știe sau să nu pară. Cum se procedează? Există patru mijloace pentru aceasta.

1. Punînd exagerat accentul pe experiențe. De exemplu:

- o profeție spusă în limbi și care mă privea s-a împlinit,
- un îndemn în limbi se potrivea cu starea bisericii,
- o vindecare anunțată în limbi s-a realizat,
- traducătorul neprezentîndu-se, predicatorul a vorbit în limba locală pe care nu o cunoștea (anecdotă arhicunoscută și totdeauna neverificabilă),
- o nevoie grabnică a fost descoperită în limbi și la care a răspuns o izbăvire adecvată, etc.

Izvorul este nesecat. Asemenea mărturii, relatate cu îndrăzneală, provoacă pe ascultători, mai ales pe începători, ferindu-i astfel împotriva oricărei descoperiri ulterioare a adevărului. Vom dezvolta mai pe larg subiectul experiențelor în capitolul 9.

2. Al doilea mijloc este de a evita textul, cum a spus-o acest pastor, nereținînd acest gînd prea deranjant. Aceasta făceau rabinii cu capitolul 53 din Isaia la lectura me-

todică a Legii și a profeților în sinagogi. Cînd ajungeau la sfîrșitul lui Isaia 52, ei săreau la Isaia 54! Aduc mărturia că în peste treizeci de ani de contacte, discuții, dezbateri, schimburi frățești și de colaborare cu cercurile la care ne referim, acest text a fost totdeauna evitat cu grijă. În cartea sa în engleză „Douăzeci și unu de motive pentru a vorbi în limbi", Gordon Lindsay (a nu se confunda cu Hal Lindsay) spune la al unsprezecelea lui bun motiv că este pentru a vorbi lui Dumnezeu, și evită în mod intenționat jenantul „nu vorbește oamenilor". Această „tăcere" acreditează ideea că și una și cealaltă sînt la fel de bune.

3. Al treilea mijloc este să dai din umeri și să tratezi chestiunea ca ceva neglijabil, cu o lărgime de vedere care transformă Duhul Sfînt în giruetă: „Bineînțeles că Biblia spune asta, dar cine poate cerceta intențiile lui Dumnezeu? Nu este El suveran? Nu poate El să Se slujească de darurile Sale și să le folosească cum vrea?" Se vede unde poate conduce aceasta. La toate ereziile lumii, să dai din nou cuvîntul celui Viclean și primei lui sugestii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?" Toate relele omenirii au început aici! Nu am încredere într-o anume lărgime de vedere asupra suveranității lui Dumnezeu care ar răpi orice suveranitate Cuvîntului Său. Căci dacă bogățiile de nepătruns ale dragostei și înțelepciunii Sale pot să dea o vorbire în limbi care să se adreseze oamenilor, ele pot la fel de bine să ne fi dat o împărătească a cerului, o co-mîntuitoare, un cer pe care să-l merităm și un șir lung de sfinți pe care să-i chemăm în ajutor.

4. Al patrulea mijloc este de a găsi o apărare cu orice preț; de a te arunca în Biblie în căutarea unui cuvînt, a unei aluzii care să pună pe Duhul Sfînt în conflict cu El Însuși, ca să se poată răsufla mai în voie. Fiecare știe că prin astfel de joc poți să faci Biblia să spună ce vrei. De fapt, aproape toate ereziile și-au găsit originea în Biblie. Cu riscul de a-ți expune sufletul la ruină sucind textul Scripturii cum spune 2.Petru 3:16, de care text te-ai putea agăța pentru a încerca să faci Cuvîntul să spună contrariul la ceea ce zice? Unii cred că l-au găsit în 1.Corinteni 14:21: „*Voi vorbi* poporului acestuia prin altă limbă".

Dacă Dumnezeu vorbeşte acestui popor prin mijlocul vorbirii în limbi, înseamnă deci că El Se slujeşte de acest mijloc pentru a vorbi oamenilor. Să observăm mai întîi că dacă acesta ar fi sensul acestor cuvinte, contradicţia între cele două texte ar fi totală. Este deajuns să reamintim că toate semnele, oricare ar fi ele, vorbesc oamenilor. Este, după Evrei 1:1, unul din „multele chipuri" de care Se slujeşte Dumnezeu. Venind de la Dumnezeu, ele nu pot, în orice caz, să facă semn lui Dumnezeu care nu are nevoie de ele. De această închinare în limbi străine, Dumnezeu, cum precizează El în versetul 21 din 1.Corinteni 14, urma să Se slujească ca semn (sau ca să facă semn) ACESTUI POPOR care tocmai cerea semne şi minuni (1.Cor.1:22). Despre ce le vorbea acest semn? Întrucît era un semn constituit din limbi, cel mai logic din lume era să le vorbească despre ceva legat de limbi, şi anume de limbi socotite ca străine în acelaşi verset. Pentru Dumnezeu, era vorba numai de a spune ACESTUI POPOR, poporului Său Israel, că străinii şi limbile pe care le vorbeau ei aveau de acum acelaşi acces ca şi ei la Dumnezeul lui Israel, astfel încît să poată să-I vorbească ca şi ei. Iată de ce acest semn le vorbea fără ca totodată să li se adreseze lor vreodată în mod verbal. Tocmai aceasta explică magistral Petru în memorabilul lui discurs din ziua Rusaliilor. La întrebarea lor: Ce vrea să zică vorbirea în aceste limbi străine?, el a dat răspunsul lui Dumnezeu: „Voi turna din Duhul Meu peste ORICE FĂPTURĂ", adică peste orice limbă, orice popor, orice seminţie şi orice naţiune. Acest semn urma să devină foarte „grăitor" pentru aceşti iudei care nu înţeleseseră încă chemarea păgînilor, a acestor oameni cu limbi străine.

De asemenea, în Ioan 17 găsim ceea ce a fost numit pe drept rugăciunea preoţească. În primul rînd, Isus Se adresa exclusiv Tatălui Său. Dar în al doilea rînd, fără a ne adresa un singur cuvînt, El *ne vorbeşte* nouă. Această rugăciune către Tatăl Său ne vorbeşte despre cererile Sale, despre sentimentele Sale intime, despre caracterul Său personal, despre mijlocirea Sa pentru noi, şi mai presus de orice despre Marele nostru Preot. Aşa era şi cu aceste

limbi străine. Prin ele, cei care le vorbeau se adresau lui Dumnezeu, dar era foarte „grăitor" şi pentru ACEST POPOR, învăţîndu-l încă din start despre această noţiune complet nouă care era botezul (sau scufundarea) oricărei limbi (sau oricărei făpturi) într-un singur şi acelaşi Duh.

Nu ne mai rămîne acum decît să verificăm ce spune Scriptura în fiecare ocazie cînd ne este relatată o vorbire în limbi. Vom face apel la cei mai buni autori penticostali pentru a demonstra, cu ajutorul scrierilor lor, că în nici un caz n-a existat vreodată vreun singur cuvînt adresat oamenilor, deşi semnul a fost cu privire la ei.

Donald Gee scrie: „Informaţia noastră, în ce priveşte manifestarea dată credincioşilor cînd au fost botezaţi cu Duhul, *se limitează strict la cazurile reliefate în Fapte" (Glossolalia**, pagina 101). Aceasta vrea să spună că el nu vrea să ia în considerare altă experienţă decît cele conţinute în Cuvîntul lui Dumnezeu.

I. În Fapte 2, se spune că în mai multe limbi străine şi contemporane, ei îi auzeau „vorbind lucrurile minunate ale lui Dumnezeu". Mulţi au crezut, în mod greşit, că era vorba acolo despre propovăduirea Evangheliei care a adus la mîntuire pe cele trei mii de persoane. O cercetare, chiar rapidă, a acestui capitol arată că vorbirea în limbi din acea zi n-a făcut decît să ridice întrebări; propovăduirea lui Petru, nu în limbi, e cea care a adus această mulţime la mîntuire. Donald Gee este indiscutabil modelul de gîndire al penticostalior. El a încercat să pună puţină ordine în Mişcare* la nivelul ideilor şi să-i dea o doctrină cît de cît coerentă. Pentru fracţiunea moderată, el a fost omul cel mai ascultat din generaţia lui. În cartea sa *Darurile duhovniceşti,* iată ce spune el cu privire la vorbirea în limbi de la Rusalii: „În ziua Rusaliilor, toţi vorbeau în limbi înainte ca mulţimea să se adune. La zgomotul care s-a iscat, a alergat o mulţime de oameni. Ei au fost uimiţi să-şi audă propriile lor dialecte în gura ucenicilor care vesteau *minunile lui Dumnezeu.* Este clar că această mulţime a auzit cuvinte *CARE NU ÎI ERAU ADRESATE.* Cînd a venit clipa

*În limba greacă, acest cuvînt înseamnă „vorbire în limbi" - nota trad.
*Este vorba de Mişcarea penticostală - nota trad.

să predice, numai Petru s-a adresat mulțimii în timp ce cei unsprezece erau lîngă el. El s-a folosit de limba comună pentru ca toți să-l poată înțelege... *Astfel este contrazisă afirmația greșită și străveche că acest dar este pentru propovăduirea Evangheliei printre păgîni".*

Dennis Bennett* este un om renumit prin scrierile lui în penticostalism. Iată ce spune el cu privire la acest subiect: „Este uimitor să constați cîți creștini, chiar fondați, cred că limbile vorbite la Rusalii au fost pentru propovăduirea Evangheliei în limbile acestor oameni care ascultau pentru că veneau ‚din toate neamurile care sînt sub cer'. Dar ceea ce spune acest pasaj este că ‚se aflau atunci în Ierusalim IUDEI din toate neamurile...' Erau pur și simplu iudei trăind în alte țări și care veniseră la Ierusalim pentru sărbătoare. *Ei nu aveau nevoie să li se vorbească în limbi străine.* Ceea ce au auzit ei nu era o propovăduire a Evangheliei, ci ei i-au auzit pe acești primi creștini *LĂUDÎND ȘI PROSLĂVIND* pe Dumnezeu pentru minunile pe care le-a făcut (v.11)".

Venind de la oameni atît de respectați, aceste mărturii asupra acestui punct precis sînt hotărîtoare, și noi sîntem de acord cu ei. Ceea ce s-a spus în limbi nu s-a adresat oamenilor, ci lui Dumnezeu.

II. A doua relație apare la convertirea sutașului Corneliu și a celor din casa lui (Fapte 10). Natura acestei glossolalii este identică cu prima, deoarece Petru ne trimite la ea cînd spune apostolilor din Ierusalim: „Dumnezeu le-a dat același dar ca și nouă care am crezut în Domnul Isus Cristos" (Fap.11:15-17). Aici ca pretutindeni, nimic nu se adresează oamenilor. Dimpotrivă, erau auziți „slăvindu-L pe Dumnezeu".

III. A treia și ultima menționare a vorbirii în limbi din Fapte 19:6 (convertirea celor doisprezece ucenici ai lui Ioan Botezătorul) nu ne spune nimic în plus.

IV. A patra dovadă se află în textele care slujesc de bază acestui studiu, capitolul 14 din prima Epistolă către corinteni. Cum vede Pavel problema? El nu vede aici decît rugăciunea, cîntarea și aducerea de mulțumiri în limbi (Versetele 15 și 16). Altceva decît rugăciunea și lau-

* Pastor episcopalian, este socotit a fi părintele carismatismului - 1960 -

da nu apare în învățătura lui despre limbi. Fără putință de contrazicere, rugăciunea și lauda nu se adresează decît lui Dumnezeu. Deci niciodată nu se poate găsi în ea un mesaj destinat oamenilor.

V. A cincea dovadă este în versetul-cheie din acest capitol. El poartă cu sine propria sa concluzie: „Cine vorbește în alte limbi nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu" (1.Cor.14:2). În acest punct atît de capital, practica penticostală a acestui dar este deja într-o poziție complet periculoasă. Ea este cel puțin la fel de greșită ca și glossolalia fraților lor gemeni carismatici. Am citit deja: *O experiență, „botezul cu Duhul Sfînt", care antrenează sufletele să practice contrariul a ceea ce zice Scriptura, nu este de la Duhul Sfînt.* După cum ruperea peceților unei chei de boltă ogivală teșită provoacă de la sine dislocarea întregii lucrări, această primă eroare asupra subiectului limbilor face de asemenea să se năruiască tot sistemul* dintr-o singură lovitură. „Ca spărtura unui zid înalt care, spărgîndu-se, amenință să cadă, și a cărui prăbușire vine deodată, într-o clipă: îl sfărîmă cum se sfărîmă un vas de pămînt, care se sfărîmă fără nici o milă, și din ale cărui sfărîmături nu mai rămîne nici un ciob măcar, cu care să iei foc din vatră, sau să scoți apă din fîntînă" (Is.30:13-14).

Nu este de prisos să reamintim această cugetare citată mai sus: „Cînd acest cuvînt al lui Pavel („...nu oamenilor') a început să circule în Adunările* noastre, a fost ca o bombă. El nu a fost reținut, pentru că ar fi trebuit să admitem că TOT CEEA CE SE FĂCUSE PÎNĂ ATUNCI ERA FALS!"

Dacă pentru prietenii noștri penticostali conservatori darul pe care l-au trecut asupra altora miroase greu, noi arătăm spre dovada de netăgăduit că glossolalia lor este la fel de antiscripturală și de aceeași natură ca cea pe ca-

* Prin „sistem" trebuie să înțelegem aici numai ceea ce, la frații penticostali, este în legătură cu darul limbilor. Nici o judecată nu se aduce asupra poziției lor fundamentaliste pe care de altfel o împărtășim. Noi nu contestăm propovăduirea lor a Evangheliei adesea foarte fidelă, nici sinceritatea celor mai mulți dintre ei, nici rîvna lor, nici calitatea lor de copii a lui Dumnezeu.

*Este vorba de biserici penticostale - nota trad.

re au transmis-o carismaticilor catolici prin punerea mîinilor lor.

Vorbirea în limbi, adorare sau rugăciune

Înainte de a trece la greșeala următoare, nu putem să nu spunem un cuvînt despre cîteva biserici penticostale care au făcut stînga-împrejur în acest punct. În adunările lor practica vorbirii în limbi se continuă dar, ca la comandă, tălmăcirea s-a transformat în laudă sau în rugăciune. Ce să gîndim despre aceasta? Este vorba despre o curajoasă reîntoarcere la mai mult adevăr? La acest stadiu nu prea avansat al studiului nostru răspunsul nu ar fi decît parțial și ar putea părea părtinitor. Capitolele următoare ne vor arăta alte aspecte de bunăvoie nerecunoscute asupra subiectului, și ne vom permite să dăm o declarație definitivă. Dar deja ești obligat să constați că acolo unde a intervenit o rectificare, nu s-a schimbat decît tălmăcirea. Ea, vorbirea în limbi, a rămas aceeași de dinainte: sînt aceeași oameni, aceleași articulări ciudate, aceleași intonații și, mai ales, vom reveni la aceasta, aceleași decalaje cronologice inacceptabile între ceea ce se spune în limbi și timpul tălmăcirii ei. De fapt, este ca o bandă de montaj de automobile avînd vicii de fabricație, unde, fără să se remedieze defectele, s-ar fi hotărît ca să se schimbe ultima pulverizare de vopsea. Spoită în acest fel, această „nouă" generație de vorbire în limbi le pare mai biblică la capătul bandei, dar rămîne la fel de depărtată de Biblie și la fel de depărtată în esență ca și cealaltă. Duhul care o însuflețește este același. Tălmăcirea ei finală*, supusă ca și cealaltă întregii învățături apostolice asupra subiectului, sau unei simple observații imparțiale și obiective, va demonstra îndeajuns în ce categorie trebuie să o clasăm.

* Subiect tratat în capitolul 6.

Un semn pentru credincioşi?

Am văzut în capitolul precedent că dacă semnul vorbirii în limbi se îndrepta spre oameni, conţinutul verbal nu se adresa oamenilor, ci numai lui Dumnezeu. De aici se recunoaşte limitarea acestui dar la laudă şi la rugăciune.

Vom aborda acum un alt aspect practic, larg răspîndit în penticostalism, pe care îl vom confrunta cu Scriptura. Lunga mea experienţă care cuprinde aproape toate nuanţele penticostale îmi îngăduie să vorbesc în cunoştinţă de cauză.

Nu trebuie să pierdem din vedere că vorbirea în limbi ESTE UN SEMN. Cui îi este destinat astăzi acest semn? Primul şi invariabilul răspuns este totdeauna acesta: „Este semnul indiscutabil sau evident al botezului cu Duhul Sfînt; este dovada că *credinciosul* a intrat într-o a doua experienţă din viaţa creştină care îi dă acces la darurile Duhului, începînd cu cel mai mic, cel al limbilor". Acest semn îi va confirma *lui,* ca şi *adunării* lui, că are acum un „plus" în viaţa lui creştină. Deci, văzut din acest unghi, este un semn pentru *credincioşi.* Dar aceasta nu e totul, acest semn îi va sluji şi în alte ocazii.

EXEMPLU I. Acest bărbat tînăr şi convertit a intrat în această a doua experienţă duhovnicească. Sub presiunea împrejurărilor familiale foarte dificile, prima lui dragoste pentru Domnul s-a răcit (Fap.2:4) şi el şi-a pierdut orice contact cu comunitatea lui. În lăuntrul lui era obsedat de teama de a fi respins de către Dumnezeu. Încerca din timp în timp să vorbească în limbi şi, cum aceasta mergea, simţea o mare uşurare. Din asta trăgea concluzia că Dumnezeu nu-l părăsise. (Se vede deja că vorbirea lui în limbi lua locul credinţei care numai ea este „încrederea neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd"- Evr.11:1). După părerea lui, acest dar l-a salvat de la sinucidere. Acest semn îi arăta că el, *credinciosul,* era încă în credinţă. De fapt, el se slujea de darul lui pentru a-şi face semn lui însuşi.

Deci el era un semn pentru *credincios.*

EXEMPLU II. Încercările nu lipseau acestui creştin: probleme de sănătate, necazuri în familie. Credinţa lui era puternic atacată. Ceea ce l-a ţinut în picioare este, după spusele lui, rugăciunea lui zilnică în limbi. Cum să nu vezi că şi aici este semnul care înlocuieşte credinţa căci, „ceea ce cîştigă biruinţa asupra lumii este credinţa noastră" (1.Io.5:4). Încă o dată, semnul se adresa unui *credincios.*

EXEMPLU III. Păcatul s-a instalat ca la el acasă în viaţa acestui om. El e conştient de asta, dar se împacă cu ideea. El se judecă pe sine prin intermediul vorbirii în limbi şi spune cu uşurare: „Dacă Duhul continuă să Se exprime prin mine, înseamnă că nu mă dezaprobă, în orice caz nu destul pentru a nu-Şi scoate cuvintele prin gura mea". Ceea ce izbeşte aici este că judecarea de sine în lumina Cuvîntului lui Dumnezeu (1.Cor.11:28,31) este înlocuită de un semn care garantează unui *credincios* ceea ce condamnă Biblia.

Aceste trei exemple nu sînt decît o mostră dovedind că aproape toată învăţătura şi practica fraţilor penticostali se învîrtesc în jurul unui semn pe care Dumnezeu l-ar fi dat celor *credincioşi* şi pentru folosinţa lor personală. Ce spune Scriptura despre aceasta? Ea învaţă exact contrariul: LIMBILE SÎNT UN SEMN NU PENTRU CEI CREDINCIOŞI, CI PENTRU CEI NECREDINCIOŞI (1.Cor.14:22). Contradicţia este totală, şi alunecarea care îi urmează nu este mai puţin mică, căci doctrina însăşi nu este în regulă. De cîte ori unii *credincioşi* nu s-au bucurat împreună cu alţi *credincioşi* de semnul pe care l-au primit! De cîte ori nu mi s-a zis şi iarăşi zis (şi niciodată nu mi s-a zis altceva despre acest punct) că vorbirea în limbi era pentru *credincios* semnul iniţial sau evident al botezului cu Duhul Sfînt. Ori, Duhul Sfînt Însuşi respinge energic aceasta cînd ne spune că era „UN SEMN PENTRU CEI NECREDINCIOŞI".

Un al patrulea exemplu va completa pe primele trei. Fratele cutare îşi exercită darul lui de limbi în particular, subiect asupra căruia ne vom extinde mai îndelung în capitolul 6. Binele, pe care spune el că îl trage din aceasta

pentru el însuși, nu anulează cu nimic obligația care i-a fost impusă de Duhul Sfînt, aceea de a duce folosirea acestui dar la capăt, adică: să slujească de semn NECREDINCIOȘILOR. Dar unde sînt necredincioșii cînd el exercită acest dar numai în fața lui însuși și a lui Dumnezeu? Dacă un evanghelist, care deține și el un carism destinat altor necredincioși, și-ar exercita darul în particular, neavîndu-se decît pe sine drept ascultător, în clipa chemării la mîntuire n-ar face semn decît credinciosului care e el și nu și-ar atinge astfel ținta. La fel, în cazul carismului limbilor, Duhul Sfînt Se explică cum nu se poate mai clar: ținta de atins nu sînt credincioșii, ci necredincioșii (J. N. Darby).

Să fim bine înțeleși; noi nu punem la îndoială botezul cu Duhul Sfînt, nici realitatea istorică a vorbirii în limbi. Noi punem doar o dublă întrebare: 1) Ce duh animă pe cei care atribuie semnului despre care vorbim o funcție pe care adevăratul Duh Sfînt o dezminte în modul cel mai categoric? 2) Cu ce duh au putut fi botezați cei care pun sub obroc acest adevăr atît de luminos din 1.Corinteni 14:22? De ce nu se simt în largul lor de îndată ce li se face observația? Și este un caz fericit dacă nu dai peste un extremist care, supărat pe ceea ce crezi că a zis Duhul Sfînt, te va acuza de păcat împotriva Lui.

Vom concluziona sub forma imaginii următoare: Nu ai putea trece peste un pod cu zece stîlpi dacă numai doi dintre ei ar lipsi. Ori, noi tocmai am asistat la prăbușirea a doi dintre ei: a) vorbirea în limbi adresată oamenilor și b) semnul pentru credincioși.

*

După ce am descoperit că, în pofida credinței și practicii aproape generale, semnul limbilor nu se adresa credincioșilor ci necredincioșilor, rămîne de descoperit identitatea exactă a acestor „necredincioși". Să vedem în ce cadre s-a exercitat semnul, ca să descoperim în ele pe „necredincioșii" noștri (J. N. Darby).

I. În Fapte 2, de Rusalii la Ierusalim, pe cine vom întîlni? O mulțime de *„iudei, oameni cucernici* din toate neamurile care sînt sub cer". Nu pot fi socotiți drept atei

aceşti oameni a căror evlavie şi rîvnă duhovnicească îi împingea la o călătorie lungă, chinuitoare şi costisitoare care îi făcea să urce din ţările lor pînă la Ierusalim pentru marea sărbătoare religioasă. Dacă ei erau necredincioşi, cu siguranţă că nu era în sensul ateismului, al scepticismului sau al indiferenţei. Nu în partea aceasta trebuie să le căutăm necredinţa.

II. În Fapte 8, în povestirea convertirii samaritenilor, deşi vorbirea în limbi nu e amintită, unii cred că ea e subînţeleasă. Aici ai căuta în zadar ateii, sau chiar neconvertiţii, pentru că ei crezuseră în Domnul Isus. Este deci undeva o necredinţă subiacentă, situată dedesupt care îndreptăţea apariţia semnului.

III. În Fapte 10, s-au convertit primii păgîni din casa lui Corneliu. Şi acolo apare semnul, dar unde sînt necredincioşii? Petru, apostolul, este într-adevăr martor, dar el era credincios. Cel puţin să nu fi păstrat un locşor în inima lui pentru a găzdui aici o ne-credinţă. Care? Adesea întîlneşti o necredinţă ascunsă, pitită în viaţa credincioşilor, fără ca pentru aceasta să poată fi clasificaţi printre cei pierduţi. Domnul i-a reproşat credinciosului Toma o necredinţă de tip deosebit (Io.20:27). Oare nu un întreg popor de credincioşi nu a intrat în ţara promisă din pricina unei anumite forme de necredinţă? (Evr.3:19).

În Marcu 9:19, Isus trebuie să mai spună ucenicilor Săi: „O, neam necredincios, pînă cînd voi fi cu voi? Pînă cînd vă voi suferi?" Şi care dintre noi nu ne-am însuşit, măcar o dată în viaţă, cuvintele tatălui copilului pe care ucenicii, cu această ocazie, nu-l putuseră elibera: *„Cred, Doamne, ajută necredinţei mele!"* (V.24)?

IV. În Fapte 11, semnul din casa lui Corneliu este relatat de Petru apostolilor din Ierusalim care, în orice caz, nu sînt nişte necredincioşi, doar să fi avut în ei înşişi un rest de necredinţă pe care trebuie să-l stabilim.

V. În Fapte 19, nişte iudei, ucenici ai lui Ioan Botezătorul, s-au convertit la Cristos, şi semnul a apărut din nou. Nici aici nu regăsim vreo necredinţă vizibilă, în orice caz nu în sensul în care se înţelege în zilele noastre. Totuşi, în toate aceste cazuri se găzduieşte o necredinţă mare, întrucît Duhul Sfînt îi opune semnul potrivit.

Nu trebuie să căutăm prea departe pentru a o găsi. 1.Corinteni 14:21 ne dă răspunsul: „....Voi vorbi poporului ACESTUIA". Se constată că pretutindeni unde se arată semnul este în prezența IUDEILOR, și că acolo unde ei nu se află, ca Atena sau Malta, semnul nu mai apare.

Ajunge deci să descoperim natura necredinței care era comună tuturor. Nu trebuie să facem apel la un Sherlock Holmes, la un Maigret sau un Colombo*. Pentru ca să cunoaștem duhul care îi însuflețea pe iudei, atît pe cei convertiți, cît și pe cei neconvertiți, să ținem în mînă firul Ariadnei care ne va conduce drept la soluție. CHIAR ÎN NATURA ÎNSĂȘI A SEMNULUI DESCOPERIM NATURA NECREDINȚEI LOR. Semnul, după cum este scris, era legat de *limbi străine,* adică de străini în raport cu iudeii, sau de dialectele străine în raport cu idiomul aramaic. Semnul denunța sau corecta necredința lor față de cei care vorbeau limbi străine de a lor, adică păgînii. Semnul limbilor era potrivit cu acest mare eveniment de la Rusalii care era intrarea oamenilor cu limbi străine în Biserica care se năștea în acea zi. Vorbirea în limbi era proclamarea pusă ca semn a acestui mare adevăr. Dumnezeu a inaugurat în acea zi un nou popor, un nou Trup compus din oameni care vorbesc ebraica, adică iudei, și păgîni, cărora El urma să le dea o nouă identitate duhovnicească: Biserica, Trupul lui Cristos, în care nu mai este nici grec, nici iudeu, nici barbar, nici scit, nici tăiați împrejur, nici netăiați împrejur (Col.3:11). Ori, tocmai aceasta nu vroiau să creadă iudeii. Nu numai că ei erau *„...vrăjmași tuturor oamenilor, căci ne opresc să vorbim Neamurilor, ca să fie mîntuite"* (1.Tes.2:16), dar mai era încă ceva. Cum spune C. I. Scofield în Biblia lui cu referințe (pagina 1343): „Intenția divină era să facă din ne-iudei o entitate nouă: Biserica constituind Trupul lui Cristos format prin botezul cu Duhul Sfînt *care face să dispară orice deosebire între iudei și ne-iudei..."* Ideea de a nu mai fi decît una cu niște străini era mai mult decît puteau ei suporta. Tot atavismul* lor ebraic era

*Detectivi renumiți - nota trad.

*Apariție la un descendent animal sau vegetal a unor particularități (fizice sau psihice) proprii ascendenților îndepărtați - nota trad.

dat peste cap numai la acest gînd. Totuşi aceasta trebuiau ei mai întîi să înţeleagă şi pe urmă să admită. Dumnezeu urma să le dea semnul cel mai bun ca ei să priceapă ceea ce nu puteau sau nu vroiau să creadă: El face pe iudei să vorbească în mod miraculos în limbile acestor păgîni. Dumnezeu a pus astfel în aceste limbi păgîne adorarea iudeilor. Dacă, ajunsă la acest punct, demonstraţia biblică poate părea încă săracă unora, va fi deajuns să-i adăugăm ceea ce Calvin numea „analogia credinţei", adică o vedere de ansamblu a Cuvîntului lui Dumnezeu. Este primejdios să nu cunoşti o doctrină decît în frînturi, din auzite sau din experienţe care pretind că sînt legate de ea. Am constatat nu odată că texte, şi chiar paragrafe întregi, scrise negru pe alb, de două mii de ani şi peste, pot să ne scape. O lectură simplă, dar atentă a Bibliei face să se deruleze înaintea noastră filmul împotrivirii sălbatice a iudeilor faţă de tot ce nu erau ei înşişi. Îl vedem pe Iona care îi urăşte pe niniviteni într-atîta încît nu ascultă de Dumnezeu. El va fugi la Tars mai degrabă decît să le aducă cuvîntul salvării. El se va certa cu Dumnezeu şi va dori pe faţă nimicirea imensei metropole asiriene. Pentru el, Domnul era Dumnezeul lui Israel şi al nimănui altcuiva, în orice caz nu al acestui popor cu limbă străină. El va merge, în ciuda pe care o simţea, pînă la a-şi chema moartea: „Dacă Ninive trăieşte, să moară Iona!" El va reproşa lui Dumnezeu ceea ce face slava Sa: de a fi Mîntuitorul tuturor oamenilor de orice limbă, seminţie, popor şi neam. Acest duh de împotrivire şi necredinţă nu va face decît să se întărească în cursul veacurilor. Ei sînt ai lui Iahve şi Iahve este al lor; cercul integrist este închis: ceilalţi sînt blestemaţi. Orice încercare de fraternizare sau de toleranţă faţă de oameni cu o altă limbă îi va face să se zbîrlească cu o ură care va atinge culmi înspăimîntătoare. Moarte celorlalte limbi şi popoarelor care le vorbesc! Să îndrăzneşti a sugera că nişte oameni cu o altă limbă decît a lor puteau să fie beneficiari ai bunătăţilor lui Dumnezeu însemna să-ţi rişti viaţa. Ei L-au dus pe Domnul Isus pînă pe sprînceana muntelui ca să-L arunce jos atunci cînd le-a zis: „Erau mai multe văduve în Is-

rael pe vremea lui Ilie... El nu a fost trimis la nici una din ele decît la văduva din Sarepta Sidonului". Isus a adăugat spre şi mai marea lor mînie: „Erau mulţi leproşi în Israel pe vremea lui Elisei... Nici unul dintre ei n-a fost vindecat în afară de Naaman sirianul". În ochii lor, nu trebuia mai mult ca să merite moartea. Chiar samaritenii, totuşi rudele lor apropiate, nu scăpau împotrivirii lor rasiste, pînă acolo că într-o zi, pentru că nu fuseseră primiţi într-unul din satele lor, propriii Lui ucenici L-au întrebat: „Vrei să cerem foc din cer ca să-i mistuie?" Isus a trebuit să le răspundă: „Nu ştiţi de ce duh sînteţi însufleţiţi". Una din cele mai grave insulte care puteau fi aduse unui iudeu era să fie socotit drept samaritean. Cînd spuneau acest cuvînt, spuneau totul şi scuipau pe pămînt. Cînd mai tîrziu se vor întoarce spre aceeaşi samariteni, vor cere pentru ei nu un botez cu foc, ci botezul Duhului. Această antipatie sălbatică pentru păgîni le venea de departe. Era împlinirea literală a cuvîntului profeţit mai înainte cu 1500 de ani: „Eu îi voi întărîta la gelozie printr-un popor care nu este un popor. Îi voi mînia printr-un neam fără pricepere" (Deut. 32:21). Ei erau, desigur, poporul ales, dar îi pervertiseră sensul voit de Dumnezeu. Toată istoria lor trebuia să fie aceea a unui popor martor, pus deoparte şi despărţit de celelalte popoare. Dar această despărţire, separare de răul, de nelegiuirile şi de idolatria acestor popoare, nu vroia să spună ură, dispreţ, orgoliu şi complexe de superioritate. Ei deveniseră mai catolici decît papa, mergînd pînă la a exclude tot ce nu era ei înşişi şi a-L întemniţa pe Iahve al lor, în loc de a-L descoperi altora. De asemenea, cînd Dumnezeu Se va descoperi păgînilor, profeţia se va împlini pînă la literă, şi gelozia lor va izbucni pe faţă. La Tesalonic, „iudeii care nu crezuseră, de pizmă, au luat cu ei nişte oameni fără căpătîi din mulţime, au făcut gloată, şi au întărîtat cetatea" (Fap.17:5). La Antiohia, „iudeii, cînd au văzut noroadele, s-au umplut de pizmă, vorbeau împotriva celor spuse de Pavel şi-l batjocoreau" (Fap. 13:45). Cînd i-au auzit pe Pavel şi pe Barnaba spunînd: „Te-am pus ca să fii Lumina *Neamurilor,* ca să duci mîntuirea pînă la marginile pămîntului", au provocat o

prigoană împotriva lui Pavel şi Barnaba şi i-au alungat din cetatea lor (Fap.13:50). Lucrurile reîncep şi mai şi la Ierusalim unde s-a întors Pavel. Ce povestire este cea din Fapte 22! Pavel, prizonier, urcat pe treptele cetăţuiei, face semn cu mîna şi cere cuvînt. El vorbeşte în ebraică şi se face o mare tăcere. Toţi îşi reţin răsuflarea pentru a auzi mai bine. Pavel povesteşte întîlnirea lui cu Cristos pe drumul Damascului. Toţi îi sorb cuvintele de pe buze şi nimeni nu-l întrerupe. Fără să clintească, ei îl ascultă vorbind despre trecutul lui, titlurile lui, activităţile lui, rîvna lui pentru cauza evreiască. El le vorbeşte despre viziunea lui Isus, şi ei nu se mişcă. El le vorbeşte despre botez, şi ei tot nu se mişcă. Dar chiar în clipa cînd începe fraza: „Domnul mi-a zis: Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri...", fraza rămîne în aer. Ei l-au ascultat pînă la acest cuvînt: *Neamurile.* Ei au scos strigăte, şi-au aruncat hainele şi au azvîrlit cu ţărînă în văzduh spunînd: „Ia de pe pămînt un astfel de om! Nu este vrednic să trăiască!" Ce i-a făcut să explodeze? Ideea că Dumnezeu ar fi şi Dumnezeul oricărui om de orice limbă. Devine uşor de înţeles de ce vorbirea în limbi este semnul acestui mare adevăr, şi că pentru „acest popor" era mijlocul de acces la acest adevăr. Această necredinţă îi va împinge să se lege prin jurămînt şi să se jure pe ei înşişi că nu vor mînca sau bea pînă nu-l vor fi omorît pe apostolul păgînilor, cel care vorbea în limbi mai mult ca toţi (Fap.23:12). Iona a făcut la fel. El s-a supărat pe Domnul, s-a aşezat la răsărit de cetate şi aştepta acolo nimicirea cetăţii. Şi acolo, sub curcubetele lui, s-a plîns pentru că pedeapsa întîrzia să vină, prea ocupat cum era cu îngrozitoarele lui nădejdi, dorind moartea unui popor pe care Dumnezeu vroia să-l salveze. Iona, care reproşează lui Dumnezeu că cruţă Ninive, este într-un fel părintele spiritual al apostolilor necredincioşi care i-au reproşat lui Petru că vestise Evanghelia păgînilor (Fap. 11:1-3). Stupefiant! Spiritualiceşte vorbind, ei erau surzi, şi la fel era şi Petru. Deşi el a trăit evenimentul extraordinar al Rusaliilor şi a vorbit în limbi în acea zi, ca să se ducă la oamenii de alte limbi, pentru care „făcea mofturi", a trebuit să aibă vedenia cu faţa de masă plină de

animale pe care el le socotea necurate. Domnul a trebuit să-i spună de trei ori: „Ce a curățit Dumnezeu să nu numești spurcat!" înainte de a se hotărî să se ducă și să recunoască că „Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El, și lucrează neprihănire, este primit de El" (Fap.10:9-16, 34-35). De altfel, numai după aceasta va rosti faimosul cuvînt „oricine", în sînul unei fraze-cheie despre unul din marile momente ale istoriei: „Toți proorocii mărturisesc despre El că *oricine* crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor" (Fap.10:43). Acest cuvînt „oricine" permite să se vorbească despre un aspect foarte important al lui Ioan 3:16. Acest verset pe care milioane de creștini îl cunosc pe de rost conține un adevăr doctrinal care scapă multora. Isus a zis lui Nicodim: „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu ..." Pe cine? LUMEA. Niciodată un iudeu n-ar fi zis aceasta: nici Iona, nici Petru, nici ceilalți. Ei ar fi zis cu toții: Căci atît de mult a iubit Dumnezeu pe ISRAEL! Deja atît de devreme în Evanghelie, Domnul anunță extinderea dragostei Sale și a mîntuirii Sale: lumea întreagă compusă din neamuri, popoare, seminții și limbi. Pe cruce, motivul condamnării Sale era scris în trei limbi: în latină, limba judiciară, în greacă, limba comercială, în ebraică, limba religioasă. Fără știrea lor, autorii acestei scrieri proclamau latura universală a Evangheliei. Această tăbliță purta în embrion marea poruncă care urma să răsune cîteva zile mai tîrziu: „Mergeți, faceți ucenici din toate Neamurile..." Dar acest adevăr care le intrase pe o ureche, le ieșise imediat pe cealaltă.

Să vedem acum învățătura Epistolelor. Cînd Ioan a scris-o pe prima dintre ale lui, a introdus această frază care merge atît de firesc de la sine încît pare de prisos: „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi" (1.Io.2:2). Desigur! Dar asta nu era la fel de evident pentru iudei. Ioan, apostolul tăierii împrejur, adică al iudeilor, își exercita cu prioritate apostolatul printre ei. El trebuia fără încetare să le amintească că iertarea lui Dumnezeu, dobîndită prin moartea lui Cristos pe cruce, nu era numai pentru ei, ci pentru toți oamenii de toate lim-

bile din lumea întreagă. Pînă în Apocalipsa, la şaizeci de ani după Rusalii, Isus va reveni cu insistenţă de mai multe ori. În mai multe rînduri El va vorbi despre o „cîntare nouă" care contrastează cu cîntarea lui Moise. Care era tema cîntării lui Moise? Legăturile Domnului cu poporul ales şi răscumpărat. El nu depăşeşte deloc acest cadru. Este cîntarea vechiului legămînt cu Israel. Ce spune acum cîntarea cea nouă a noului legămînt? „Tu ai răscumpărat cu sîngele Tău oameni din *orice seminţie, orice limbă, orice neam şi orice popor...*" Cîntarea lui Israel nu mergea pînă acolo. Această dimensiune mondială le scăpa. Pentru a o apuca, aveau nevoie de învăţătura apostolică, de iluminarea interioară cu Duhul Sfînt şi de un semn exterior corespunzător, vorbirea în limbi străine.

Pavel, învăţătorul Bisericii, explică, în Epistola lui către efeseni, că păgînii şi iudeii alcătuiesc un singur Trup şi iau parte la aceeaşi făgăduinţă (Ef.3:6). Aceasta nu are pentru noi astăzi nimic tainic, dar Pavel o va numi o taină. Căci pentru iudei, să aibă parte de aceleaşi promisiuni ca şi păgînii, era un adevăr ascuns (Ef.3:9) pe care nu puteau să înceapă să-l înţeleagă decît cu ajutorul semnului limbilor (1.Cor.1:22). După exemplul lui Iona, ei voiau într-adevăr ca oamenii să fie mîntuiţi, dar nu toţi, mai ales nu străinii, în timp ce Dumnezeu vrea ca toţi oamenii să fie mîntuiţi (1.Tim.2:4). Pavel va spune din nou lui Tit sub o altă formă această noutate (pentru iudei). El îi va aminti să spună şi să înveţe că harul lui Dumnezeu este un izvor de mîntuire pentru *toţi oamenii* (Tit 2:11). Asta nu mergea de la sine pentru noii Iona din Noul Testament. A fost nevoie de un supradotat, un om de mărimea lui Pavel pentru a înţelege rapid acest adevăr, şi de călirea lui pentru a ţine piept tuturor, chiar şi lui Petru (Gal.2:5). Va trebui ca Pavel să folosească pistoletul cu repetiţie pentru a-i convinge. Între ei şi străini ridicaseră un fel de zid al Berlinului. Pavel dărîmă acest zid al ruşinii, dominat de posturi de observaţie teologice, mai întîi vorbind în faţa lor şi prin Duhul Sfînt limbile celor care erau de partea cealaltă a zidului, dar şi învăţîndu-i că Cristos este pacea pentru cei care se află în

cele două părți ale zidului. El le spune că din cei doi El a făcut unul singur și că a răsturnat acest zid de despărțire, dușmănia; că El Și-a alcătuit în Sine Însuși din cei doi un singur om nou, împăcîndu-i cu Dumnezeu și pe unul și pe celălalt într-un singur Trup, prin cruce, și nimicind prin ea dușmănia; că a venit să vestească pace celor care erau departe (păgînii) și pace celor care erau aproape (iudeii), căci prin El și unii și alții au intrare la Tatăl într-un același Duh (Ef.2:11-17). Aleluia! Pavel strigă cu extaz: „Mie, care sînt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Cristos..." (Ef.3:8). Dar vai, nu toți împărtășeau această slăvită convingere. Împotrivirea lor neînduplecată urma să-i expună botezului cu foc: „...Ei, vrăjmași ai tuturor oamenilor, căci ne opresc să vorbim Neamurilor, ca să fie mîntuite. Astfel, ei totdeauna pun vîrf păcatelor lor. Dar, la urmă, i-a ajuns mînia lui Dumnezeu (pe care ei au dorit-o altora)" (1.Tes.2:15-16). Aceste limbi străine, vestitoare ale unei așa mari Evanghelii, semn al unui legămînt nou și mondial, urmau să devină pentru ei limbi purtătoare de judecată. Mînia lui Dumnezeu urma să-i cuprindă ca paiele care ard în foc (Mat.3:12).

Petru, credinciosul necredincios, e cel care ne va da o dovadă de netăgăduit și decisivă că într-adevăr aceasta era natura necredinței pe care o viza semnul limbilor. Dumnezeu îi va da un alt semn, identic cu vorbirea în limbi, și de asemenea adaptat nevoii lui. Deși a trăit Rusaliile, a experimentat darul și a dat prin inspirație divină o explicație a cărei însemnătate îl depășea cum l-au depășit și pe Caiafa cuvintele profetice pe care le spusese privitor la moartea izbăvitoare a lui Isus (Io.11:51), Petru se eschiva, se ferea încă în fața acestui mare adevăr pe care-l proclamase fără să-l înțeleagă de fapt: „... Eu voi turna Duhul Meu peste orice făptură", adică peste iudei și ne-iudei. Tristul episod din Galateni 2:11-14 unde „s-a ferit și a stat deoparte, de teama celor tăiați împrejur" este încă aici ca să ne reamintească acest fapt, dacă mai era necesar. Pentru a-l trimite la Corneliu, sutașul străin, Dumnezeu a trebuit să învingă împotrivirea necredinței

lui. Aceasta ne este reamintit îndelung în capitolele 10 şi 11 din cartea Faptelor. Care era înţelesul acelei feţe de masă care cobora din cer şi era plină cu animale *necurate* după Legea lui Moise şi pe care Petru nu le-ar fi atins niciodată? Aceasta reprezenta tot ce nu era iudeu, adică toate popoarele cu limbi străine. Nu-ţi imaginezi nici măcar o singură clipă că acest semn a trebuit să convingă pe un altul decît un iudeu, căci numai ei trebuiau să fie făcuţi să lase la o parte această necredinţă specifică şi să nu mai privească ca necuraţi nişte oameni şi limbile lor, oameni pe care Dumnezeu îi socotea curaţi pînă acolo încît să le vorbească prin Duhul Său Sfînt. Darul limbilor avea exact acelaşi înţeles. Petru, din pricina iudaismului lui, avînd această tendinţă naturală deşartă moştenită de la părinţii lui (1.Pet.1:18) de a nu crede în chemarea păgînilor, avea de aceea nevoie de această vedenie-semn. La fel, şi ceilalţi iudei (deja mîntuiţi sau care urmau să intre în acest nou legămînt) aveau la fel nevoie de un semn care spunea acelaşi lucru. Acest semn în limbi străine, ca tripla vedenie a lui Petru, îi învăţa că mîntuirea era pentru „oricine", pentru „orice făptură", pentru „orice limbă". Dacă am zis într-adevăr că vedenia lui Petru şi vorbirea în limbi erau acelaşi lucru, trebuie să înţelegem că dacă marfa este aceeaşi, ambalajul e diferit. Ţinînd seama de aceste diferenţe de prezentare, se descoperă în aceste două semne puncte comune prin forţa împrejurărilor, care nu se întîlnesc la nici unul din celelalte daruri ale Duhului.

I. Vedenia a fost dată unui credincios, dar ea viza necredinţa lui. Astfel, vorbirea în limbi era făcută de credincioşi şi privea acelaşi tip de necredinţă.

II. Vedenia era un semn pentru apostolii lui Cristos (bineînţeles că da!) care nici măcar nu credeau în mîntuirea celor care nu vorbeau aceeaşi limbă ca şi ei. Vedenia lui Petru şi vorbirea în limbi a oamenilor din casa lui Corneliu au făcut pe apostoli să creadă că Dumnezeu acordase străinilor acelaşi dar ca şi lor, şi să exclame cu uimire: „Dumnezeu a dat deci şi Neamurilor pocăinţă, ca să aibă viaţa!" (Fap.11:18).

III. Vedenia nu s-a repetat decît un număr limitat de

ori, apoi a fost retrasă în cer, dar înțelesul ei ne este reamintit de fiecare dată cînd citim capitolele 10 și 11 din Fapte. La fel, vorbirea în limbi a fost limitată, și sfîrșitul practicării ei a fost clar anunțat de Duhul Sfînt în 1.Corinteni 13:8*. Ca și pentru vedenia lui Petru, înțelesul ei ne este reînnoit de fiecare dată cînd citim relatările legate de ea.

IV. Vedenia explica dimensiunea universală și multilingvistică a noii propovăduiri. Tot așa era și cu vorbirea în limbi; ea demonstra partizanilor „singurului Israel" că Evanghelia se extindea și la „orice limbă".

V. Vedenia nu și-a găsit explicația deplină decît în convertirea lui Corneliu. La fel, vorbirea în limbi nu este înțeleasă deplin decît în lumina convertirii popoarelor „cu limba străină și cu limba barbară", adică ne-iudeii.

VI. Vedenia lui Petru n-ar avea ce căuta într-o adunare de credincioși ajunși deja să înțeleagă universalitatea ofertei mîntuirii. La fel este și cu darul limbilor; el nu este un semn pentru acei credincioși, și ar fi nelalocul lui să se practice în sînul lor.

VII. Petru a fost personal zidit de vedenia lui, dar numai în sensul lucrului pe care ea îl învăța și nu dincolo. Nici un alt înțeles decît acesta nu putea fi reținut sau adăugat. Așa era cu cei care vorbeau în limbi; ei erau zidiți în limitele lucrului pe care vroia semnul să-l spună și nimic mai mult. Această idee cu totul nouă pentru ei le spunea, sub formă de semn, că Duhul lui Dumnezeu era turnat peste „orice făptură, orice limbă", și că păgînii făceau de acum parte dintr-un același Trup și luau parte la aceleași făgăduințe (Ef.3:6).

VIII. Dacă vedenia s-a repetat de trei ori pentru Petru, odată ce a înțeles bine mesajul, ar fi de neconceput să mai continue să-l cerceteze în restul lucrării lui. La fel, vorbirea în limbi este relatată de trei ori în Fapte 2, 10, 19 și pînă cînd Biserica, pe atunci apostolică și iudeo-creștină, îl va fi înțeles bine și nu dincolo. Căci dacă limbile și ceea ce însemnau ele ar mai trebui încă să fie cercetate în zilele noastre, același principiu trebuie să se aplice și vedeniei din Fapte 10. Trebuie să le cercetăm pe

* Sfîrșitul limbilor: subiect tratat în capitolul 8

amîndouă. Dar CINE din Biserica de azi, compusă din popoare, seminţii, neamuri şi limbi, CINE mai are nevoie să ştie prin semne repetate că Duhul lui Dumnezeu este turnat peste toate popoarele, neamurile, seminţiile şi limbile? Astfel, vedenia animalelor necurate şi semnul limbilor ziceau exact acelaşi lucru ACESTUI POPOR iudeu, în stare de necredinţă în legătură cu acest adevăr, anume că intrarea la Dumnezeul lui Israel era liberă, şi că mai ales intrarea în Trupul lui Cristos era de acum deschisă străinilor şi barbarilor* ale căror limbi erau vorbite în mod miraculos de către Duhul Sfînt.

Întemeiaţi pe stînca tare a Scripturilor, încheiem prin acest cuvînt de nezguduit pe care Duhul Sfînt l-a făcut pe Pavel să-l scrie: „Voi vorbi POPORULUI ACESTUIA prin altă limbă şi prin buze străine"! Şi care era ACEST POPOR căruia îi era destinată vorbirea în limbi? A pune întrebarea înseamnă a da răspunsul.

Cu riscul de a ne repeta, trebuie să spunem din nou că SCOPUL vorbirii în limbi este luminos explicat chiar în povestirea Rusaliilor, şi mai precis în acest text hotărîtor: „Voi turna Duhul Meu peste *orice făptură*, şi *oricine* va chema Numele Domnului va fi mîntuit". Oricine... orice făptură... iată scopul! *A spune acestor iudei neînduplecaţi veniţi de pretutindeni că Evanghelia era aceeaşi pentru oamenii de pretutindeni.* Aceasta va îngădui lui Pavel să concluzioneze că limbile sînt un semn nu pentru cei credincioşi, ci *pentru cei necredincioşi.* Pavel, condus de Duhul Sfînt, scoate în evidenţă cu exactitate identitatea acestor necredincioşi şi îi numeşte: iudeii. „Voi vorbi POPORULUI ACESTUIA prin buze străine".

Unii vor întreba: Dacă semnul nu era decît pentru iudei, de ce păgînii din casa lui Corneliu au vorbit şi ei în limbi? În America de altădată, cînd încă nu se obişnuia să se poarte uniforma de poliţie, reprezentantul legii purta cel puţin un semn distinctiv prins cu ac pe piept, faimoasa stea de şerif. Această insignă acredita, împu-

* În greceşte barbaros, unul a cărui vorbire e greoaie şi aspră la auz. Indica pe cineva care vorbeşte o limbă străină. Mai denota şi orice străin care nu cunoştea limba şi cultura greacă - nota trad.

ternicea pe lîngă populaţie, şi mai ales pentru răufăcători, că autoritatea de care făcea uz nu era uzurpată*, ci perfect legală. La fel, Corneliu, printr-un semn-insignă de necombătut, „prins cu ac" în mod divin în limbajul lui, adeverea în faţa unui Israel încă necredincios asupra acestui punct capital al doctrinei că păgînul care era el intra cu drept deplin în Biserică, la fel ca şi iudeii convertiţi. Dacă Corneliu a vorbit în limbi, era pentru ca Petru să poată relata celorlalţi apostoli iudei, care nu dădeau încă acest drept păgînilor, că „...Duhul Sfînt S-a pogorît *peste ei ca şi peste noi la început*". „După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit". Acest ultim verb demonstrează în ce măsură propovăduirea harului pentru Neamuri i-a pus în mişcare. Pentru „acest popor" era semnul că Dumnezeul lor accepta limbile străine din acelaşi motiv ca şi copiii lui Israel. Ei au trebuit să recunoască prin această exclamaţie, mai întîi mirată, apoi uimită că: „Dumnezeu a dat deci şi Neamurilor pocăinţă, ca să aibă viaţă!" Corneliu era purtătorul semnului, dar semnul era pentru „acest popor", începînd cu apostolii înşişi.

Episodul din Efes (Fap.19:1-7) unde doisprezece oameni vorbesc deodată în limbi rămîne în aceeaşi linie. Aceşti iudei, ucenici ai lui Ioan Botezătorul şi botezaţi de el cu botezul pocăinţei care era pentru acest popor, se aflau în Efes care este în Turcia, din Asia-Mică de astăzi. Mari călători înaintea Domnului ca mulţi alţi iudei, ei trăiau în comunităţi sau în mini-colonii, păstrîndu-şi în mod sălbatic identitatea lor culturală ebraică în sînul populaţiilor păgîne în care trăiau ei. Ori, Evanghelia începuse să pătrundă aceste mase păgîne, şi aici se constituiau deja biserici. În faţa refuzului lor firesc de a crede, Duhul Sfînt, prin botezul Său unea pe aceşti „iudei şi greci într-un singur Trup" (1.Cor.12:13), astfel că limbile acestor oameni puneau stăpînire în mod miraculos pe a lor pentru a lăuda pe Dumnezeul lui Israel care devenea astfel, în ochii lor de iudei, Dumnezeul Neamurilor. Aceşti doisprezece oameni, oameni din ACEST POPOR, aveau nevoie de semnul limbilor pentru a fi edificaţi în

* A uzurpa = A-şi însuşi în mod fraudulos (cu înşelăciune) un bun, un drept, o calitate etc. - nota trad.

ce privește dimensiunea mondială pe care Iahve al lor o dădea acum mîntuirii Lui.

De mai multe ori am constatat în ce măsură priceperea spirituală a unor creștini era întunecată asupra acestui punct al doctrinei. Recent, am făcut experiența următoare: unor trei prieteni convertiți de curînd și cu un nivel de instruire destul de scăzut, le-am am citit de două ori rar povestirea vedeniei lui Petru. Am refăcut același lucru cu trei copii care aveau unul opt ani și ceilalți doi nouă ani. I-am întrebat pe urmă ce au înțeles. Cu cîteva șovăiri scuzabile, ei mi-au dat răspunsul corect rezumat astfel: „Petru a înțeles că putea să se ducă să vorbească străinilor despre mîntuire". Ori, trebuie evidențiat că în această povestire din Fapte 10, expresia foarte evocatoare de „limbi străine" nici nu se regăsește, și totuși mesajul a fost primit sută la sută de către cei simpli.

Totuși, unii oameni, uneori cu grade universitare, care se fălesc că sînt călăuziți, luminați și însuflețiți de Duhul adevărului, în ciuda faptului că în expresia „limbi străine" noțiunea de străini și de limbile lor se găsește scrisă în orice literă, acești oameni, zic eu, sînt ca împiedicați să vadă în semnul de care se prevalează că, ca și celălalt, voia să spună: oricărui străin, oricărei limbi, într-un cuvînt: „La orice făptură"! Aceasta se citește fără lupă și se înțelege fără explicații. Astfel, niște copilași neconvertiți și niște convertiți de curînd cu instruirea limitată, au înțeles ceea ce semnala vedenia lui Petru, dar „niște botezați cu Duhul" sînt incapabili să înțeleagă ceea ce semnalează atît de simplu semnul de care vorbesc ei cel mai mult!

Nu sînt ei aproape de vorbele Domnului: „Și cu privire la ei se împlinește proorocia lui Isaia care zice: ‚Veți auzi cu urechile voastre și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, CA NU CUMVA să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec" (Mat.13:14-15)?

Capitolul 4

Isus şi limbile

Ceea ce ne va ajuta acum să înţelegem mai bine adevăratul SCOP al darului limbilor este exemplul lui Isus, Domnul nostru fiind, în Persoana Sa, explicaţia doctrinei Sale. Dar aici demonstraţia se face prin lipsă. Să ne explicăm. În Noul Testament, Isus e primul care a vestit acest semn: „Iată semnele...vor vorbi în limbi noi" (Mc.16:17). Dar, fapt tulburător, El Însuşi n-a vorbit niciodată în limbi! Această constatare simplă seamănă confuzia în rîndurile celor care, pe de o parte se întemeiază pe exemplul unui Învăţător care rămîne Acelaşi ieri, astăzi şi în veci, pe de altă parte sînt obligaţi să constate o lipsă totală a acestei manifestări. Cum vor ieşi din această dilemă?

Dăm aici două explicaţii nenorocite, diametral opuse una alteia, şi care demonstrează în ce măsură este cu neputinţă ca cineva să-şi citească Biblia în mod lucid cînd şi-a pus degetul în angrenajul erorii.

Primul subterfugiu vine de la un pastor penticostal care spune aceasta: „Dacă Isus Cristos n-a vorbit niciodată în limbi, este pentru că era desăvîrşit şi pentru că nu avea deci nevoie să Se zidească!" Apostolul Petru ar clasa autorul acestei afirmaţii în categoria „unor *neştiutori* care răstălmăcesc Scriptura spre pierzarea lor" (2.Pet.3:16). A se invoca absenţa darului în numele spiritualităţii este trista dovadă a celei mai flagrante rele credinţe. La ceea ce nu e decît o portiţă de scăpare, noi răspundem cu o întrebare foarte simplă: „De ce Domnul nostru a cerut ca Ioan Botezătorul să-L boteze cu botezul pocăinţei, cu toate că El n-avea nevoie de pocăinţă?" Şi totuşi El a făcut-o. Iar dacă a făcut-o, era, după cum a spus El, ca să împlinească ce era drept şi folositor ca noi s-o ştim. Dacă deci divinul Fiul al lui Dumnezeu n-a vorbit niciodată în limbi este pentru că ştia că, contrar pocăinţei, aproape totalitatea Bisericii Sale n-ar fi avut niciodată nevoie de ea. Realitatea istorică confirmă această afirmaţie.

A doua eschivare este şi mai gravă ca prima. Dis-

prețuind tăcerea Scripturii, unii îndrăznesc să zică (și o scriu) contrariul celeilalte: „Nu poți să-ți închipui o singură clipă că Isus n-a vorbit niciodată în limbi. Cu siguranță că a făcut-o, căci nu tot ce a zis și a făcut Isus este în Biblie (Io.21:25). Am fost noi de față ca să-L auzim vorbind în limbi cînd Se ruga singur, o noapte întreagă, pe munte? Am fost noi acolo cînd, în agonie, Se ruga în grădina Ghețimane? Am fost noi acolo cînd aducea rugăciuni și cereri cu strigăte mari și lacrimi către Cel care putea să-L izbăvească de la moarte? (Evr.5:7)". Nemaipomenit! Bieții noștri prieteni, să ajungă să-și justifice eroarea ajutîndu-se cu noi erori care poartă în ele germenul tuturor ereziilor: a depăși, a merge mai departe decît Cuvîntul lui Dumnezeu. Periculoase cugetări sînt acestea. Ar fi deajuns să continuăm: „Am fost noi acolo cînd îi învăța pe ucenici co-izbăvirea Mariei? Am fost noi acolo cînd îi învăța despre purgatoriu? Am fost noi acolo cînd le vorbea despre indulgențe?" etc. În ce rătăciri nu poți să cazi, și la ce judecată te expui, cînd la cuvintele Scripturii adaugi pe ale tale? Apocalipsa 22:18 dă răspunsul: Să fii lovit cu urgiile lui Dumnezeu.

Adăugăm la aceasta un al treilea motiv. Tactica cea mai des folosită este de a atrage atenția asupra altor texte pentru a putea ignora mai bine pe cele care jenează, cam așa cum scamatorul fixează atenția spectatorilor asupra uneia din mîinile lui în timp ce cealaltă ascunde repede obiectul în umbră. Sala nu vede aici decît foc și aplaudă. Iată ce se citește la pagina 20 din *Dosarul vorbirii în limbi* de T. Bres: „Printre obiecțiile făcute cel mai adesea în mediile creștine se aude spunîndu-se: Domnul, divinul nostru Model, n-a vorbit niciodată în limbi, *și nici n-a învățat niciodată nimic despre acest subiect*". Găsim aici aproape toată dialectica cărții. Obiecția este compusă din două propoziții: 1) Isus n-a vorbit niciodată în limbi, 2) Isus n-a învățat nimic cu privire la aceasta. Fiecare din noi a învățat la școala primară că nu se pot aduna decît unități de același ordin. Un cal plus un ou nu va da niciodată decît un cal și un ou. Nu se poate discuta despre cele două ca și cum n-ar face decît un singur lucru. Dar exact aceasta face T. Bres. El discută despre a

doua propoziție în numele primei, ceea ce îi permite să o ignore în mod admirabil. El îndreaptă privirile spre a doua propoziție și nu suflă un cuvînt despre cealaltă, care spune: Isus n-a vorbit niciodată în limbi. El pune una sub proiector, iar pe cealaltă în buzunar. Dar e ceva și mai grav. Totul demonstrează că a doua propoziție nu există. Ea a fost fabricată de el însuși cel puțin pentru a-și da ocazia de a trage asupra ei. În adevăr, niciodată, absolut niciodată, un creștin evanghelic n-a afirmat că Isus n-ar fi spus nimic despre vorbirea în limbi. Este cunoscut și chiar recunoscut de către mulți penticostali că evanghelicii își cunosc Biblia mai bine ca oricine. Ei știu cu toții că Isus a fost primul care a profețit despre vorbirea în limbi (Mc.16:17). Nimeni dintre ei nu a contestat aceasta vreodată. Această obiecție a inventat-o T. Bres ca să întoarcă atenția de la prima propoziție care este reală. Pentru cititorul superficial, asta îi îngăduie să evite această obiecție de temut ridicată nu de evanghelici, ci de Duhul Sfînt Însuși: Isus n-a vorbit niciodată în limbi!

Să analizăm situația obiectiv și fără patimă. Isus avea plinătatea Duhului și avea și toate darurile. Dar El nu-l avea pe acesta fără ca asta să-I lipsească. El nu vorbea despre el; nu-l căuta; nu-l practica. Dacă vorbirea în limbi ar fi tot ceea ce ni se spune că este în stare să facă, El ar fi avut într-adevăr nevoie de ea. El, care era uneori obosit pînă la epuizare, de ce n-a folosit El virtuțile înviorătoare de care s-a servit de atîtea ori Thomas Roberts*? Dacă acest dar trebuie exercitat acasă sau într-un cerc de prieteni, de ce n-a făcut-o niciodată în tovărășia ucenicilor Lui? Deoarece a cîntat înainte de a Se duce pe muntele Măslinilor (Mc.14:26), de ce nu a cîntat în limbi cu această ocazie așa de potrivită pentru cauză? De ce nu S-a unit niciodată cu îngerii în limbajul lor ceresc, El care-i vedea urcîndu-se și coborîndu-se deasupra Lui (Io.1:51)? De ce, pentru binele lucrării Lui, n-a căutat acest semn pentru a-l adăuga celorlalte semne? Cei care aveau nevoie să vadă aceste semne, nu aveau nevoie și de acesta? Și mai ales, putea Isus să aibă plinătatea darurilor fără să-l aibă pe acela? În 1.Corinteni 12, se găsește lista

* Vezi capitolul 14 și 15.

celor nouă daruri ale Duhului pe care iată-le: ÎNȚELEPCIUNE, CUNOȘTINȚĂ, CREDINȚĂ, VINDECĂRI, FACERE DE MINUNI, PROFEȚIE, DEOSEBIREA DUHURILOR, FELURITE LIMBI, TĂLMĂCIRE. Domnul nostru preaiubit le-a avut și le-a practicat pe toate, în afară de darul limbilor și asociatul ei firesc: tălmăcirea. Dacă deci Isus nu a avut acest dar înseamnă că nu avea motive să-l aibă, dar DE CE?

Tocmai absența acestui dar în lucrarea lui Isus e cea care ne va confirma învățătura generală a Bibliei asupra subiectului.

După cum știm, Isus n-a trecut niciodată hotarele Palestinei. Evanghelia Lui, după cum o spusese El ucenicilor Săi, nu se întindea decît la oile pierdute ale casei lui Israel (Mat.10:6). El le interzisese chiar să meargă spre păgîni și în cetățile samaritenilor (10:5), adică spre limbi străine. Aspectul multilingvistic și mondial al lucrării Sale de mîntuire rămînea secret. Nu era încă vorba de „popoare, seminții, neamuri și limbi". Nimic sau aproape nimic din cuvintele Lui nu lăsa să se întrevadă dimensiunea internațională a mîntuirii Sale. Pînă atunci, nimic nu-i putea zbîrli pe iudei și nici să-i facă geloși pe harurile acordate păgînilor, întrucît nu era încă vorba de ei. Darul limbilor, semn al integrării lor în planul lui Dumnezeu, nu-și avea deci încă rațiunea de a fi. Isus nu va dezvălui vorbirea în limbi decît o singură dată, în Marcu 16:17, *chiar la sfîrșitul lucrării Sale față de Israel.* Este deci extrem de semnificativ să vedem CÎND vorbește El despre aceasta. În fraza care o precedă: „Duceți-vă în TOATĂ LUMEA". Ceea ce declanșează vorbirea în limbi este celebrul: „La orice făptură", adică la orice limbă, seminție, etc. Limitele strîmte ale unui naționalism iudeu mărginit vor cădea. Dar Isus știe că „ACEST POPOR" va face totul pentru ca Vestea cea Bună să nu fie anunțată oamenilor de alte limbi. El va da deci ucenicilor Săi și pentru ACEST POPOR, semnul potrivit, singurul pe care, dintre toate celelalte semne nu avea de ce să-l practice. Această „tăcere" din viața lui Isus ne învață mai bine ca multe cuvinte. El confirmă că scopul darului limbilor era conform cu ceea ce au spus

Pavel și Petru despre aceasta, adică faptul că era semnul pentru „acest popor" necredincios, că Dumnezeu, după profeția din Ioel 2:28, Își turna de acum Duhul Său, nu numai asupra lui Israel, ci asupra „oricărei făpturi" și asupra „oricui".

Capitolul 5

Două vorbiri în limbi?

Să recapitulăm pe scurt ceea ce am descoperit deja în Cuvînt. Contrar doctrinei şi practicii glossolaliei moderne:

I. Darul limbilor nu se adresa niciodată oamenilor şi nici nu slujea evanghelizării, după Donald Gee însuşi.

II. Nu era un semn pentru credincioşi, ci pentru necredincioşi.

III. Aceşti necredincioşi erau exclusiv iudeii care refuzau să admită unitatea lor cu purtătorii de limbi străine; Duhul Sfînt confirma în cele două Testamente că semnul era pentru „acest popor" al lui Israel (1.Cor.14: 22).

Asta face deja multe erori, mult prea multe. Şi sînt departe de a se fi sfîrşit. Ceea ce surprinde neplăcut cînd se participă la servicii religioase unde se practică glossolalia este latura totdeauna de neînţeles a ceea ce e zis. Sunetele emise sînt adesea ciudate, şi chiar cînd nu sînt, ele nu seamănă unei adevărate limbi. Bazîndu-se pe 1.Corinteni 13:12, unii afirmă că acestea sînt „limbile îngerilor". Dar iată, de fiecare dată cînd, în Biblie, au vorbit îngerii, totdeauna era în limbi înţelese şi contemporane ale ocaziei. În plus, sare în ochi faptul că în acest pasaj, Duhul conduce pe Pavel să folosească de mai multe ori acest „chiar dacă" al hiperbolei. Pavel n-a avut cunoştinţă de toate tainele, întrucît adaugă cîteva versete mai departe că el nu cunoaşte decît în parte. Nici nu şi-a dat trupul să fie ars. Neposedînd nimic sau prea puţin, el nici n-a avut ocazia de a da toate bunurile sale săracilor. El nici nu vorbea toate limbile omeneşti şi îngereşti. El putea cu atît mai puţin să vorbească pe acestea din urmă cu cît face aluzie la răpirea lui în al treilea cer unde a auzit „cuvinte care nu-i este îngăduit unui om să le rostească" (2.Cor.12:4). Aici este folosit condiţionalul „dacă". Şi un copil ar înţelege aceasta. În scop de a mă convinge, nişte specialişti în chestiune mi-au explicat că în vorbirea în limbi te depăşeşti pe tine însuţi; de la franceză treci la sublim pînă ce ajungi să te alături îngerilor

în limbajul lor ceresc şi că, atunci cînd nu mai ai cuvinte ca să vorbeşti cu Dumnezeu, Duhul Sfînt vine în ajutorul nostru ca să ne urce cu una sau cu mai multe trepte în emoţii inaccesibile frumoasei limbi a lui Voltaire. Pentru că la început mi-am exprimat rezerve şi am semnalat că constatasem dimpotrivă zgomote neobişnuite, sunete nearticulate, silabe mereu repetate şi pînă la vociferări care nu aveau nimic îngeresc, aceiaşi prieteni care îmi explicaseră chestiunea folosindu-se de îngeri, mi-o explicau dintr-odată slujindu-se de sălbatici. După ei, asta putea fi un dialect al triburilor indiene din America de Sud, din Matto Grosso, al băştinaşilor din Borneo sau din Africa centrală. Asta mi-a apărut ca ceva extrem de absurd. Limba noastră este printre cele mai bogate şi mai complete din lume; cum ar fi putut o altă limbă rudimentară, cu vocabularul de o sută de ori mai limitat, să sublime* ceea ce franceza nu putea face? Şi apoi, cînd Domnul a făcut-o pe măgăriţa lui Balaam să vorbească, nu a făcut-o să se exprime cu sunete confuze; ea nu a bolborosit cine ştie ce vorbe. Balaam a înţeles foarte bine ce spunea ea, pînă acolo că a dialogat cu ea. Dumnezeul care a creat pe om după chipul Său şi care, prin convertire, l-a reînnoit în mintea lui, să-l înjosească oare pînă acolo încît să-l facă să vorbească mai puţin bine decît un animal de povară?

Ca să o aflăm, e deajuns să vedem ce s-a întîmplat la Rusalii unde se găseşte norma vorbirii în limbi. Fiecare din aceşti iudei, veniţi din toate Neamurile care sînt sub cer, „îi auzea vorbind în limba lui" (Fap.2:6) şi au zis: „Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră în care ne-am născut?" (v.8). O a treia oară, în versetul 11, după ce sînt enumerate cincisprezece popoare cu dialecte diferite, ei au zis din nou acelaşi lucru: „Îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!" Era vorba într-adevăr de limbi omeneşti reale, vorbite şi contemporane. Cum s-a putut strecura în suflete o altă glossolalie, în care nu înţelegi nimic, şi care să se înrădăcineze aşa de puternic? Trebuie să mer-

* Adică, să ridice la cea mai înaltă formă a perfecţiunii, să desăvîrşească - nota trad.

gem să căutăm această contradicție aparentă în 1.Corinteni 14:2 unde, contrar lui Fapte 2, se spune: „Cine vorbește în limbi *...nimeni nu-l înțelege*". Deci ar exista două feluri de vorbire în limbi, cea din Fapte care era înțeleasă, și cea de după Fapte care nu mai era înțeleasă. Bate la ochi faptul că dacă vorbirea în limbi din Epistolă fusese o glossolalie diferită de cea de la Rusalii, ar fi trebuit să existe o diferență între termenii folosiți. Ori nu este așa ceva. Luca, autorul cărții Faptelor apostolilor, se servește de același cuvînt ca și Pavel în Epistola lui către corinteni. Dacă deci cele două vorbiri în limbi n-ar fi identice, Luca ar fi semnalat-o, cel puțin printr-un cuvînt diferit. Se știe că Faptele au fost scrise *după* Epistola către corinteni și că aceasta din urmă circula prin biserici. Luca, e de la sine înțeles, era la curent cu conținutul acestei Epistole, și asta cu atît mai mult cu cît era tovarășul de călătorie al lui Pavel. Nimeni nu era mai la curent ca el cu gîndirea pauliniană despre acest subiect. Dacă deci ceea ce relatează el în cartea lui era diferit de ceea ce spusese Pavel în a lui, n-ar fi întîrziat să o semnaleze pentru a evita confuzia. Dar el n-a făcut-o; a vorbit de ea așa cum a vorbit și Pavel, și s-a folosit de același cuvînt ca să vorbească despre același lucru. Este „glossa" și într-un caz și-n celălalt. Textele grecești sînt categorice. Pavel are în vedere limbi la fel de cunoscute ca cele despre care vorbește Luca, întrucît spune: „Sînt multe feluri de limbi *în lume*..." (1.Cor.14:10). E vorba într-adevăr în gîndirea lui Pavel de limbi omenești. Dacă ele ar fi *din lumea noastră*, de ce nu mai erau ele înțelese de către corinteni cum fuseseră cu cîțiva ani mai înainte la Ierusalim? Să fi fost contradicție?

Să vedem exact ce s-a întîmplat în Ierusalim. La venirea Duhului Sfînt, se puseseră niște limbi ca de foc *separate* peste ucenici care, *în mod separat* și distinct au vorbit în limbile celor prezenți. Sînt citate cincisprezece țări și popoare, fiecare înțelegînd limba vorbită din țara de unde venea. La nivelul audiției, nu era nimic miraculos; emisia era supranaturală, dar recepția era naturală, întrucît ei înțelegeau limba lor. Cît despre celelalte paisprezece limbi, doar dacă le cunoșteau, altfel nu le puteau

înțelege, după cum nici corintenii nu puteau înțelege niște limbi pe care nu le cunoșteau. Amintindu-ne că o schiță valorează mai mult decît un lung discurs, vom da o mică ilustrație. Să presupunem că corintenii prezenți la Rusalii ar fi fost înarmați cu cincisprezece casetofoane și că ar fi înregistrat separat ceea ce fusese zis și înțeles aici. Să ne imaginăm că, reîntorși în biserica lor din Corint, ar fi pus aceste cincisprezece casete să fie ascultate de acești creștini care nu cunoșteau decît o limbă, poate două. Concluzia inevitabilă ar fi fost cea a lui Pavel: nimeni nu le înțelege. Prin forța împrejurărilor, întrucît în Corint, în afară de greacă, nimeni nu le putea înțelege. Să mergem și mai departe. Dacă aceste casete înregistrate, traversînd veacurile, ar fi ascultate în zilele noastre în Adunările* din Paris, New York, Geneva, Londra sau Melbourne, rezultatul ar fi același. Aceste cincisprezece limbi care erau înțelese la Ierusalim, nu ar fi mai înțelese în vremea noastră decît ar fi fost la Corint în primul veac. Invers, să ne imaginăm că, prin ajutorul unei mașini de derulat timpul înapoi, s-ar fi transportat în bloc biserica din Corint la Ierusalim. Ei ar fi înțeles cuvintele rostite miraculos în limba lor, greaca, dar n-ar fi înțeles nimic din celelalte paisprezece limbi. Prin forța împrejurărilor. *Și dacă greaca n-ar fi fost în programul Duhului Sfînt în acea zi, ei n-ar fi înțeles absolut nimic!* Tocmai aceasta se petrecea în adunările lor din Corint; prin Duhul se vorbea în alte limbi decît greaca. Nimeni nu înțelegea nimic, nu pentru că ar fi fost un alt fel de vorbire în limbi, sau un limbaj extatic sau îngeresc, ci pur și simplu pentru că nu era greaca. Ceea ce se spunea aici, deși în limbi la fel de contemporane ca la Rusalii, le era la fel de inaccesibil ca a telefona în arabă unuia care nu înțelege decît franceza. În afară de aceasta, și pentru aceleași motive, se remarcă că la Rusalii unii, ca și la Corint, n-au înțeles ceea ce se vorbea. Este clar, după Fapte 2, că erau două grupe de iudei prezenți la sărbătoarea religioasă: 1) cei care erau în vizită la Ierusalim (Fap.2:5), veniți din cincisprezece țări diferite și care, în afară de aramaică, înțelegeau una din aceste cincispreze-

*Denumire generică pentru bisericile penticostale - nota trad.

ce limbi; 2) iudeii băştinaşi care, prin forţa împrejurărilor, nu vorbeau, nici nu înţelegeau vreuna din aceste cincisprezece limbi. Aceştia erau *„alţii"* (Fap.2:13) care îşi băteau joc zicînd: „Sînt plini de must!" Aceşti iudei autohtoni care nu cunoşteau decît aramaica n-au înţeles limbile vorbite în chip miraculos în acea zi. În loc de a se informa pe lîngă cei ce înţeleseseră, ei au preferat să ia lucrurile în rîs spunînd că ucenicii erau sub efectul băuturii. Ceea ce trebuie să reţinem este că ei ar fi putut zice exact ceea ce Pavel va scrie circa douăzeci şi cinci de ani mai tîrziu corintenilor: „Nimeni nu înţelege". Iar dacă nimeni nu înţelege, Pavel va îndrăzni să folosească o expresie usturătoare şi aspră: „... Nu vor zice că sînteţi nebuni?" În rezumat, ce dovedeşte aceasta? Că vorbirea în limbi de care este vorba la Corint nu era o vorbărie extatică neînţeleasă sau un inaccesibil limbaj îngeresc, ci limbi la fel de naţionale şi de contemporane ca şi cele din Fapte 2. Şi dacă, cum spune Pavel, nimeni nu le înţelegea, este pur şi simplu pentru că nu existau în biserica lor, spre deosebire de Ierusalim, cele *cincisprezece urechi* pentru a le înţelege!

În concluzie, acest „nimeni nu înţelege" a devenit un paravan foarte comod pentru a ascunde această a patra eroare care este sustrasă astfel oricărei posibilităţi de control. Din fericire, Duhul Sfînt a prevăzut un mijloc de verificare care va arunca mai multă lumină asupra erorii despre care tocmai am vorbit şi care va da într-o a cincea extrem de gravă. Acesta va fi subiectul următorului capitol.

Capitolul 6

Tălmăcirea

Vom aborda acum darul tălmăcirii. La carismul limbilor, Duhul Sfînt adaugă pe acela al tălmăcirii acestor limbi. La Rusalii, ucenicii începînd să vorbească în mod miraculos în limbi străine pe care mulţimea le înţelegea, nu era cazul să fie traduse. Cînd apostolul Pavel practica acest dar, şi el o făcea mai mult şi mai bine decît oricine altcineva, era în împrejurări similare. El nu-şi permitea să practice acest dar în biserică care este un cerc compus în general din credincioşi. Cum acest semn era pentru iudeii necredincioşi, el spune că, în biserică, preferă să spună cinci cuvinte înţelese decît zece mii în limbi. Este deci de DOUĂ MII de ori mai bine să se vorbească în limbajul de toate zilele decît să se vorbească în limbi sau, altfel, el se opunea de două mii de ori vorbirii în limbi decît vorbirii obişnuite. Cînd Pavel vorbeşte în limbi nu e ca şi cînd ar da cu pumnul în vînt, ca un chimval zăngănitor sau ca o trîmbiţă cu sunetul neclar. Nu, el este eficace. El practică acest dar în cadrul prevăzut pentru acest efect, adică cel al Israelului hiper-patriotic şi hiper-sfînt care respingea aceste corpuri străine care erau păgînii. Dacă îl urmăm în numeroasele lui călătorii, îl găsim mereu şi mereu în conflict cu iudeii şi chiar cu fraţii lui iudei convertiţi, care erau în dezacord cu el asupra acestui punct capital. Cînd a revenit din prima sa călătorie misionară la biserica din Antiohia de unde plecase, el a povestit „cum deschisese Dumnezeu Neamurilor (limbile străine) uşa credinţei" (Fap.14:27). După toate aparenţele, în asemenea ocazii practica el acest dar de a lăuda pe Dumnezeul lui Israel în limba păgînilor. Dar el nu era singurul care să vorbească în limbi. Alţii, care aveau acelaşi carism, nu se foloseau de el tot aşa. Uitînd cui trebuia să semnaleze acest semn, ei simţeau o satisfacţie personală de a se face auziţi în adunările bisericii, şi în lipsa împotrivitorilor iudei, acolo deci unde nu mai avea nici un sens să o facă, decît doar ocazional, de exemplu o dată la DOUĂ MII (1.Cor.

14:19). Întrucît, în vremea aceea, era un autentic dar al Duhului, Pavel nu voia să-i interzică practicarea. Dar pentru unii, aceasta devenise ca un fel de forță herculeană a lui Samson, care era și ea un dar al lui Dumnezeu. Ca niște noi Samsoni, ei se slujeau de ea fără noimă, fără pricepere. Și Pavel le amintește lucrul acesta: să folosească și mintea lor. Nu darurile le lipseau corintenilor, ci înțelegerea acestor daruri. Pavel trebuie să le reproșeze că au rămas la nivelul de pruncie. Nefiind încă decît la lapte, duhovnicește vorbind (1.Cor.3:2), ei își făceau împreună mica lor demonstrație lingvistică. Nefiind decît bebeluși în ce privește credința, erau foarte mîndri să arate că aveau cel puțin „asta". Vom parafraza în limbaj popular ceea ce a vrut să le spună Pavel în versetele 16 și 17 din capitolul 14: „Este într-adevăr foarte frumos să faci rugăciuni și să aduci mulțumiri în egipteană sau în persană sau în latină, dar printre voi în această săptămînă nu este nici un iudeu integrist venit din Alexandria, Persepolis și Roma. Poate vrei să se vadă că latina ta este dintre cele mai clasice, și asta îți face plăcere și poate chiar bine. Dar la ce poate sluji, dacă nimeni nu pricepe o boabă? Cum vrei tu să se zică amin după tine dacă nu se știe ce-ai zis?"

Se desprind deja patru lucruri în legătură cu practicarea corintiană a tălmăcirii:

1) Asociată vorbirii în limbi, tălmăcirea trebuia s-o completeze și să atingă scopul primar care rămînea de a sluji ca semn pentru „acest popor" și pentru necredincioșia lui, subiect dezbătut pe larg pînă acum.

2) La orice vorbire în limbi trebuia în mod necesar să urmeze o tălmăcire. De ce? Pentru ca, după cum spune Pavel, să se înțeleagă ceea ce fusese zis și să se poată zice astfel amin-ul personal, alăturîndu-se astfel în mod inteligent rugăciunii în sfîrșit înțelese. Pentru a traduce vorbirea în limbi în biserică, Dumnezeu dăduse celui care vorbea (v.13) sau altuia prezent în biserică darul nu mai puțin extraordinar al tălmăcirii.

3) Ceea ce era spus în limbi trebuia *în mod obligatoriu* să fie tălmăcit. Vorbirea în limbi nu putea în nici un caz să se practice fără complementul ei explicativ (v.28).

Mai mult, persoana avea obligația să se asigure că exista un interpret în adunare ÎNAINTE de a începe să vorbească în limbi și nu după aceea: „Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă". În lumina acestor cîteva precizări, se vede că corintenii înșiși erau departe de modelul divin. Astăzi mai mult ca atunci, aceste texte sînt îndepărtate cu cea mai mare dezinvoltură.

4) O altă practică, care și ea era antibiblică, era să se roage sau să cînte toți împreună în limbi. Chiar dacă exista intenția unei tălmăciri, aceasta devenea imposibilă în gălăgia și vacarmul care rezulta. Și aici era un mod de a face pe care Dumnezeu îl dezaproba cu un cuvînt tare: dezordine. Duhul Său Sfînt nu putea produce contrariul a ceea ce poruncea El. Și ce poruncea El? Iată răspunsul: „Dacă sînt unii care vorbesc în alte limbi, să vorbească cîte doi sau *cel mult* trei, *fiecare la rînd;* și unul să tălmăcească" (v.27).

Ajunși la acest punct al studiului nostru, dacă adăugăm denaturările făcute învățăturii divine, se constată deja că penticostalii conservatori, ca și carismaticii pe care îi fac de rușine în public, „au dat faliment". În terminologie alpinistă, s-ar zice că ei s-au prăbușit, sau în terminologia slalomului special, ei au încălecat toate porțile.

Totul este deja foarte grav, dar există ceva și mai grav. În toate cazurile de tălmăcire pe care le-am verificat personal cu cea mai mare grijă și cu un spirit deschis, nu am descoperit nimic altceva decît o fabricare omenească, o înșelătorie deliberată. Ceea ce m-a surprins era decalajul inadmisibil între scurtimea vorbirii în limbi și lungimea nemăsurată a tălmăcirilor, ca de pildă, cîteva silabe lente dintr-o cîntare foarte scurtă care s-a transformat într-o traducere fluviu. Cu ajutorul chestionării procedînd prin verificarea mărturiilor, s-a sfîrșit prin a se recunoaște în sfere înalte că:

a) cel care vorbește în limbi nu înțelege ce spune,

b) nici ascultătorii nu înțeleg ceea ce se spune,

c) cel care tălmăcește nu înțelege nici el ce a spus cel pe care-l traduce!

Simțindu-mă jignit de asemenea înșelătorii, mi s-a

răspuns cu nevinovăție că tălmăcirea nu era o traducere reală, ci că era o traducere afectivă! Era deci ceva fără importanță lăsat în seama fanteziei unui pseudo-tălmăcitor. Aceasta nu învață nici Biblia, nici ceea ce a învățat Donald Gee, cel mai mare gînditor penticostal, care afirmă că tălmăcirea era realmente o traducere. Un altul, pentru a încerca să iasă din această situație stînjenitoare și jenantă, mi-a spus că tălmăcirea nu era traducerea a ceea ce se zisese în limbi, ci răspunsul cerului la ceea ce fusese zis! Asta înseamnă să bați cîmpii, să vorbești aiurea, să spui nerozii. Scriptura este în deplină cunoștință de cauză călcată în picioare, acest Cuvînt care precizează (v.16) că aducerea de mulțumiri în limbi trebuia să fie tălmăcită în așa fel încît să se înțeleagă „CEEA CE ESTE ZIS" pentru ca auditoriul să-și poată da acordul și să-și însușească aceste mulțumiri spunînd: așa este, amin!

Pentru a dovedi într-adevăr că era vorba despre TRADUCERE, termenul grec hermeneia folosit de Pavel este reluat în altă parte în Noul Testament. Iată cîteva exemple din acestea:

Io.1:38: „Ei I-au zis: ‚Rabi', care, tălmăcit (hermeneia) înseamnă Învățătorule".

Io.1:41: „Noi am găsit pe Mesia, care tălmăcit (hermeneia) înseamnă Cristos".

Io.1:42: „Tu te vei chema Chifa, care tălmăcit (hermeneia) înseamnă Petru".

Io.9:7: „Du-te de te spală în scăldătoarea Siloamului, care tălmăcit (hermeneia) înseamnă trimis".

Fap.9:36: „O ucenită numită Tabita, care în tălmăcire (hermeneia) se zice Dorca".

Este deajuns acum să continuăm cu:

1.Cor.12:10: „...Altuia, tălmăcirea (hermeneia) limbilor".

1.Cor.14:26: „...Dacă unul din voi are... o tălmăcire (hermeneia)".

Se ajunge astfel, împreună cu Donald Gee, în fața acestei dovezi de netăgăduit că tălmăcirea (hermeneia) nu putea fi altceva decît o TRADUCERE.

Un colonel din Armata Salvării ieșit la pensie mi-a po-

vestit în ce măsură fusese consternat la un servici religios la care asista. El adusese mulțumiri în lingala, limba din apusul Africii, cîmpul său de misiune. În adunare, un „tălmăcitor" crezînd că are de a face cu o vorbire în limbă întrucît nu înțelesese nimic, a dat o „tălmăcire" care n-avea nimic în comun cu ceea ce se spusese. Am constatat personal că această falsificare era cunoscută în cercurile de care ne ocupăm. Un creștin din insulele Capului Verde tocmai se rugase în limba lui maternă; de abia zisese amin că un responsabil mai cu experiență decît alții a tăiat vorbele tălmăcitorului spunînd: „Fratele nostru a adus mulțumiri în limba țării lui". Asta vrea să zică că, fără această intervenție, ar fi avut loc miracolul unei „tălmăciri" evanghelice la nivelul termenilor folosiți, dar la fel de falsă în duh ca și cuvintele tinerei ghicitoare din Fapte 16:17 care, prin același duh de înșelătorie, a putut zice: „Oamenii aceștia sînt robii Dumnezeului Celui Preaînalt și ei vă vestesc calea mîntuirii!"

Cu ce ureche atentă nu am ascultat acea vorbire în limbi contrastantă, sacadată, de neînțeles ca toate celelalte, în cursul căreia a apărut deodată, de trei ori la rînd, un „spiriti santi" în italiană! Sesizînd această triplă repetare, am așteptat cu nerăbdare tălmăcirea acestei expresii. Dar am așteptat-o în zadar. Duhul Sfînt despre care se credea că le inspirase în vorbirea în limbi, să le fi uitat oare în tălmăcire? Sau poate Duhul lui Dumnezeu nu participase nici într-un caz, nici în celălalt? Dar atunci ce „duh" Îi luase locul?

Un prieten spaniol, într-o comunitate penticostală francofonă, se rugase „Tatăl nostru" în limba lui maternă. Urmase o tălmăcire care era orice altceva în afară de Tatăl nostru. Aceasta a fost, și pentru el, o dovadă în plus că cel care tălmăcea nu numai că nu înțelegea mai mult decît alții, *dar înșela pe toată lumea la adăpostul unei frazeologii evanghelice.* Profund întristat de această nouă înșelăciune, m-am hotărît să trec la o verificare mai extinsă. Am cerut unui prieten scoțian care avea un accent tipic țării lui să înregistreze de două ori la rînd Tatăl nostru. Echipat cu această înregistrare și cu alte do-

uă vorbiri în limbi luate pe viu şi urmate de tălmăcirile care le fuseseră date, m-am dus în vizită la nişte prieteni penticostali foarte moderaţi pentru care exagerările şi alunecările nu se întîlnesc decît la alţii. Nimeni, în comunitate, nu punea la îndoială convertirea lor, sau sinceritatea lor, sau realitatea „carismului" lor. După ce ne-am rugat împreună, le-am cerut să tălmăcească această pseudo- şi aceste vorbiri în limbi „adevărate". Asta s-a făcut fără obiecţii sau ezitare. Vai, de o mie de ori vai, Tatăl nostru în engleză s-a transformat într-un mesaj de îmbărbătare în franceză. Cît despre rest, era la fel de diferit de prima tălmăcire cum e de diferit Ronul de Rin şi curge în direcţie opusă... Această aventură, povestită prietenului meu scoţian, l-a lăsat fără glas. Nu putea decît să îngaime: „Cum aşa! Cum aşa!..." Într-adevăr, poţi să-ţi zici creştin cînd te întovărăşeşti aşa de aproape cu cel care se preface în înger de lumină (2.Cor.11:14)? Pentru a ieşi din această situaţie rea, unii vor pretexta, fără să creadă prea mult în asta, prin aceea că nu supui un dar al Duhului la o probă electronică. Trebuie totuşi să observăm că nu proba e cea care a creat înşelătoria, ea n-a făcut decît s-o confirme şi a demonstrat în plus că aceste aşa-zise daruri vin din altă parte decît de sus.

Ceea ce va urma nu depinde de electronică; verificaţi totuşi. Mai mulţi au descoperit că ceea ce se zicea în limbi era orientat în sensuri opuse în funcţie de curenţii de simpatie sau antipatie. Personal am fost ţinta a două îndemnuri în limbi, avînd legătură cu o aceeaşi situaţie. După sentimentele nutrite, cuvintele „divine" erau toate de mîngîiere într-un caz şi toate de condamnare în celălalt caz! Este oare serios? Să fie oare Duhul Sfînt după dispoziţia momentului cînd Dr. Jeckyll, cînd Mr. Hyde*? Un pastor penticostal nu mai credea în asta. Situaţia lui particulară era dificilă. În anumite biserici, el se vedea gratificat cu o profeţie în limbă prea bine documentată şi orientată pentru a nu fi premeditată. El o ştia. Concluzia lui era următoarea: Nu accept ce se spune în limbi decît acolo unde nu sînt cunoscut! El admitea deci

* Eroii unui cunoscut roman de R.L. Stevenson, de fapt fiind vorba despre aceeaşi persoană care ducea o existenţă dublă - nota trad.

înşelătoria. Dar în ochii lui, ea nu era decît de o parte; în tabăra celor care, necunoscîndu-l, nu-i aruncau săgeţi, totul era în regulă. Ori, fiecare ştie că dacă o monedă este falsă pe o faţă, este falsă pe amîndouă!

În plus, ceea ce dovedeşte că totul nu este decît omenesc şi subiectiv în actualul dar al limbilor, şi că Duhul Sfînt nu are nici un amestec în el, este faptul că tălmăcirea este totdeauna reflectarea curentelor şi sentimentelor particulare:

- Carismaticii catolici îşi dezvăluie în el apartenenţa lor la romano-catolicism.
- Spiritiştii îşi găsesc aici revelaţiile oculte.
- Fraţii penticostali, fiind evanghelici, iau limbajul evanghelistic şi întorsăturile de frază proprii mediului lor. Convinşi de vindecarea divină, ei proiectează în el convingerea lor. Prin acest mijloc sînt profeţite vindecări care nu au loc, demonstrînd după Deuteronom 17:20-22 că duhul care este în fruntea problemei nu este cel al lui Dumnezeu.
- În ziua cînd musulmanii vor vorbi în limbi, cineva va putea fi sigur că falsul profet Mahomed va avea un loc de elecţie în vocabularul lor inspirat, ceea ce va conferi islamismului o etichetă de autenticitate divină. Deci, odată ce darul de neînţeles e confruntat cu tălmăcirea lui, cade masca, şi adevărata lui faţă e dezvăluită.

Am observat de asemenea că interlocutorii mei, sau corespondenţii mei, niciodată nu erau aşa de iritaţi ca atunci cînd le vorbeam despre verificarea acestor două daruri. Asta îi scotea din sărite, unii mergînd pînă la a arunca anatema.

Astfel deci, oare numai vorbirea în limbi nu trebuia să suporte încercarea adevărului? Biblia, dimpotrivă, ne spune să cercetăm duhurile (1.Io.4:1-3):

- Darul evanghelistului şi duhul care îl animă sînt puse la încercare după 1.Corinteni 15:1-4: *„Aşa după cum v-am propovăduit-o;* altfel, degeaba aţi crezut"; sau după Galateni 1:8: „... O altă Evanghelie *deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi..."*
- Semnul de autenticitate al credinţei care dovedeşte darul vindecărilor este, după Marcu 16:17 şi 18, faptul că

bolnavul peste care s-au pus mîinile este vindecat.

- Darul de profeţie trebuia să fie pus la probă după 1.Corinteni 14:29: „... Să vorbească doi sau trei, *şi ceilalţi să judece*"; sau, după v.32: „Duhurile proorocilor sînt supuse proorocilor", ceea ce vrea să spună că un dar de profeţie nu poate să contrazică profeţia generală care îl pune astfel la probă.

- Cît despre darul lui Pavel, cel de apostol între altele (Ef.4:7-11), el poate zice despre asta: *„Semnele de apostol* le-aţi avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri şi minuni care au fost făcute printre voi" (2.Cor. 12:12), etc.

De ce numai aceste două carisme să se bucure de un fel de imunitate diplomatică sau să fie puse deasupra legilor probării? Unor oameni care făceau mofturi în a-şi supune darul la testul decisiv al magnetofonului, în numele unei atmosfere care nu ar fi propice acţiunii Duhului, le-am reamintit:

a) că David Wilkerson, pe care ei îl admiră, afirmă (şi mulţi alţii cu el) că poate să vorbească în limbi cînd vrea, oricînd şi oriunde;

b) că în 1986, TF1* a programat o emisiune în care trei penticostali au pozat în faţa camerelor de televiziune şi au angajat între ei o conversaţie în limbi. Cadrul unui studio de înregistrări s-a pretat acestei manifestări spirituale tot aşa de bine ca şi o întrunire la biserică; tot în aceeaşi atmosferă de filmare, a fost înregistrată o tălmăcire;

c) că unul din capii lor, Gordon Lindsay, spune în *The Gift of the Spirit* (Darul Duhului) la pagina 147 „că la O SINGURĂ vorbire în limbi ar putea exista MAI MULTE DORINŢE DE TĂLMĂCIRE"!

Plecînd de la aceste trei premise penticostale pe care ei nu le puteau respinge, propunerea mea a fost aceasta: PREGĂTIREA UNEI ÎNTÎLNIRI ÎN CARE UNUL DINTRE AI LOR SĂ VORBEASCĂ ÎN LIMBI ŞI ALŢI TREI SĂ TĂLMĂCEASCĂ SEPARAT PE BANDĂ MAGNETICĂ. APOI SĂ FIE COMPARATE TĂLMĂCIRILE CARE, CU DIFERENŢĂ DE CÎTEVA NU-

* Televiziunea franceză, programul 1 - nota trad.

ANȚE, AR TREBUI SĂ SPUNĂ ACELAȘI LUCRU. Această propunere care a rămas fără răspuns, o menţin aici prin scris, călcîndu-mi pe inimă, în faţa tuturor comunităţilor carismatice din francofonie. De ce nu a existat şi nu va exista niciodată răspuns la această ofertă totuşi cinstită? Iată răspunsul combinat al unor doi dintre ei care, opăriţi, s-au îndepărtat de o poziţie doctrinală şi o atitudine morală pe care o dezaprobă:

„Luaţi seama, frate, că dacă aceşti oameni intră în jocul dvs., nu este decît pentru a vă face să intraţi în al lor şi pentru a încerca să vă inducă în eroare prin fraudă. Ei nu vor intra în verificarea darului lor decît dacă sînt siguri că pot înşela de la plecare, adică de a se pune de acord dinainte asupra unui text scurt, ca de exemplu Psalmul 23, pe care îl vor învăţa pe de rost, schimbînd un cuvînt ici şi colo. Dar dacă veţi cere o interpretare spontană cu tălmăcitori care nu se cunosc între ei, nu veţi avea decît refuzul lor. Şi noi am crezut multă vreme că biserica noastră era teatrul manifestărilor Duhului. La serviciile divine, în vorbirile în limbi tălmăcite, se auzeau „dezvăluiri" cu caracter personal, în mod incontestabil exacte, care atingeau pe aproape toate familiile din biserică. Se punea aceasta pe seama unui dar de „cunoştinţă" care se descoperea în limbi. Am sfîrşit prin a ne mira, apoi prin a ne nelinişti. Aceasta a durat pînă în ziua cînd a fost descoperit secretul. Ocazia care a dezvăluit înşelătoria a fost o ceartă în biserică care s-a preschimbat în dezbinare. Atunci s-au dezlegat limbile. S-a aflat că unul din prezbiteri făcea turul familiilor şi se punea apoi de acord cu alţii doi care, duminica, descopereau în limbi mai întîi, apoi în tălmăcire, fapte adesea neînsemnate care fuseseră notate în contactele din zilele precedente!"

În faţa acestei înşelătorii organizate, sfatul acestor prieteni de a fi atent rămîne actual, căci acolo unde din fraudă s-a făcut un principiu, trebuie să te aştepţi la ce e mai rău. Acolo unde creştinii nu mai sînt decît de nume, sînt îngăduite toate loviturile „sub centură". Că trebuie, asemenea oilor în mijlocul lupilor, să fim înţelepţi (prevăzători) ca şerpii şi curaţi ca porumbeii faţă de lume, asta putem admite. Dar să trebuiască să aplicăm aceste

măsuri extreme celor pentru care sinceritatea, dreptatea şi loialitatea ar trebui să le fie regula de viaţă, asta te tulbură profund ajungînd pînă la a-ţi fi silă. „Domnul spune: Cînd se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinsteşte cu gura şi cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, şi frica pe care o are de Mine nu este decît o învăţătură de datină omenească" (Is.29:13).

Desigur, nu se poate să faci dinainte un proces de intenţie tuturor fraţilor penticostali acuzîndu-i de prefăcătorie şi de rea-credinţă. Dragostea creştină ne porunceşte să credem, mai ales la cei moderaţi, în sinceritatea lor, PÎNĂ CE ni se oferă ocazia de a dovedi temeiul încrederii care li se dă. Am spus într-adevăr PÎNĂ CE, şi nu dincolo. Căci, cînd este refuzată verificarea darului suspectat, onestitatea morală ia sfîrşit şi eroarea doctrinală devine un păcat. Este aceeaşi concluzie pe care a dat-o Isus păcatului de orbire a fariseilor la vindecarea celui născut orb din Ierusalim: „Dacă aţi fi orbi, n-aţi avea păcat. Dar acum ziceţi: Vedem. Tocmai de aceea *păcatul vostru rămîne*" (Io.9:40-41).

Mulţi, ca să nu zicem toţi, refuză cu încăpăţînare proba magnetică sub pretextul viclean că nu avem dreptul de a supune un dar al Duhului unui examen electronic. Cei care spun aceasta le e frică în acest punct să descopere adevărul? Cum să admiţi că pentru aceleaşi carisme ei se slujesc cu duiumul de audio-vizual? Vindecări sau minuni zise ale Duhului sînt fotografiate, filmate, reproduse, difuzate. Vorbiri în limbi şi tălmăcirile lor sînt înregistrate, apoi reascultate şi comentate în cercuri private sau lărgite. Milioane de casete cu mesaje evanghelice circulă în lume şi sînt difuzate pe calea undelor, ascultate, copiate şi analizate de mulţi. Aceste casete magnetice sînt în aşa măsură purtătoare ale Duhului lui Dumnezeu încît mulţi sînt ziditi, şi alţii se nasc din nou prin Duhul Sfînt ascultîndu-le.

Nu, acest refuz de analiză prin intermediul unei tehnici neutre şi imparţiale nu este motivat decît de teama de a descoperi că această combinaţie limbi-tălmăcire nu există decît în starea de imitaţie frauduloasă. Cînd un automobilist face cale-ntoarsă la vederea unui post de

control al poliției înseamnă că el nu are conștiința liniștită! Aducem acum dovada decisivă că acest refuz de analiză nu este roada unei convingeri scripturale, ci o sustragere care nu este altceva decît arta foarte politică de a se eschiva de la întrebările stînjenitoare.

Revista *Experiences* este incontestabil de influență penticostală. În numărul 73 din 1989, nu este vorba în ea decît despre extraordinara descoperire a uluitoarelor structuri matematice ale Bibliei, cu ajutorul *ordinatoarelor ultra-rapide* (pagina 24 și altele). Cei ce au făcut aceste cercetări sînt cei mai mari matematicieni israelieni și americani de la universitățile din Ierusalim, Tel Aviv, Yale și Harvard. Aceste cercetări sînt lucrări serioase făcute de oameni serioși (pagina 24). Nu mai există superlative pentru a califica cercetarea la care s-au angajat acești oameni și mai ales rezultatele. Ordinatorul demonstrează că Biblia este unică, și conține în ea însăși semnătura Creatorului dincolo de ceea ce oamenii cei mai plini de credință puteau să-și imagineze (pagina 4). Și ce anume pune acest adevăr în lumină? Electronica. Ori, redactarea Bibliei a fost un carism pe care 1.Corinteni 13 îl numește darul de cunoștință și de profeție. Scriptura este constituită din aceste două elemente. Altfel zis, tot ce se află în Biblie este cunoștință și profeție. Aici este conținutul revelației scrise, și este carismul nu numai cel mai inspirat, dar și cel mai neîndoielnic inspirat dintre toate. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu" (2.Tim.3:16) și: „Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul Sfînt" (2.Pet.2:21).

Ori, *Experiences* aprobă fără rezerve și cu un entuziasm nestăvilit (pe care îl împărtășim) examenul electronic al acestui carism divin care a supravegheat scrierea canonului Scripturilor. Noi nu-I putem face lui Dumnezeu insulta de a crede că cuvintele pe care El a socotit de cuviință să le pună în gura fraților penticostali sînt mai puțin verificabile decît cele rostite, apoi scrise de Moise, sau cele rostite de Ieremia, sau de Isus, sau de Petru, sau de Pavel. Dacă tehnica modernă nu face decît să înzecească încrederea noastră în Cuvînt, ea ar trebui să facă

la fel față de celelalte cuvinte despre care ni se afirmă cu putere că ele sînt de la Dumnezeu. De ce toate aceste tărăgăneli? Să fie oare vreo îndoială? Unde este problema? Motivul problemei este în textul revistei citate mai sus pe care îl vom reproduce integral (pagina 6 și 7). În loc de „Biblie" vom pune pur și simplu „limbi", care va fi valabil pentru darurile de vorbire și de tălmăcire. Cerem cititorilor să citească și să recitească cu cea mai mare atenție rîndurile care urmează.

„Am ajuns la concluzii fantastice. Sînt fapte la care nu se poate schimba nimic. Un om de știință care vrea dovezi va putea să verifice faptele. Dar noi ne izbim de o problemă psihologică (morală). Este o chestiune esențială de viață și de moarte și care implică un angajament, căci sau limbile sînt adevărate, sau totul este atunci de aruncat; sau această cercetare aduce o descoperire nouă, sau nu există nimic. Numeroși sînt cei care s-au interesat de lucrările noastre, dar mai mulți dintre ei, DE ÎNDATĂ CE-ȘI DAU SEAMA UNDE ÎI DUCE ACEASTA, REFUZĂ SĂ MEARGĂ MAI DEPARTE, SPUNÎND: „FIECARE POATE SĂ CREADĂ CE VREA..." DAR NU! În imaginația lui, pe plan psihologic, fiecare poate crede ce vrea, dar aici ne aflăm în fața unei structuri matematice... Doi și cu doi fac patru pentru toată lumea. Nu poți să crezi ceea ce vrei în acest domeniu".

Iată motivul ascuns al obiecției de a merge mai departe în investigarea darului limbilor; este teama de a trebui să admiți că, dacă proba electronică confirmă că Biblia este semnătura lui Dumnezeu, aceeași probă să nu facă să apară semnătura aceluia care se dă drept înger de lumină. Verificarea este cu atît mai ușoară cu cît nu cere un aparat costisitor sau complicat. Cine, în vremea noastră, nu posedă un casetofon sau un magnetofon? Căutătorul cinstit al adevărului să-și înregistreze propria lui vorbire în limbi, sau una din biserica lui. Dacă crede că acest dar este autentic, trebuie obligatoriu să creadă că darul de tălmăcire al altora nu e mai puțin autentic. Să meargă la cei care sînt recunoscuți că au acest carism. Să ceară la mai mulți ÎN MOD SEPARAT, adică fără să știe unul de altul, să tălmăcească ceea ce a fost înregis-

trat pe bandă, şi apoi să compare feluritele „tălmăciri". Eu personal am făcut-o. Semnătura nu a fost cea a Părintelui luminilor.

Deoarece dovada electronică îi face să sară în sus de falsă indignare pe toţi cei cărora le e teamă să-şi descopere eroarea, am propus un alt tip de verificare. Celui mai cunoscut dintre penticostalii din Franţa şi omologului lui din Elveţia care mi s-au împotrivit cu vehemenţă, le-am făcut recent propunerea următoare:

„Întrucît credeţi, să zicem de bună credinţă, că darul limbilor pe care-l aveţi există încă, şi că el este autentic, credeţi de asemenea că şi corolarul lui de nedespărţit, darul tălmăcirii, posedă în mod necesar aceleaşi caracteristici miraculoase. Vom lăsa deoparte dovada electronică pe care o dezaprobaţi şi vom proceda după cum urmează: Vom lua fiecare cîte doi martori şi ne vom duce împreună la serviciul religios într-o Adunare penticostală pe care o voi alege eu, sau unde nu sîntem cunoscuţi, şi unde se cere tălmăcirea oricărei vorbiri în limbi. Acolo, eu voi vorbi limba dvs. păsărească, iar dvs. bolboroseala mea. Veţi vedea că din aceste două „limbi" vor ieşi două „tălmăciri" sută la sută „evanghelice". Aceasta vă va demonstra că în această chestiune totul nu este decît o născocire omenească şi o imitaţie frauduloasă grosolană. Odată frauda şi înşelătoria constatate, vom face pe loc un proces verbal cu faptele respective, pe care îl vom semna împreună cu cei patru martori, şi pe care îl vom face de cunoscut tuturor bisericilor din cele două ţări ale noastre".

La primul dintre ei, propunerea a rămas fără răspuns. Celălalt şi-a arătat refuzul într-o scrisoare în care eram calificat drept hulitor! Nici unul din aceşti doi lideri n-a îndrăznit să primească provocarea. De ce? Pentru că ştiau foarte bine că singurul rezultat posibil ar fi fost scoaterea în evidenţă a înşelătoriei, urmată de difuzarea ei oficială.

Ar mai fi un creştin demn de acest nume dacă s-ar arăta mai puţin cinstit decît ticăloşii profeţi ai lui Baal care, în ce-i priveşte, au acceptat provocarea lui Ilie privind autenticitatea dumnezeului lor? (1.Împ.18).

În ceea ce privește limbile și tălmăcirea lor, cum se explică faptul că oameni zișI sau pretinși convertiți, născuți din nou și a căror viață a fost schimbată, pot fi în această chestiune manipulați de tatăl minciunii? Aceasta pare cu neputință. Un adevărat creștin nu poate nici minți, nici continua să se mintă pe el însuși în mod sistematic. Se merită o explicație. Trebuie să fi trăit sau să fi avut de a face cu aceste medii ca să înțelegi atmosfera în care se scaldă ei atîția ani. De exemplu, înțelegi mai bine viața inconsecventă a unui Samson, cînd știi că trăia într-o epocă în care „fiecare făcea ce i se părea bine". Samson era un copil al veacului condiționat de anturajul lui. Așa se întîmplă cu un creștin care se mișcă într-o comunitate unde este admisă folosirea tutunului, unde conducătorii dau exemplu și unde au grijă să nu sufle un cuvînt despre acest subiect. Acest creștin nu va fi niciodată eliberat de înrobirea plantei lui Nicot. De fapt nici nu va dori să fie eliberat de ea, pentru că drogul îi va fi trecut în sînge și în modul lui de viață, fără ca conștiința să-i fie alertată de aceasta. De ce s-ar pocăi el de o legătură pe care anturajul lui o aprobă, sau în orice caz nu o dezaprobă?

La fel pentru catolicul care, în sensul religios al cuvîntului, nu se poate despărți de un duh lumesc care îi este atît de firesc încît viața lui religioasă este impregnată de el. De la tinda bisericii el va trece fără tranziție la ușa cîrciumei din față, unde va juca cărți cu prietenii, va trage bilete la loto sau pronosport, va pune o monedă în automatul cu șansonete, ciocnind paharul cu parohul lui care îi va încredința organizarea următorului bal parohial. Ambianța lumească la care ia parte îl va împiedica să-și dea seama de starea lui de pierzare. El va crede sincer că place „bunului Dumnezeu" și că adaugă o faptă bună la fabricarea mîntuirii lui. Cum să deschidă el ușa pocăinței? Cheia i-a fost luată de cel care-i conduce conștiința!

Același lucru se petrece în comunitățile cu puternică influență carismatică. Experiența primează aici față de doctrină. Exaltarea mistică este apreciată. Întîmplări, experiențe, mărturii, viziuni sau profeții înlocuiesc aici

studiul serios şi în profunzime al Cuvîntului lui Dumnezeu. Este pregătirea ideală pentru demisia raţiunii. Lipsa de credinţă este înfierată cu înverşunare. „Orice lucru veţi cere, cînd vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit, şi-l veţi avea" (Mc.11:24), este genul de adevăr biblic care se hipertrofiază pînă la extrem. Fiecare îşi face o obligaţie din a mărturisi ceea ce a primit deja, chiar dacă încă nu l-a primit sau nu-l va primi niciodată. Cu un picior în groapă, ţi se spune fără ruşine că este vindecat. Aceasta nu este o minciună, este dimpotrivă triumful credinţei. Trebuie să continui să crezi cu orice preţ, şi mai ales să nu te îndoieşti. Această lipsă de măsură în sucirea textelor e cea care formează mentalităţile, dînd dovadă că, atunci cînd cineva tălmăceşte rău o limbă din care n-a înţeles nimic, nu comite o înşelăciune, nu minte, ci *crede* pur şi simplu. El onorează pe Dumnezeu prin credinţa lui în practicarea unui dar pe care crede că l-a primit pentru că l-a cerut, sau pentru că a fost făcut să creadă că îl are. Şi cum nimeni din adunarea lui nu-şi permite să conteste şi să controleze banalităţile evanghelice pe care le debitează, el se încurcă tot mai mult în ceea ce crede că e adevărat, chiar dacă asta contrazice adevărul. Cînd pastorul acela afirma că marea sală în care predicase în acea seară era plină vîrf, atunci cînd în realitate erau mai puţin de cincisprezece persoane de faţă, el nu mintea; el credea pur şi simplu că Dumnezeu, căruia Îi ceruse cu credinţă să o umple, nu putea decît să-Şi fi ţinut promisiunea. Întrucît este scris: „...credeţi că l-aţi şi primit", el o credea, deci el o primise, şi putea să o spună sus şi tare în prezenţa celor care fuseseră martorii contrariului. Acestea sînt adevăruri devenite nebunii şi care dau naştere la stări de suflet ce devin repede stări de duh, necunoscute celorlalţi creştini evanghelici, cărora le este greu să creadă că pot exista cu adevărat asemenea abuzuri. Este de fapt o boală spirituală asemănătoare religiilor orientale. Este abandonul voinţei, demisia duhului, devalorizarea raţiunii. N-a scris unul dintre ai lor, G. Ramseyer, o carte (despre care vom mai vorbi) intitulată *Vous raisonnez trop* (Gîndiţi prea mult)? Este anihilarea eului pînă la pierderea conştienţei lui, pentru a putea fi

umplut cu un alt duh. Dar care duh? Este uşor să se lipească pe el textul din 1.Corinteni 14:14: „Dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod". Despărţit de versetul care urmează, care face rectificarea, recomandînd astfel folosirea minţii, se ajunge la a se primi tot ceea ce nu este gînd inteligent. Indirect, prin aceasta se disprețuieşte ceea ce deosebeşte omul de animal, şi asta duce la negarea primei şi celei mai mari porunci: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău ...cu toată *gîndirea** ta", adică cu tot ce ştii, cu toată raţiunea ta, cu toată voinţa ta, cu toată inteligenţa ta, cu tot duhul tău. Pe cînd acolo unde limbajul favorit este: „Nu te împotrivi, abandonează-te, nu raţiona, nu te gîndi, dă tot locul Duhului, lasă-te pradă Lui, dă-I încredere, lasă-te invadat şi subjugat de El, fă vid în tine însuţi", poţi fi sigur că, după Matei 12:44, duşmanul, găsind locul liber de împotrivirea preconizată în Iacov 4:7, se va grăbi să vină şi să-l umple sub denumirea falsă de Duhul Sfînt. Este singura explicaţie a „darului" de tălmăcire pe care tocmai l-am analizat îndelung.

În definitiv, ceea ce va da mai multă greutate anchetei noastre asupra subiectului este mărturisirea celor care au luat parte la acest trafic de daruri falsificate şi care, odată întorşi de la această prefăcătorie, au declarat că folosirea acestor „daruri" nu fusese decît FALS ŞI UZ DE FALS. Dacă această formulă supără pe cineva, să-şi aducă aminte că în termenii cei mai virulenţi condamnă penticostalismul clasic pe fraţii lor carismatici care practică aceleaşi daruri transmise de altfel de ei înşişi.

Un frate în Cristos ne-a lăsat în scris această curajoasă, dar teribilă mărturisire-rechizitoriu: „Pentru noi, argumentaţia biblică nu are nici o valoare; noi nu sîntem sensibili la ea decît atunci cînd ne avantajează. Sîntem bolnavi; tot ce avem nevoie este să fim vindecaţi". El ne-a scris aceasta după vindecarea lui. Nimeni nu poate împiedica pe cei ce imprimă bancnote false să imprime din cele „bune", nici să se slujească de ele, nici să le facă să circule. Bancnotele false, ca şi darurile false, procură

* Cuvîntul „cuget" înseamnă şi conştiinţă, putînd duce astfel la confuzii - nota trad.

posesorilor lor adevărata bucurie, adevărate bunuri, o adevărată faimă, o frumoasă încredere în sine şi în viitor, pînă cînd sînt prinşi. Se apropie ziua cînd toţi falsificatorii vor trebui să facă faţă acestei teribile scadenţe redactată astfel:

a) „Dă-ţi socoteală de isprăvnicia ta..." (Lc.16:2).

b) „... Oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata" (Evr.9:27).

Ce vor face în acea zi cei care, în domeniul sacrului, se vor fi slujit de minciună sub pretextul că pot vorbi mai bine în Numele Domnului? Ei nu vor mai putea invoca acest Nume. Ei se vor întoarce spre munţi şi le vor zice: „...Căderi peste noi şi ascundeţi-ne de Faţa Celui ce şade pe scaunul de domnie şi de mînia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mîniei Lui, şi cine poate sta în picioare?" (Ap.6:16-17).

Să te fi înşelat, fiecare o ştie, este deja ceva grav; să fi refuzat să verifici dacă te-ai înşelat sau ai fost înşelat, este şi mai grav; dar să fi atras şi pe alţii în înşelăciune şi prin înşelăciune, aceasta nu poate avea decît un singur rezultat, cel despre care a vorbit Preaiubitul Mîntuitor: „Cînd un orb călăuzeşte pe un alt orb, vor cădea amîndoi în groapă" (Mt.15:14).

Nimeni, care practică asemenea nelegiuiri, să nu-şi facă iluzii că va putea să-I zică în acea zi: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău? Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelegea" (Mt.7:22-23).

Vechiul orologiu

Cînd eram copil, tatăl meu a venit într-o zi acasă cu o antichitate. Era un orologiu de bronz cizelat sub glob de sticlă, reprezentînd o scenă şi nişte personaje campestre. Fiecare vizitator avea dreptul la o contemplare a obiectului, însoţită de comentarii asupra acestei preţioase opere de artă. Arcul ceasului era întors cu precauţii infinite. Era un ceremonial aproape religios. Timp de cincisprezece ani această piesă de argintărie a tronat pe căminul din

salon, invidiată de mulți. Petreceam clipe îndelungate în contemplarea acestei minunății care suna orele și jumătățile de oră. Ea avansa peste douăzeci de minute între două întoarceri ale arcului, dar asta o păstram între noi. Venerabilă pendulă care de atîta vreme suporta timpul traversîndu-l și marcîndu-l! Ea a fost mîndria noastră timp de cincisprezece ani. Cînd a murit tatăl meu, a trebuit să ne despărțim de ea. Mama și cu mine am cerut sfatul unui specialist pentru a-i fixa prețul. Omul a indicat un preț atît de mic încît noi am fost șocați. Cum, o antichitate de bronz cizelat pentru o coajă de pîine! Cu un zîmbet dezolat, expertul a luat comoara în mîini, a înclinat-o și mi-a arătat interiorul. Nu era decît cositor topit poleit cu aur! Autenticul nu era decît o imitație fără valoare reală! Totuși ne părea rău s-o vedem plecînd, ea care ne dăduse bucurie, visuri, chiar fericire, și mai ales iluzia unei anumite bogății, a unui „plus" care, în final, nu era decît un „minus", întrucît tatăl meu se lăsase tras pe sfoară cînd o cumpărase. Asta nu s-ar fi întîmplat dacă, la început, ar fi făcut o simplă expertiză. Paralela cu vorbirea în limbi este evidentă. Noi am fi putut păstra pendula și tristul ei secret și, în taină, să continuăm să-i admirăm sclipirea amăgitoare, să visăm cu ochii deschiși, și să-i ascultăm cu extaz sunetele bi-orare încărcate cu o adevărată istorie falsă. Este ceea ce mulți fac cu vorbirea în limbi. Expertiza biblică și magnetică le-a descoperit ceea ce ei presimțeau în mod confuz, adică faptul că aceasta nu era, în cazul cel mai bun, decît un extaz psihic fără legătură, nici de aproape nici de departe, cu antica autenticitate apostolică. Dar lor le e greu să se despartă de amintirile lor, de stările lor sufletești, de visurile nutrite, de sunetul cuvintelor care le-au marcat itinerariul. Eu unul pot să înțeleg această nostalgie.

Ca să revenim la orologiul nostru, mai grav decît de a-i păstra nostalgia, ceea ce ar fi fost deja un mod de a mă minți pe mine însumi, ar fi fost să mint pe alții continuînd să le vorbesc de el ca și cum ar fi autentic, și mergînd pînă la a încerca să le vînd marfa. Din păcate asta fac mulți în domeniul lucrurilor sacre. Ei organizează întruniri de căutare și de așteptare a carismului

şi-şi fac reclamă. Modul în care procedează sună la fel de fals ca şi ceea ce propun. Ceea ce va urma nu este decît palida reflectare a ceea ce am văzut noi înşine, şi a ceea ce ni s-a relatat prin martori oculari.

Mai întîi începe şedinţa de încălzire cînd se trec în revistă toate decepţiile celor nebotezaţi în Duhul, şi este pomenită toată panoplia de eficacitate şi putere pentru cei care vor vorbi în limbi. Cînd auditoriul este cîştigat cu perspective atît de strălucitoare (şi cine nu s-ar lăsa ispitit de farmecul acestui *„mental training"** ?), se trece la faza activă. Apare atunci rugăciunea intensă, emotivă, aşteptarea evenimentului supranatural în mijlocul suspinelor, cuvintelor şi strigătelor confuze mergînd aproape totdeauna pînă la vociferare. Apoi vine punerea mîinilor însoţită de chemări ţipătoare şi de ordine date Duhului ca El (sau el) să cadă asupra căutătorului. Se stăruie cu insistenţă pe lîngă acesta din urmă să se roage cu nădejdea că nu o va mai face în franceză. Cînd respectivul se împotriveşte, consilierul lui îl va urmări pînă în pînzele albe. El îi va insufla o frază scurtă, ca: „Aleluia, Isus e viu!" pe care va trebui s-o repete de zece ori, de douăzeci de ori, de cincizeci de ori, din ce în ce mai repede, încurajat în aceasta cu „mai repede, şi mai repede" pînă ce, nemaiputînd, limba i se întoarce în gură şi emite sunete ciudate prin forţa împrejurărilor. Un strigăt de biruinţă va saluta acest „botez în Duhul". Vor urma atunci felicitări, sărutări, îmbrăţişări, feţe radioase şi priviri înlăcrimate. De cîţiva ani, în unele comunităţi este în mare cinste o noutate; noii „botezaţi de Duhul", ca să fie siguri că persevereză pe această cale, vor putea urma CURSURI DE VORBIRE ÎN LIMBI! Revoltător, vor zice unii; nu este aceasta, în Numele Duhului Sfînt, un mod de a-L huli? Dacă există fraţi penticostali care sînt indignaţi de aceste practici pur şi simplu scandaloase, mulţi alţii, dimpotrivă, povestesc aceste lucruri ca fiind lucrul cel mai firesc din lume, dîndu-şi deplina adeziune la această spălare a creierului pe care au suferit-o şi care, la rîndul lor, îi fac şi pe alţii s-o sufere. Pavel

* Antrenament mintal (în englezeşte în text) - nota trad.

ar spune despre aceşti oameni: „Slava lor este în ruşinea lor" (Fil.3:19).

Unii fraţi din mişcarea penticostală vor spune că la ei nu se petrece aşa ceva. Dar hai să vedem. Acest prieten evlavios şi liniştit, care neagă extremismul cînd vorbeşte cu tine între patru ochi, de ce se transformă într-un agitat cînd se reîntoarce în cercul lui? Aceşti fraţi creştini luau un aer dezolat cînd le relatam asemenea excese. Erau ei sinceri cînd mi-au dat răspunsul care se potriveşte în orice situaţie : „Asta se petrece la alţii, dar nu la noi"? Totuşi la ei, în periferia pariziană, m-am găsit odată în mod inopinat la adunarea de rugăciune a grupului lor de tineri cărora urma să mă adresez o oră mai tîrziu. Ceea ce am văzut şi auzit aici întrece orice descriere. Rîndurile care urmează sînt scrise în faţa lui Dumnezeu. Folosesc formula folosită de patru ori de Pavel: „Spun adevărul, nu mint". Iată singura comparaţie în stare să facă pe cititor să înţeleagă la ceea ce am fost martor în acea seară: Într-o zi, m-am oprit în zona de parcare a unui mare supermagazin la Bienne, ocupat în parte de menajeria unui circ. Am ajuns la ora cînd li se dădea de mîncare animalelor sălbatice. Era înfiorător să le auzi răgînd. Adunarea de rugăciune la care fac aluzie era aşa: strigăte, urlete, răcnete, vociferări, unde fiecare părea că vrea să strige mai tare decît toţi ceilalţi laolaltă, astfel încît eram pe cale să mă contra-rog în interiorul meu. Eram consternat; am ieşit de acolo tulburat pînă la scîrbire. Cu o diferenţă de cîţiva decibeli, am mai suferit încă de două ori această tristă experienţă.

În altă parte, acolo unde vi se zice că la ei serviciul divin este demn şi moderat, şi mai ales nu ca la alţii, într-o duminică dimineaţa o femeie a fost apucată de un rîs „duhovnicesc" strident. Pastorul, pe care l-ai fi putut crede un model de moderaţie, a confirmat acest „rîs duhovnicesc" încurajînd pe toţi ascultătorii să rîdă: „Rîdeţi, rîdeţi în Duhul Sfînt". Au izbucnit atunci de peste tot rîsete pînă ce toată adunarea s-a pus pe rîs. Toată lumea rîdea în afară de unul, sau mai curînd de una, care nu era în curentul Duhului Sfînt în acea dimineaţă. Aceasta era soţia mea!

G. H. Lang a scris o carte care nu se vrea doctrinală, dar care este extrem de bine documentată asupra chestiunii. Îi recomandăm călduros lectura: *D'ou viennent ces langues* (De unde vin aceste limbi), Editions du C.C.B.P., F-19440 LIGINIAC. El explică cu ajutorul unei mulțimi de exemple cum acești oameni, odată aduși la normal, par să nu-și mai amintească de ceea ce s-a întîmplat, și afirmă că nu sînt la curent cu dezmățurile la care au luat parte. Iată un exemplu extras din paginile 75 și 83:

„La Coonoor locuia un om evlavios și soția lui cu un rang social ridicat. Erau niște creștini stimați pretutindeni. Eram fericit de relația duhovnicească pe care o aveam cu ei, care nu era deloc împiedicată de faptul că ei erau responsabili în mișcarea penticostală. La ‚botezul' lui, el a pronunțat numai cîteva silabe în limbi, ceea ce a fost deajuns pentru a provoca niște aleluia și strigăte pe care le mai auzeam încă la un km de acolo. Am povestit acestei perechi faptele din anul anterior; ei nu le puteau contesta. Răspunsul lor m-a uluit. Ei fuseseră la aceste întîlniri, dar nu văzuseră niciodată asemenea acte. Sinceritatea lor nu poate fi pusă la îndoială; atunci, cum să explici că ei ignorau toate astea? S-ar părea că la Coonoor și la Londra niște forțe puternice ale întunericului au scos facultatea de percepție la cîteva persoane care nu vedeau și nu auzeau realitățile la care asistau, în timp ce vedeau efectiv lucruri ireale. Nu se poate pune în discuție buna lor credință, deoarece erau inconștiente de confuzia la care luau parte. Ele erau dimpotrivă convinse că aceste întîlniri aveau caracter ceresc. Toate acestea ne fac să credem că aceste experiențe SÎNT IEȘITE DIN ACEEAȘI ORIGINE DE TEMUT".

Cînd te lași atras în angrenajul falsificării dureros evocat în acest capitol, duhul rău care o conduce sfîrșește prin a influența pe cei care se dedau la aceasta. Cînd inimile se împietresc pe această cale, Dumnezeu le lasă pradă minții lor blestemate astfel încît, depășind pe mitomanii care povestesc ce nu este, ei nu pot povesti nici măcar ceea ce este.

Să te zidești pe tine însuți

Vom aborda acum fraza de atîtea ori citată pentru a încerca să justifice vorbirea în limbi actuală: „Cine vorbește în alte limbi se zidește pe sine însuși" (1.Cor.14:4). Acesta ar fi deci un dar pentru zidirea personală; și cum toți au nevoie de zidire, toți ar trebui să aibă acest dar. Scoasă din context, asta pare să spună această jumătate de frază. Dar, avem oare dreptul să scoatem aceste cinci cuvinte „se zidește pe sine însuși " din capitolele 12,13 și 14, și de a le da un sens care merge în contra-curent cu contextul? Care este ideea călăuzitoare, firul conducător al acestor trei capitole? Ceilalți, utilitatea comună, zidirea altuia. Revine ca un laitmotiv: celălalt, celălalt, celălalt, sub diferiți termeni:

- 12:7: „... Fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora..."
- 12:25: „... Mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele..."
- 14:3: „Cine proorocește, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mîngîiere..."
- 14:4: „... Zidește biserica..."
- 14:5: „... Pentru ca să capete biserica zidire ..."
- 14:6: „... De ce folos v-aș fi eu..."
- 14:7: „... Cine va cunoaște..."
- 14:8: „... Cine se va pregăti..."
- 14:9: „... Cum se va pricepe..."
- 14:12: „... În vederea zidirii bisericii".
- 14:16: „... Cum va răspunde amin... cel ce ascultă..."
- 14:16: „... Cînd el nu știe ce spui..."
- 14:17: „... Celălalt nu rămîne zidit..."
- 14:19: „... Ca să învăț și pe alții..."
- 14:26: „... Toate să se facă spre zidire".
- 14:31: „... Pentru ca toți să capete învățătură..."
- 14:31: „... Și toți să fie îmbărbătați".
- Întreg capitolul 13 unde este vorba despre dragoste care, prin excelență, este o roadă *pentru ceilalți,* căci un

pom nu aduce roadă pentru sine însuşi. Dar iată, chiar în mijlocul acestui altruism general care este SCOPUL oricărui dar al Duhului, se iveşte cel mai frumos specimen de egocentrism ce se poate vedea: el nu mai zidea pe alţii, el nu se mai zidea decît pe sine însuşi, ceea ce Pavel osîndeşte în 1.Corinteni 13:5: „(Dragostea) nu caută folosul său". Ce micime! Să-ţi faci semn ţie însuţi. Să readuci la tine un carism pe care Dumnezeu îl dădea ca semn pentru alţii. Ce copilărie, le va zice Pavel în versetul 20! Căci într-adevăr pe un ton de reproş, sau cum spune Evrei 8:8, „ca o mustrare", îi face Pavel să înţeleagă că cel care vorbeşte în limbi nu se zideşte decît pe sine însuşi. Este semnificativ să constatăm că în aceeaşi frază Pavel opune profetul vorbitorului în limbi. În timp ce acesta din urmă nu se zidea decît pe sine însuşi, „cine prooroceşte, *dimpotrivă,* vorbeşte oamenilor, spre zidire... zideşte biserica" (1.Cor.14:3-4). Spunînd „dimpotrivă", Duhul Sfînt nu subînţelege că profetul nu se zidea pe sine însuşi în timp ce zidea pe alţii. El trăgea de asemenea folos din carismul lui, dar el nu se zidea *numai pe sine.*

Nu există nici un dar care să nu poarte în sine propria lui sursă de zidire. Şi pastorul se zideşte cînd paşte turma Domnului, dar el nu-şi dă numai lui învăţătură, el dă şi altora. Învăţătorul din Cuvînt nu se zideşte numai pe sine cînd expune doctrina, el zideşte pe alţii. Evanghelistul trage folos din zidirea personală a darului lui, dar cei ce sînt chemaţi beneficiază de el. Dacă Duhul pune în opoziţie rezultatele profeţiei şi ale vorbirii în limbi în aceeaşi frază este pentru că primul nu numai că zidea biserica, pe cînd celălalt nu se zidea decît pe sine, dar în plus acesta din urmă trecea drept un barbar în ochii simplilor ascultători (14:11). De fapt, Pavel spune corintenilor că cel care profeţea îşi atingea scopul: ceilalţi, în vreme ce cel care vorbea în limbi în condiţiile pe care le-am văzut, rata ţinta. La rîndul lui, Petru confirmă că singura ţintă posibilă este: „... fiecare din voi *să slujească altora* după darul pe care l-a primit" (1.Pet.4:10).

John Stott, în cartea lui *Baptism and Fullness* (Botez şi plinătate) spune că „... Zidirea pentru sine însuşi nu es-

te potrivită, conformă învăţăturii Noului Testament asupra zidirii... Oare nu sîntem obligaţi să admitem că exista o folosire abuzivă a unui dar duhovnicesc? Ce-ar trebui să gîndim despre un profesor care şi-ar da lui însuşi lecţii particulare? Sau despre unul care avînd un dar de vindecare nu s-ar vindeca decît pe el însuşi? Este dificil de justificat folosirea pentru scopuri personale a unui dar anume dat pentru binele altora".

Din această interpretare rea s-a născut ideea, necunoscută în Scriptură, că se putea vorbi în limbi acasă. Dar şi aici, nici un paragraf, nici un rînd, nici un cuvînt, nici măcar o aluzie care să meargă în acest sens. Prin forţa împrejurărilor, cum să dea Dumnezeu pentru folosire personală acest dar pe care îl desemnează ca un semn de utilitate publică pentru o categorie bine definită de persoane? A practica acest dar în particular înseamnă negarea semnului şi funcţiei lui. Am putea oare să ni-l imaginăm pe evanghelistul Billy Graham, făcînd o campanie de evanghelizare în camera lui de culcare, neavînd drept auditoriu decît propria lui imagine reflectată în oglinda de pe comodă? L-am putea vedea, sub pretext de zidire personală, propovăduind mîntuirea numai lui însuşi, şi totuşi făcînd în acelaşi timp semn cu mîna să vină în faţă nişte oameni care nu ar fi acolo? Este cu putinţă ca el să tragă din predică învăţături pentru sine însuşi, dar acest spectacol-pantomimă ar ţine de absurd. Am putea să ne gîndim că Pavel a scris cele treisprezece Epistole ale lui, semn al apostolatului lui, dar că le-a păstrat pentru propria lui zidire personală, citindu-le singur în timpul călătoriilor lui? La fel, să faci semne în limbi în particular înseamnă să faci semne... nimănui! Înseamnă să scrii scrisori şi să nu le pui niciodată la poştă. S-ar putea vedea un predicator al „Evangheliei depline" practicîndu-şi darul de vindecare la el acasă cu uşile închise şi făcînd simulacrul de a pune mîinile peste nişte bolnavi care nu ar fi acolo? Nu ar fi aceasta negarea cuvintelor Domnului Isus: „Iată semnele... îşi vor pune mîinile peste *bolnavi*..."? Dar dacă bolnavii nu sînt acolo, semnul este ca un pinion nebun care merge în gol. La fel pentru vorbirea în limbi străine de ebraică; dacă

ACEST POPOR al evreilor nu este acolo ca să vadă semnul care îi este anume destinat, asta nu are nici un sens. Am admite ca la un joc de popice, pentru singura plăcere de a arunca bila, să scoatem popicele? Fără ele, jocul nu mai este decît o simulare, o prefăcătorie.

Astfel, vorbirea în limbi pentru sine însuşi, fără obiectul ei (semnul) şi fără subiectul ei (necredinciosul), este ca şi cum ai juca popice fără popice sau, mai bine încă, cum ai juca tenis fără minge şi fără rachetă. Unii au crezut că întrevăd o posibilitate de practicare în particular a darului cînd Pavel spune că dacă, în biserică, nu este tălmăcitor, să tacă şi „să-şi vorbească lui însuşi şi lui Dumnezeu". Din păcate pentru ei, în aceste cuvinte nu se află ideea vorbirii în limbi. Pentru a o găsi ar trebui s-o introducem acolo şi astfel să vătămăm textul. Pavel putea cu atît mai puţin să se refere la ea, cu cît tocmai spusese: „... Limbile sînt un semn nu pentru cei credincioşi, ci pentru cei necredincioşi" (1.Cor.14:22). Cum putea cineva să le adreseze „semnalul sonor" cînd, în tăcere şi în taină, nu-şi vorbea decît lui însuşi şi lui Dumnezeu? Semafoarele sînt nişte semne destinate celor care folosesc şoselele. Ce s-ar crede despre responsabilii circulaţiei rutiere dacă ar aduna într-o sală de la primărie toate semafoarele din oraşul lor pentru a le face să funcţioneze în particular? În afara unei încrucişări de drumuri, folosirea acestor semnale nu are nici un sens. La fel, la ce ar putea sluji ochiul verde al vorbirii în limbi acasă la cineva, între patru pereţi, şi nu în văzul ACESTUI POPOR căruia îi era destinat acest semn? Căci tocmai aceasta voia să spună acest semn: că de la Rusalii, semaforul trecuse pe verde, dînd liberă trecere tuturor limbilor de pe pămînt pentru ca să se alăture, şi ele, laudelor destinate Mîntuitorului *tuturor* oamenilor.

Practicîndu-l în particular, unii cred că se pot servi de UNA din componentele lui şi ignorînd în acelaşi timp pe celelalte. Dar nu se poate tăia în bucăţi un carism pentru a nu reţine decît o parte. Un automobil este un mecanism complex pe care îl conduci în întregime sau nu-l conduci deloc. Nu poţi să-l faci să i se întoarcă roţile şi în acelaşi timp să-i laşi caroseria în garaj. Cînd merge o

mașină, tot ce are ea înaintează. La fel, limbile nu se taie în rondele de salam. Ele trebuiau să zidească pe cel care le vorbea ȘI să zidească pe ceilalți ȘI să fie un semn pentru cei necredincioși ȘI să fie înțelese sau făcute ca atare. Ele trebuiau să fie toate acestea în același timp. Dacă acest dar putea fi scindat, făcut bucățele în diferitele lui elemente, Isus ar fi vorbit cu siguranță în limbi, chiar numai pentru zidire și pentru a-i învăța pe ucenici în acest sens. Dar în afară de motivele expuse în capitolul 4, El n-o putea face, pentru că zidirea care se desprindea din acest dar, ca și cea care se desprinde din oricare alt dar, era INALIENABILĂ (nu putea fi înstrăinată), INSEPARABILĂ de scopul lui: de a fi semnul pentru necredincioșii iudei despre universalitatea ofertei mîntuirii (Fap.2:17).

În acest punct, ca și în altele, se constată că nu se respectă regulile jocului. În locul regulilor divine, vorbitorul în limbi izolat le pune pe ale lui. Cît de serioasă e chestiunea se vede din 2.Timotei 2:5: „Cine luptă la jocuri nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rînduieli".

Capitolul 8

Sfîrşitul vorbirii în limbi

Am văzut în introducere grava osîndire făcută de penticostalismul conservator contra a ceea ce numeşte el falsele doctrine carismatice. Aceleaşi puncte ale doctrinei lui, analizate după metoda lui, au dezvăluit deja şapte paşi greşiţi importanţi:

1. Cuvintele spuse în limbi nu se adresau niciodată oamenilor.
2. Nu era un semn pentru cei credincioşi.
3. Era un semn pentru iudeii necredincioşi.
4. Nu era o limbă neînţeleasă.
5. Tălmăcirea actuală este o mistificare.
6. Nevorbirea în limbi a lui Isus întăreşte noţiunea unui semn adresat exclusiv „acestui popor".
7. Folosirea particulară a vorbirii în limbi este necunoscută în Scriptură; aceasta ar fi negarea semnului al cărui purtător este el.

Să procedăm mai întîi prin deducţie. Doar punctele 3 şi 6 ar fi deajuns ca să dovedească, după ceea ce spune Duhul în legătură cu aceasta, că darul a încetat de multă vreme.

Sfîntul Augustin a înţeles foarte bine scopul vorbirii în limbi. Pentru el, era semnul pentru „acest popor" că Dumnezeu Îşi turna Duhul peste orice făptură, adică peste orice om, oricărei limbi sau popor ar aparţine el. „Erau nişte semne potrivite acestei epoci. Ele erau destinate să anunţe venirea Duhului Sfînt la oameni de orice limbă, pentru a demonstra că Evanghelia lui Dumnezeu trebuia să fie vestită în toate limbile de pe pămînt. Acest lucru a apărut pentru a vesti ceva, apoi a dispărut" (Omelii asupra Primei Epistole a lui Ioan).

Este de o claritate şi o logică bătătoare la ochi. Biserica primară devenea din ce în ce mai puţin iudaică şi tot mai mult compusă din oameni de toate limbile, deci din ce în ce mai mult convinsă de universalitatea ofertei mîntuirii. Lucrul odată deplin admis, nu mai rămînea nimeni să fie convins că Dumnezeu a iubit atît de mult

„lumea" şi nu numai pe Israel. Domnul era mai mult decît Dumnezeul celor care vorbeau ebraica, El era şi Dumnezeul celor care vorbeau alte limbi. Acest adevăr nemaifiind pus în discuţie în Biserică (şi chiar în lume), carismul care îi era semn nu-şi mai avea raţiunea de a fi. Dumnezeu l-a retras, după cum a retras în cer şi faţa de masă care apăruse de trei ori lui Petru, pentru că nu mai avea nevoie de asta. A păstra un semn care nu mai semnalează nimic nimănui ar echivala cu menţinerea unor panouri de reducere a vitezei pe un drum pe care lucrările ar fi fost terminate de multă vreme. Asta n-ar face decît să semene confuzie în mintea automobiliştilor.

Pentru mulţi din adepţii vorbirii în limbi, ceea ce-i irită cel mai mult este că nişte daruri ale Duhului, atît de folositoare Bisericii primare, ar putea să nu mai existe în vreme ce Biserica încă există. Ei spun că dacă Biserica de la început avea nevoie de ele, cu cît mai mult cea care a ajuns vremurile grele ale sfîrşitului. Din nefericire pentru ei, această logică aparentă nu rezistă unui minim de cugetare şi cunoaştere a Scripturilor.

Dezbătînd subiectul cu unul dintre bunii mei prieteni, el mi-a citat aceste două cuvinte arhi-cunoscute: „Isus Cristos este Acelaşi, ieri, azi şi în veci" (Evr.13:8) şi „Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile şi de chemarea făcută" (Rom.11:29). În ochii lui, tot ce era scris în Biblie, ca şi toate darurile de altădată, erau valabile astăzi. L-am întrebat dacă, după Cuvînt, făcuse ca fiul lui să fie tăiat împrejur şi dacă aducea jertfele poruncite pentru sărbătorile Domnului. Surprins mai întîi de întrebare, a recunoscut că a vorbit pripit căci, dacă e adevărat că Cuvîntul lui Dumnezeu rămîne veşnic, unele din învăţăturile pe care le cuprinde nu mai sînt aplicabile în actuala dispensaţie. El s-a corectat spunînd că desigur, anumite practici din Vechiul Testament nu ne mai privesc, dar că nu mai era aşa cu Noul Testament; trebuie să-l primim în întregime şi, mai presus de orice, cuvintele lui Isus. Deschizîndu-mi atunci Biblia, i-am cerut să-mi explice cuvintele lui Isus din Matei 10:5 unde El îi trimite pe cei doisprezece cu această poruncă precisă: „Nu mergeţi la păgîni", ceea ce vroia să spună să nu

meargă să propovăduiască Evanghelia la nimeni altcineva decît iudeilor.

- Accepți acest cuvînt al Domnului pentru tine însuți astăzi? După o clipă de gîndire a răspuns că nu s-a gîndit niciodată la aceasta.

- Deci, acest cuvînt nu mai este de actualitate?

- Nu.

Atunci l-am întrebat dacă darul Duhului, cel mai autentic și mai verificabil dintre toate, cel de a adăuga pagini de cunoștință și de profeție inspirate, așa de folositor pentru a zidi Biserica, mai exista.

- Nu.

- Atunci, crezi de asemenea că Dumnezeu a retras acest dar?*

- Da.

- După părerea ta, spune Biblia că a încetat acest dar?

- Nu, după cîte știu eu.

- Și totuși crezi că el a încetat?

- Da.

- Deci crezi că acest dar al Duhului a încetat, deși Biblia nu spune nicăieri că a încetat. Spune-mi de ce refuzi să crezi în sfîrșitul darului limbilor atunci cînd Biblia spune că limbile vor înceta?! (1.Cor.13:8).

Cît despre sfîrșitul inspirației, penticostalismul împărtășește poziția doctrinală comună tuturor mediilor evanghelice. Dar, se descoperă la ei ca un fel de jenă în a vorbi despre aceasta. De ce? Pentru că ar trebui atunci să admită că Dumnezeu a retras acest dar, și astfel s-a deschis o spărtură în flancul lor, căci dacă Duhul Sfînt a retras carismul cel mai evident dintre toate, nimic nu se mai poate opune ideii biblice că și altele au încetat. De altfel, același Duh care, în ziua Rusaliilor, a făcut ca botezul Său să fie însoțit de un mare vîjîit și de limbi ca de foc, a făcut să înceteze aceste două manifestări care nu se mai regăsesc niciunde în șirul evenimentelor biblice.

* Unii cred că au găsit sfîrșitul inspirației Bibliei în Apocalipsa 22:18, dar acest verset nu privește decît „profeția din ACEASTĂ carte". Aceeași interdicție de a adăuga ceva se regăsește în Deuteronom 12:33. Totuși numeroase cărți au fost adăugate Pentateuhului. Motivul sfîrșitului inspirației se află în altă parte, dar aceasta ar depăși cadrul studiului nostru.

Nu se mai poate deci invoca acest argument special care constă în a zice că dacă Biserica din primul veac avea nevoie de aceste două manifestări, cu cît mai mult cea de astăzi; nici că dacă aceste două semne s-au produs odinioară, trebuie să se mai vadă încă. Dumnezeu le-a retras foarte curînd după ce le-a dat, şi noi trebuie să ne împăcăm cu asta. Deci, dacă Biserica s-a lipsit foarte bine de „limbile de foc" şi de „vîjîit" vreme de nouăsprezece veacuri, şi continuă să nu le mai vadă astăzi, nici bisericile penticostale, nici altele, înseamnă că ea putea sta fără ele. Este dovada că anumite daruri şi manifestările lor nu erau permanente.

De la deducţia logică să trecem la texte. Întrebarea care ne vine foarte firesc în minte este: Cînd trebuiau limbile să înceteze? Ideea admisă în sferele penticostale şi carismatice este că sfîrşitul darului limbilor ar fi legat de această frază din 1.Corinteni 13:10: „Cînd va veni ce este desăvîrşit", acest „desăvîrşit" fiind după ei, revenirea lui Isus Cristos. Ori, NICĂIERI ÎN BIBLIE NU SE AFLĂ SCRIS CĂ DARUL LIMBILOR VA ÎNCETA LA VENIREA A CEEA CE ESTE DESĂVÎRŞIT!!! Este deajuns să citim rar şi temeinic Cuvîntul lui Dumnezeu. Totul este limpede în versetele din capitolul 13, adesea explicate de-a-ndoaselea. În versetul 8 este scris:

1. - Proorociile vor lua sfîrşit,
2. - limbile vor înceta (sau nu vor mai continua),
3. - cunoştinţa* va dispare.

* Pentru a încerca să dovedească că darul cunoştinţei există totdeauna, unii îi dau sensul de prezicere şi de revelaţie profetică ca, de exemplu, să ai cunoştinţă de un fapt, de o situaţie, de un păcat ignorat care ar fi fost scoase astfel la iveală printr-un cuvînt zis de „cunoştinţă". Acest cuvînt gnosis care se întîlneşte de 28 de ori în Noul Testament nu este niciodată folosit în acest sens. El este totdeauna înţeles în sensul de „a şti inteligent", de „ştiinţă". - 1.Cor.8:1: „În ce priveşte lucrurile jertfite idolilor...toţi avem cunoştinţă". - 1.Cor.8:7: „Dar nu toţi au cunoştinţa aceasta". - 1.Cor.8:10-11: „Astfel, el, care este slab, va pieri din pricina acestei cunoştinţe". - 1.Cor.14:6: „De ce folos v-aş fi eu, dacă aş veni la voi vorbind în alte limbi, şi dacă cuvîntul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoştinţă, nici proorocie, nici învăţătură?"
Acest ultim verset demonstrează îndeajuns că această cunoştinţă este cu totul altceva decît profeţia, sau descoperirea, sau vreo prezicere. După Rom.2:17-20 (J.N.D.): „Să ai cunoştinţa voiei lui Dumnezeu, să faci deosebire între lucruri; este cunoştinţa adevărată care are Legea drept formulă (dreptar, regulă)".

Este foarte clar. Fără tranziție, versetul 9 care urmează ne va spune ce va dispare la venirea a ceea ce este desăvîrșit. Citim într-adevăr:

1. - Noi cunoaștem în parte (dar de cunoștință)
2. - Noi profețim în parte (dar de profeție)
3. - ???

Unde a dispărut darul limbilor? El nu mai este aici. Cineva ne-a scris că într-adevăr el nu mai era aici, *dar este ca și cum ar fi!* Se pare că unii îl introduc mintal în versetul 9 pentru a se convinge că acest dar, ca și celelalte două, rămîn pînă la venirea a ceea ce este „desăvîrșit". Dar iată, sfîrșitul vorbirii în limbi nu este legat ca și celelalte două de venirea a ceea ce este desăvîrșit. Duhul Sfînt nu l-a spus, nici nu l-a învățat vreodată. Dimpotrivă, El învață, după cum am spus-o de nenumărate ori, că acest dar era legat de ceva cu totul diferit. El este legat de SCOPUL pentru care l-a dat Dumnezeu. Și acest scop a fost deplin atins în Biserică, că „limbile, semințiile, popoarele și neamurile" intrau în Noul Legămînt pentru același motiv ca și „acest popor". Acest fapt devenind într-atît de evident, de universal crezut, de acceptat, și mai ales nemaifiind contestat de nimeni, acest semn nu-și mai avea rațiunea de a fi. Aceste „limbi de foc" s-au stins, nu la venirea a ceea ce este desăvîrșit, ci din lipsa combustibilului lor natural: prezența „acestui popor" și a necredinței lui de a admite mîntuirea celorlalte popoare. Fiecare știe că stelele nu se văd și nu sînt de folos decît noaptea. Ele se sting la lumina zilei. La fel, limbile nu erau folositoare decît pentru obscurantismul unui Israel înrădăcinat în necredința lui privind alegerea unor oameni cu limbi străine. Darul s-a stins într-un chip foarte firesc cînd s-a făcut lumină deplină asupra alegerii păgînilor. Deoarece Duhul Sfînt nu leagă sfîrșitul limbilor cu venirea a ceea ce este desăvîrșit, este de prisos să ne mai lungim ca să aflăm dacă acest „desăvîrșit" se identifică cu Domnul Isus și cu revenirea Lui, sau e vorba, cum cred mulți, despre terminarea revelației scrise. Ori una, ori alta, aceasta nu mai are nici o urmare asupra studiului nostru. Observațiile care se fac în mod obișnuit la intrarea în dezbatere ca: „acest ‚în parte'

se va sfîrşi", „atunci, vom vedea faţă în faţă", „atunci voi cunoaşte cum am fost cunoscut", etc... de la sfîrşitul capitolului 13, sînt de acum fără interes pentru sfîrşitul darului limbilor, căci acesta nu se leagă de ele. Deoarece Duhul Sfînt a înlăturat în mod suveran limbile din versetul 9, nelegînd decît cunoştinţa şi profeţia de venirea a ceea ce este desăvîrşit, cine ar avea îndrăzneala să le introducă (ceea ce ar falsifica întreaga discuţie), ca şi cum Dumnezeu Duhul Sfînt ar fi „uitat" să le pună acolo?

*

În paranteză, ca să nu lăsăm în suspensie o contestaţie ulterioară, vom face *ca şi cum* limbile s-ar găsi în versetul 9. Vom demonstra că, chiar şi aşa, „venirea a ceea ce este deasăvîrşit" nu poate să fie sinonimă cu revenirea lui Isus Cristos.

Trebuie să semnalăm că Pavel nu vorbeşte despre trei lucruri, ci despre ŞASE:

- cunoştinţă,
- limbi,
- profeţii,
- credinţă,
- nădejde,
- dragoste.

Duhul precizează că din aceste şase, singurele care nu încetează sînt cele trei din urmă, credinţa, nădejdea şi dragostea* care, ele, continuă pînă la revenirea lui Cristos. Este cu neputinţă să te exprimi mai clar. Dacă din şase sînt trei care RĂMÎN, asta înseamnă că sînt trei care NU RĂMÎN. Şi care sînt ele? Este scris fără prescurtări: cunoştinţa, limbile şi profeţiile. A persista în a nega dispariţia precoce a acestor trei din urmă ar însemna să faci pe Duhul Sfînt să zică: ŞASE LUCRURI RĂMÎN pînă la venirea lui Isus. Pardon, zice Pavel! Din cele şase, numai trei vor merge pînă la capăt; celelalte nu vor rămîne, ele se vor opri înainte. Şi cînd se vor opri ele? *La venirea a ceea ce este desăvîrşit.* Şi întrucît venirea a ceea ce este desăvîrşit se situează înainte de reveni-

* Dragostea fiind veşnică nu va înceta niciodată. Credinţa şi nădejdea vor înceta să rămînă cînd va veni Domnul (2.Cor.5:7; Rom.8:24-25).

rea lui Isus, cînd se va termina cu celelalte trei, această expresie nu poate în nici un fel a vrea să zică ziua venirii Lui. Căci, dacă aceasta e ceea ce vrea să zică, trebuie să anulăm cu o linie groasă Cuvîntul lui Dumnezeu şi să-i facem o rectificare pe care unii au şi operat-o mintal: ŞASE LUCRURI RĂMÎN!!! Duhul Sfînt a zis: TREI. Trebuie să alegem.

*

Înainte de a încheia acest capitol trebuie să răspundem la o ultimă obiecţie care va permite explicarea a ceea ce vrea să zică: „Cînd va veni ceea ce este desăvîrşit". Unii vor zice că dacă limbile au încetat, darurile de cunoştinţă şi de profeţie au fost şi ele retrase. Vom admite fără greutate şi ne vom explica.

Cînd Pavel a scris aceste rînduri (v.8), canonul Scripturii încă nu era terminat. Aproape tot Noul Testament, între care şi trei din cele patru Evanghelii mai rămîneau încă de scris. Din ce este compus Cuvîntul lui Dumnezeu? Din *cunoştinţa* pe care ne-o comunică şi din *profeţiile* pe care le descoperă. În vremea cînd aceste două elemente constituente ale credinţei creştine nu erau încă pecetluite în Noul Testament, existau, date prin Duhul în adunările Bisericii primare, un cuvînt spontan de cunoştinţă şi o zidire profetică la fel de spontană (1.Cor.12:8). Pavel, şi alţii cu el, ne-au făcut prin scris cunoştinţa Domnului şi a învăţăturii Lui şi ne-au dat toate revelaţiile profetice necesare dezvoltării vieţii noastre spirituale. Pavel a zis efesenilor: „Vedeţi cunoştinţa pe care o am eu despre taina lui Cristos" (Ef.3:3-4). Această cunoştinţă şi aceste profeţii, chiar scrise, cu toate acestea nu sînt decît parţiale (Io.21:25; 1.Cor.13:9), dar deplin suficiente pentru mîntuirea şi zidirea noastră, Dumnezeu nejudecînd ca fiindu-ne de folos să ne zică mai mult, nici despre Fiul, nici despre viitor. Dar odată toată această cunoştinţă şi toate aceste profeţii, chiar parţiale, consemnate în Noul Testament, aceste două carisme au luat şi ele sfîrşit. Cu terminarea canonului Scripturilor, a venit „ceea ce este desăvîrşit". Numeroasele mărturii despre perfecţiunea Bibliei se rezumă toate în acest minunat verset 96

din Psalmul 119: „Văd că tot ce este desăvîrşit are margini, poruncile Tale (Cuvîntul) însă sînt fără margini"! Această perfecţiune este de aşa natură că de nouăsprezece veacuri nu a mai fost adăugat nimic la ea. De atunci nu mai există decît o cunoştinţă şi profeţii de mîna a doua; ele nu sînt decît comentariile primelor. Ele nu sînt decît o explicaţie a acestora, o tălmăcire, care nu vor adăuga niciodată nimic la ceea ce a fost scris, şi a cărei valoare inspirată nu poate fi în nici un caz comparată cu a lor, altminteri ar trebui să le adăugăm Bibliei. Se poate să existe o profeţie de genul celei a lui Agab care a vestit o foamete (Fap.11:28), dar care nu are nimic în comun cu ce va zice Pavel: „Voi sînteţi zidiţi pe temelia apostolilor şi proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos" (Ef.2:20). Există deci cunoştinţa şi profeţia temeliilor la care nu mai poate adăuga nimeni nimic. Despre această „cunoştinţă" şi despre aceste „profeţii" ale *temeliilor* a spus Pavel că vor înceta la venirea a ceea ce este desăvîrşit. Descoperirea, revelaţia desăvîrşită fiind venită, orice creştin poate să spună împreună cu el că ele au încetat odată cu ultimele rînduri scrise de autorul Apocalipsei.

Iată ce spune despre aceasta Dr. Scofield în Biblia lui cu comentarii, pagina 1311: „Profetul din Noul Testament nu era un simplu predicator, ci un predicator inspirat care comunica revelaţiile corespunzătoare noii dispensaţii (1.Cor.14:29-30) *pînă la terminarea scrierii Noului Testament*".

Şarpele de aramă făurit de Moise fusese făcut la porunca lui Dumnezeu şi slujise de salvare la mii de persoane (Num.21:9). Era un dar divin, o putere a lui Dumnezeu pentru salvarea celor care crezuseră în Cuvîntul lui Dumnezeu. Domnul Isus Însuşi urma să-l pomenească în memorabila Sa întrevedere cu Nicodim. El a mers pînă acolo că a trasat o paralelă uimitoare între Persoana Sa, lucrarea Sa şi şarpe: „După cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului" (Io.3:14). Israeliţii păstraseră cu evlavie de-a lungul veacurilor acest şarpe de aramă. Ce a făcut cu el bunul împărat Ezechia? „A îndepărtat înălţimile, a

sfărîmat stîlpii idolești, a tăiat Astarteele, și a sfărîmat în bucăți șarpele de aramă, pe care-l făcuse Moise, căci copiii lui Israel arseseră pînă atunci tămîie înaintea lui..." (2.Împ.18:4). Acest șarpe devenise un prilej de cădere pentru Israel. Era totuși același șarpe ca și altădată. Nu era o copie trucată, o imitație a celei adevărate. Era cel adevărat, cel bun, originalul. Folosul inițial care fusese de a-l privi se împlinise și se îmbogățise cu veacurile. I se aducea tămîie. Sub pretextul dragostei pentru Dumnezeu, el sfîrșise prin a lua locul lui Dumnezeu și a devenit un idol ca și ceilalți. Poți să fii sigur că cel care a denunțat folosirea perimată, demodată, ieșită din uz a șarpelui nu a avut unanimitate în jurul lui! Adepții șarpelui de aramă puteau, în susținerea credinței lor, să invoce date istorice, biblice și, fără îndoială, experimentale. Ei puteau să argumenteze că Dumnezeul care îl poruncise nu Se schimbă, pentru că El rămîne Același, ieri, azi și în veci; că ceea ce se petrecuse în pustie putea să se mai petreacă și în zilele lor; că puterea lui Dumnezeu nu se schimbase și că, mai ales, nu se spusese nici un singur cuvînt despre sfîrșitul acțiunii, întrebuințării și utilității lui.

De fapt, practicile spirituale care gravitau în jurul acestei relicve deveniseră o urîciune. Pentru mulți, vorbirea în limbi este și ea o relicvă pe care o poartă în inimă, despre care vorbesc fără încetare și căreia îi închină o venerație fără margini. Ei o apără spunînd că Dumnezeu e Cel care a dat-o. Dar Dumnezeu dăduse și șarpele de aramă, pentru o ocazie precisă, pentru o vreme limitată. Dincolo de acest timp, el devenea demodat, ieșit din uz ca mărfurile sau ca medicamentele expirate care devin periculoase. Vindecarea se transaformă în infecție. Așa s-a întîmplat cu șarpele de aramă; viața lor duhovnicească a fost infectată de el. Cînd șarpele le-a fost retras, mulți și-au văzut rîvna spirituală scăzînd, căci nu mai aveau nimic pipăibil de care să se agațe. Am înțeles de asemenea de ce se cramponau unii de vorbirea în limbi cu un fel de frenezie. Viața lor duhovnicească era atît de săracă, atît de puțin întemeiată pe Biblie, încît dacă ar fi pierdut asta, nu le-ar mai fi rămas nimic.

În timpul celor patruzeci de ani în pustie, israeliții primeau șase zile din șapte acest dar al cerului care era mana, pîinea de sus care se cobora pe pămînt. Acest dar era semnul, dovada prin anticipație că în Canaan îi așteptau recolte bogate. Aceasta a durat patruzeci de ani, dar de la intrarea lor în pămîntul făgăduit mana a încetat. Dumnezeul care o dăduse o și retrăsese. De ce? Pentru că ei aveau de acum recoltele țării. Darul, totodată semn și umbră a lucrurilor făgăduite, devenise realitate și s-a oprit. După cum mana vestea recolta din Canaan, la fel darul limbilor vestea poporului evreu recolta păgînilor. După cum mana n-a continuat, nici darul n-a mai continuat cînd recolta păgînilor a devenit o evidență pe care nimeni n-a mai negat-o sau combătut-o.

De la ilustrația biblică, să trecem la doctrină:

I. Judecata* pe care o anunța vorbirea în limbi asupra Israelului necredincios (Is.28:11-13; 1.Tes.2:16; 1.Cor.14: 21), a căzut în mod dramatic asupra lui începînd cu anul 70 prin luarea Ierusalimului și împrăștierea, risipirea mondială a poporului evreu.

II. Intrarea masivă a popoarelor cu limbi străine în Biserică, pe care o vestea de asemenea vorbirea în limbi străine, s-a făcut paralel cu punerea deoparte și cu judecarea lui Israel. Semnul era în întregime împlinit. La fel de împlinit ca și marele „S-a isprăvit" de pe cruce care interzice orice reînnoire a acestei jertfe. Nici vorbirea în limbi nu se mai menține, după cum a profețit Duhul Sfînt: „Limbile vor înceta" (1.Cor.13:8).

* Vezi la capitolul 10: Limbile de foc.

Capitolul 9

Înşeptita binecuvîntare a Duhului

Biblia fiind divin inspirată, cuvintele pe care le alege ea sînt totdeauna cele care se potrivesc cel mai bine pentru a ne arăta adevărurile pe care vrea să ni le comunice. Acolo unde sînt folosite anumite expresii, nu avem libertatea de a le amesteca sau de a vorbi despre ele ca şi cum ar fi interschimbabile sau sinonime. Vom vedea acest lucru în legătură cu înşeptita binecuvîntare a Duhului Sfînt.

I. DARUL Duhului Sfînt. In Fapte 2:38 citim: „Pocăiţi-vă", le-a zis Petru, „şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi DARUL Duhului Sfînt". Duhul era DARUL Tatălui către Biserică şi, de la sine înţeles, către fiecare credincios separat, după promisiunea repetată de Isus în Fapte 1:8. Această promisiune a fost împlinită în ziua Rusaliilor. Este un fapt istoric. Duhul Sfînt a fost dat după cum moştenirea fusese dată lui Avraam şi lui Israel, ca un dar al lui Dumnezeu pentru poporul Său. Dar deşi Dumnezeu a dat lui Israel această moştenire întreagă şi dintr-odată, Moise a spus: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru va fi al vostru" (Deut. 11:24). Cum putea el să spună aceasta dacă moştenirea le aparţinea deja prin dar divin? Pentru că trebuie să se facă o deosebire între moştenire şi posesie. Moştenirea, era tot ceea ce Dumnezeu dădea lui Israel fără rezerve; posesiunea, era ceea ce ei îşi însuşeau. La fel este şi cu Duhul Sfînt; Dumnezeu ni L-a dat şi nu ni-L poate da mai mult, dar există un sens în care, după ce am primit darul, trebuie să facem din această moştenire posesia noastră. Pretutindeni unde există un donator trebuie să existe şi un primitor. Astfel darul, ca şi mîntuirea, nu devine proprietate decît cînd îl luăm. Trebuie deci să ni-l însuşim prin credinţă cum spune Galateni 3:2:14. *„Prin credinţă* am primit noi Duhul Sfînt care fusese făgăduit".

II. PECETEA Duhului. „Aţi crezut în El şi aţi fost

pecetluiţi cu Duhul Sfînt" (Ef.1:13); „...Prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării" (4:30). „Pecetluiţi" prin Acela care este DAR şi PECETE. Este semnificativ că aceste lucruri sînt zise efesenilor. Efes era un port la mare însufleţit cu un înfloritor comerţ cu lemn. Negustorii cumpărau la Efes trunchiuri de copaci care erau pe urmă trimise prin plutărit pînă la destinaţie. După ce le cumpărau, ei îşi puneau ştampila pe ele care adeverea că ele le aparţineau pînă în ziua recuperării lor (mîntuire). Astfel, această PECETE ne este prezentată nu cu binefacerea primară a izbăvirii, ci cu aspectul ei final, proslăvirea trupului nostru. Dar deşi această zi încă nu a venit, fiecare copil al lui Dumnezeu poartă PECETEA, semnalînd că este proprietatea sigură a lui Dumnezeu.

III. LOCUIREA Duhului. „Nu ştiţi că voi sînteţi templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?" (1.Cor.3:16). În odaia de sus Isus spusese ucenicilor Săi vorbind despre Duhul: „El este cu voi şi va fi în voi" (Io.14:17). Nu era El încă în ei? Duhul Sfînt era la lucru în Vechiul Testament. El venea peste poporul lui Dumnezeu şi punea stăpînire pe cîte unii pentru vreo slujbă specială, dar nu locuia în ei ca în Noul Legămînt. Ceea ce deosebeşte noua dispensaţie de cealaltă, este că credinciosul a primit Duhul de înfiere (Rom.8:15) care face din el locuinţa Sa interioară şi permanentă. Şi aceasta independent de nivelul lui spiritual şi de caracterul lui. Trebuie să observăm că acest pasaj apare în Epistola către biserica din Corint, şi ştim în ce stare era această biserică : calitatea vieţii era mediocră, mărturia săracă şi membrii ei erau vinovaţi de greşeli morale şi doctrinale. Pavel nu i-a încurajat să caute această locuire interioară; el o recunoaşte de facto şi se slujeşte de ea pentru a-i invita la un tip de viaţă creştină mai nobilă şi mai demnă de această locuinţă. În plus, nu ne este dat nici un avertisment care ar putea să ne facă să credem că El ar putea într-o zi să plece din viaţa noastră. Noi putem să-L întristăm şi să-L reducem la tăcere prin păcatele noastre, dar nu-L putem izgoni din noi. Dumnezeu a pus stăpînire pe noi prin locuirea Sa lăuntrică.

IV. PÎRGA Duhului. 2.Corinteni 1:22 şi Efeseni 1:14

spun că Duhul făgăduinței este arvuna, sau zălogul, sau pîrga moștenirii noastre. Este o senzație a ceea ce trebuie să vină. Iscoadele care au fost trimise să cerceteze Canaanul au făcut un raport lui Moise și au adus ciorchinele de struguri din Eșcol. Acești struguri erau pîrga a ceea ce aștepta poporul cînd va intra în țara promisă. Era o mostră și un eșantion din ceea ce le era păstrat. La fel, Duhul Sfînt este dovada, senzația, eșantionul, pîrga a ceea ce ne așteaptă. Oricît de îmbogățitoare ar fi putut fi experiențele noastre în Duhul Sfînt, cele mai binecuvîntate nu sînt încă decît o senzație. Este un fel de a zice că, pentru credincios, ce este mai bun încă ne așteaptă. Este trist pentru un om cînd cele mai frumoase zile ale lui se află în urma lui; pentru noi care credem în Cristos nu este niciodată așa: totul se află în fața noastră.

V. UNGEREA Duhului. „Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Cristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu" (2.Cor.1:21). Ungerea indică o punere deoparte pentru slujbă. Ea era practicată asupra feluritelor obiecte de cult (Ex.30:26-29). În Vechiul Testament, preoții, împărații și profeții erau unși pentru slujba care le era încredințată. La Domnul Isus, această ungere nu era fizică, era cea care venea direct de la Duhul Sfînt (Lc.4:18; Fap.10:38). El Îl punea deoparte pentru tripla lucrare de Mare Preot, Împărat și Profet. Răscumpărații Săi fiind puși deoparte pentru Dumnezeu ca împărați și preoți (1.Pet.2:5,9), ei au primit de asemenea o ungere duhovnicească (2.Cor. 1:21) prin venirea Duhului de înfiere în inima lor. Despre această ungere se spune în plus în 1 Ioan 2.20,27 : „Ungerea pe care ați primit-o de la El rămîne în voi". Dar cineva poate să-și îngroape talantul și ungerea care îl însoțește. El poate fugi de responsabilitățile lui ca Saul care, deși primise ungerea împărătească, încerca să scape de responsabilitățile lui ascunzîndu-se în spatele bagajelor. Sau mai rău, Dumnezeu poate fi slujit într-un duh contrar ungerii primite, ceea ce i s-a întîmplat mai tîrziu lui Saul. Slujba lui pentru Dumnezeu era pătată cu asemenea neascultări, încît ungerea cu care era totuși îmbrăcat pentru totdeauna, a devenit ineficace în așa măsură, încît Dumnezeu a trebuit să Se retragă de la el.

Ce diferență cînd această ungere care rămîne găsește în credincios o unealtă supusă și consacrată! Atunci vor țîșni rîuri de apă vie ca binecuvîntări pentru alții și pentru el însuși.

VI. PLINĂTATEA Duhului. „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh" (Ef.5:18). Duhul Sfînt fiind o Persoană, nu poți primi mai puțin decît Persoana Sa și plinătatea pe care El o reprezintă. Este de notat că plinătatea Duhului este dată credinciosului încă de la începutul noii lui vieți, după cum se spune în Ioan 3:34: „Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură". El este chemat să trăiască la măsura acestei plinătăți. Dacă Dumnezeu nu ți-a măsurat Duhul, nu-L măsura tu! Este ca și un cerșetor care ar rămîne în zdrențe, cu toate că ar deveni dintr-odată moștenitor al unei averi. I s-ar putea zice: Acum că ești bogat, arată-o! Arată-ți bogăția în felul tău de a fi. Astfel văd eleniștii Efeseni 5:18: „Fiți, arătați-o că sînteți plini de Duh". Altfel zis: „Nu mai fiți prinți cu înfățișare de vagabonzi. Fiți ceea ce sînteți cu adevărat, prinți!" Așa stînd lucrurile, este clar că poți fi creștin fără să guști plinătatea. Siguranța mea veșnică nu ar fi compromisă, dar mult din viața mea ar fi afectat de aceasta. Cineva ar putea întreba: „Vreți să spuneți că este cu putință ca un adevărat credincios să trăiască, să moară și să meargă în cer fără să fi trăit vreodată plinătatea Duhului?" Fără șovăire răspund: „Da!" Ce vrea să spună acest îndemn de a fi plin de Duh? Pur și simplu de a lăsa Duhul să te posede și să te stăpînească. Dacă un pahar e plin cu apă, apa umple paharul, dar nu îl controlează, și comparația se oprește aici. Dar cînd conținutul este Duhul Sfînt, există o idee de control din interior adăugată celei de umplere. Dacă nu Îi cedez decît pe jumătate, sînt șanse ca cealaltă jumătate din mine însumi să scape controlului Său. Dar cum să fii umplut de El? Multe predici care s-au ținut în legătură cu aceasta fac apel mai curînd la emoții decît la inteligență. Dar credința trebuie să aibă o bază intelectuală; trebuie să știm ce se cere de la noi și cum să-i facem față. A fi umplut de Duhul Sfînt vrea să spună: El să ia duhul tău și să gîndească prin el; El să-ți ia inima și să

simtă prin ea; El să-ţi ia conştiinţa şi să judece prin ea; El să-ţi ia voinţa şi să hotărască prin ea; El să-ţi ia fiinţa întreagă şi să Se slujească de ea cum Îi place. Asta poate să se facă aproape fără emoţie. Nici una din aceste binecuvîntări nu se sprijină pe sentimente de exaltare. Unii sînt mai emotivi ca alţii; aceştia din urmă sînt mai frustraţi în comparaţie cu primii? Deloc: Toate familiile din lume, fie ele latine, germane, slave sau altele pot, în mod calm, înţelegînd ceea ce li se cere, să-şi deschidă viaţa plinătăţii Duhului.

VII. BOTEZUL cu Duhul Sfînt. Fiecare din aceste operaţii pe care le-am examinat superficial vine numai de la Duhul Sfînt. Dacă El a făcut deosebire între ele, nu înseamnă ca noi să le confundăm. Eu sînt sigur că Dumnezeu ne va ierta dacă numim binecuvîntarea precedentă „botez" în loc de „plinătate", dar vă implor să facem ordine între denumiri. Să nu lipim eticheta unui vin de calitate extra pe un vin de masă foarte bun. Natura acestor două produse n-ar fi afectată, dar confuzia ar fi de neîngăduit. Cuvîntul lui Dumnezeu, se spune în Evrei 4:12, este viu şi lucrător; el taie, pătrunde şi *desparte.* Fiecare din denumirile lui este specifică; deci, dacă vrem să vorbim despre botezul cu Duhul, să-i lăsăm specificitatea. Botezul nu este darul, nici pecetea, nici locuinţa lăuntrică, nici pîrga, nici ungerea, nici plinătatea, chiar dacă au venit pe lume împreună şi sînt în mod organic asociate. Un copil nu vine pe lume în bucăţi separate interschimbabile. Acesta ar fi un mic monstru dacă am spune că, de exemplu, capul lui merge, picioarele lui gîndesc, ficatul îi respiră şi plămînii văd. Fiecare lucru la locul lui şi un loc pentru fiecare lucru, spunea tatăl meu. În lucrarea complexă a Duhului Sfînt, care este locul, rolul şi scopul acestui botez?

A. Să vedem mai întîi locul pe care-l ocupă în timp. Nu este de prisos să repetăm că el este menţionat în fiecare din Evanghelii şi în primul capitol din Fapte totdeauna la viitor: „El vă va boteza...". Dar după Fapte 1, nu mai este niciodată văzut altfel ca în trecut. Această constatare pare fără însemnătate la început, dar ea va ocupa un loc important în dezbatere. Făcînd abstracţie de con-

vingerile mele şi de cercetările mele anterioare asupra subiectului, m-am pus în căutarea a tot ceea ce puteam găsi asupra acestui punct precis. Fără nici o excepţie, comentariile mergeau toate în acelaşi sens, în afară de scrierile penticostale unde acest adevăr nu este niciodată, absolut niciodată scos în evidenţă. Nu este nici o omitere, ci porneşte de la o voinţă hotărîtă de a-l ignora. Este „black-out"*-ul total. Mediile carismatice, indiferent de tendinţă, învaţă că credinciosul trebuie să caute botezul cu Duhul Sfînt. Or, iată că Biblia situează acest botez în trecutul credincioşilor, chiar al credincioşilor infantili ca cei din Corint. Şi nu numai că ei fuseseră botezaţi în Duhul, dar TOŢI dintre ei fuseseră. Dacă există un asemenea botez pe care un creştin nu l-ar poseda şi pe care ar trebui să încerce să-l obţină, desigur că ar trebui să fie vreun verset în Scriptură care să o spună, şi cîteva pasaje care l-ar îndemna să-l caute şi să-l primească, dar nu se găseşte nici unul de acest fel. În vreme ce Dumnezeu îndeamnă de a face totul pentru:

- a fi plin cu plinătatea Duhului (Ef.5:18),
- a se strădui să păstreze unitatea Duhului (Ef.4:3),
- a nu întrista Duhul (Ef.4:20),
- a umbla după Duhul (Gal.5:16,25),
- a nu stinge Duhul (1.Tes.5:19), nu se întîlneşte niciodată un îndemn pentru botezul cu Duhul. Nu este recomandată nici o căutare, nici o „aşteptare". Acest botez este ca şi căsătoria sau mîntuirea, el se trăieşte în toate zilele, fără a mai fi vreodată contractat sau căutat. Bisericii din Corint, care trăia mult sub nivelul normal al vieţii creştine, Pavel îi scrie: *„Toţi aţi fost botezaţi* într-un singur Duh..." Timpul folosit exclude orice posibilitate de eroare în ce priveşte momentul şi evenimentul vizat. Matei, Marcu, Luca, Ioan şi Fapte 1 privesc înainte; 1.Corinteni 12:13 priveşte în urmă. Unde se întîlnesc cele două? Fără nici o tăgadă, la Rusalii.

B. BOTEZUL CU DUHUL este oare o a doua experienţă? Dacă această doctrină este temelia întregului sistem penticostal, trebuie să ştim că nu toţi penticostalii

*Expresie englezească în text: „A i se aşterne un văl negru înaintea ochilor" - nota trad.

văd lucrurile în acelaşi fel. Un foarte drag prieten pastor, din ramura moderată a mişcării, mi-a adeverit că el vedea botezul cu Duhul Sfînt nu ca o a doua experienţă, ci ca intrarea credinciosului în Trupul lui Cristos. Cît despre vorbirea în limbi ca semn iniţial, obligatoriu sau evident al acestui botez, se ridică între ei cîteva glasuri încă timide pentru a o contesta, dar deocamdată aceste glasuri sînt excepţia. Cît despre „a doua" experienţă, cartea Faptelor e cea care ne va lămuri mai întîi.

a) La Rusalii, şi nu cîteva săptămîni mai devreme în Ioan 20:22, au făcut ucenicii experienţa iniţială a darului Duhului. Nu putea fi altfel, căci Duhul Sfînt nu fusese niciodată dat într-un asemenea mod înainte de acea zi. Aceasta este spus limpede în Ioan 7:38,39: „...Din inima lui vor curge rîuri de apă vie... Isus spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfînt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit". Deci numai după proslăvirea Sa a dat Isus Duhul Său Sfînt, şi nu înainte. Plecînd de la această constatare doctrinară şi cronologică, nu mai este greu de înţeles Ioan 20:22 unde, înainte de a Se înălţa la cer, „Isus *a suflat* peste ei şi le-a zis: Luaţi Duh Sfînt!" Era aici o promisiune profetică iminentă a cărei împlinire iat-o: „Deodată a venit din cer un sunet ca vîjîitul unui vînt (suflu) puternic" (Fap.2:2). Nu ar sluji la nimic să vrem să convingem pe cineva citînd pe cei mai buni comentatori (dintre care Shallis, Pache, Kuen, Campbell Morgan*), care văd toţi în acest sens. Mai bine să ascultăm ce zice un penticostal de talie ca Emirian, care spune în cartea lui *Darul Duhului Sfînt,* pagina 89: *„De data aceasta voi fi în dezacord cu fraţii mei penticostali şi carismatici şi în acord cu fraţii mei evanghelici, chiar dacă rezultatul darului Duhului nu are pentru noi aceeaşi semnificaţie. Eu cred împreună cu Pache, Kuen, Blocher şi alţii că acest gest al lui Isus, în seara învierii, NU ESTE NIMIC ALTCEVA DECÎT UN GEST PROFETIC AL MARII PROMISIUNI vestită în textele citate mai sus".* Emirian precizează că *aici nu este vorba despre naşterea din nou.*

* Comentatori evanghelici binecunoscuţi în Franţa - nota trad.

Rusaliile nu erau deci, în viaţa ucenicilor, o a doua experienţă.

b) Ceea ce s-a petrecut în Fapte 10 ne este mult mai apropiat, în sensul că Corneliu este din aceeaşi tagmă ca şi noi toţi, un străin dintre păgîni. Ceea ce se petrece la el este deci normativ al convertirii păgînilor. La prima lui experienţă, cea a convertirii, Duhul Sfînt coboară asupra lui şi a casei lui, ca şi asupra ucenicilor la Rusalii. Desigur, nu mai este vîjîitul de vînt şi limbile de foc, însă Petru insistă şi spune că este acelaşi lucru (11:15). Întreaga casă a lui Corneliu intră în botezul cu Duhul mai întîi (v.16), şi pe urmă în botezul cu apă (10:48).

c) În Fapte 19 se regăseşte acelaşi scenariu, dar de data aceasta cu nişte iudei. Ei erau aproximativ doisprezece cu totul şi nu erau, cum au crezut unii, ucenici ai lui Cristos ci, cum se precizează, ucenici ai lui Ioan Botezătorul care trăiau în afara bisericii din Efes. Dîndu-şi seama de o anomalie de comportament, Pavel le pune de la început întrebarea: „Aţi primit Duhul Sfînt cînd aţi crezut?" Aceasta arată că pentru a fi botezat cu Duhul Sfînt e deajuns să fi crezut în Domnul Isus. Aceasta se regăseşte în Efeseni 1:13 care o confirmă: „...Aţi crezut în El, şi aţi fost pecetluiţi cu Duhul Sfînt care fusese făgăduit". Răspunsul lor arată într-adevăr că ei nu erau ucenici ai lui Cristos: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfînt". Cînd cunoşti accentul care se punea asupra Duhului la început, era cu neputinţă ca ei să nu fi auzit vorbindu-se despre aceasta. Cei doisprezece erau iudei din diaspora cum erau atîţia, care făceau parte dintr-o colonie evreiască stabilită la Efes. Fără îndoială că ei nu făcuseră cunoştinţă cu creştinii. S-a făcut lumină deplină cînd Pavel i-a întrebat cu ce botez fuseseră ei botezaţi. Ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan". Acum era clar. Ei erau ucenici ai lui Ioan Botezătorul: erau iudei emigraţi în Asia Mică. Marele învăţător al Bisericii a înţeles repede situaţia. În cîteva cuvinte, el le-a explicat statutul lor spiritual: „Ioan a botezat cu botezul pocăinţei, şi spunea poporului (iudeu) să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus". Ei credeau în ceea ce Ioan vestise în pustie, într-un Mesia care urma să vină. Prin Pavel ei vor

crede în Cel care venise. Rebotezați pe loc în Numele Domnului Isus, Pavel și-a pus mîinile peste ei (pentru același motiv pe care îl vom vedea în paragraful următor), și astfel au primit și ei Duhul Sfînt. Întrebarea lui Pavel conținea acum și răspunsul: Da, noi am primit Duhul Sfînt *cînd am crezut.* Nici aici, precum nici în cele două ocazii precedente, botezul cu Duhul nu este văzut ca o a doua experiență.

d) Nu rămîne decît episodul samaritenilor din Fapte 8. Este singurul care se deosebește de celelalte trei, căci se scurge un interval de timp între convertirea lor și primirea de către ei a Duhului Sfînt. Aici este singurul loc din Scriptură care dă teoriei celei de a doua experiențe o aparență de adevăr; este singurul pasaj pe care penticostalismul îl poate invoca ca sprijin al doctrinei lui. Explicația, oricît de vastă ar fi, nu este totuși complicată, dacă există cunoștință biblică. În urma persecuției împotriva bisericii din Ierusalim și împrăștierii ucenicilor în Iudeea și Samaria, s-a întins predicarea Evangheliei, și niște samariteni mai ales au început să se convertească. De ce atunci n-au primit ei Duhul Sfînt ca și ceilalți o singură dată după ce au crezut?

Cine erau samaritenii? Am atins deja subiectul la capitolul 3; aducem acum niște amănunte întregitoare. Erau niște oameni pe care Nebucadnețar îi transplantase în această provincie a Palestinei după ce o golise de locuitorii ei firești. Acești oameni adoptaseră limba și religia iudeilor, religie pe care o practicau într-un mod destul de puțin ortodox. În loc să se urce la templul din Ierusalim, ei și-au ridicat propriul lor templu pe muntele Samariei (Io.4:20), creînd astfel o schismă, în așa măsură încît iudeii nu mai aveau legătură cu samaritenii (Io.4:9). Între ei exista o barieră religioasă, rasială și culturală. Ei se urau reciproc. Cînd, într-o călătorie, cel mai scurt drum între două puncte trecea prin Samaria, iudeii, contrar Domnului Isus, nu ezitau să lungească drumul făcînd un ocol. Samaritenii, cum bineînțeles se crede, le plăteau cu vîrf și îndesat. Într-o seară cînd Isus și ucenicii Lui s-au oprit într-un sat de-al samaritenilor cu intenția de a petrece acolo noaptea, nu i-au primit, pentru că ei se în-

dreptau spre Ierusalim! (Lc.9:52-56). Ucenicii s-au înfuriat. Atunci au cerut Domnului: „Vrei să poruncim să se pogoare foc din cer şi să-i mistuie?" În nici un caz nu şi-ar fi pus ei mîinile peste ei ca să primească Duhul Sfînt; ca să fie fripţi în foc, da, dar nu pentru altceva. Şi niciodată nu s-ar fi lăsat un samaritean să-şi pună mîinile peste el un iudeu pe care nu-l putea suferi. Cea mai rea insultă care se putea aduce unui iudeu era să se scuipe pe pămînt spunîndu-i-se: „Eşti un samaritean" (Io.8:48). Între cele două părţi situaţia era deci cum nu se putea mai explozivă.

Dacă deci samaritenii ar fi primit Duhul Sfînt în această stare de spirit în clipa cînd au crezut, prăpastia care îi despărţea s-ar fi prelungit în Biserica creştină. De ce? Pentru că Rusaliile fuseseră un eveniment iudeu. Biserica care se născuse în Ierusalim în acea zi era alcătuită din credincioşi iudei. Dacă samaritenii şi-ar fi pornit propriul lor grup, rivalităţile lor strămoşeşti s-ar fi perpetuat astfel. ACEASTA AR FI FOST NEGAREA BOTEZULUI CU DUHUL SFÎNT, despre care este scris: „Noi toţi am fost botezaţi într-un singur Duh CA SĂ ALCĂTUIM UN SINGUR TRUP"! Aceşti samariteni trebuiau să admită că ceea ce se petrecea la ei nu erau nişte „Rusalii samaritene", şi că nu existau decît un Rusalii, *o singură* naştere a Bisericii. Rusaliile la Ierusalim au fost începutul unei noi epoci, în timp ce trezirea din Samaria nu era decît intrarea în binecuvîntările acestei epoci şi nu inaugurarea acestei epoci. Episodul din Samaria era o creştere a Bisericii şi nu o naştere. Era de o importanţă capitală ca toţi cei prezenţi la Samaria să ştie că nu existau două Biserici, ci una singură. Făcînd aceasta, Duhul Sfînt răsturna barierele de amărăciune şi surpa zidul de despărţire (Ef.2:14) de la început. Apostolii iudei, purtători de cuvînt ai lui Dumnezeu, îşi vedeau astfel autoritatea recunoscută dincolo de cultura şi de hotarele iudaismului. Era crucial ca samaritenii să recunoască ceea ce spusese Isus femeii samaritene: „Mîntuirea vine de la iudei" (Io.4:22), ca şi autoritatea şi puterea apostolilor Săi depozitari ai adevărului.

Astfel, acest interval între clipa cînd aceşti samariteni

au primit pe Cristos şi clipa cînd au primit ei Duhul Sfînt nu este întîmplător. El era voit, căci dacă era necesar ca samaritenii să vadă că depindeau de autoritatea apostolică, era la fel de necesar ca apostolii (aceiaşi apostoli care vroiau să se roage pentru ca focul din cer să-i mistuie pe samariteni) să înţeleagă la rîndul lor că aceşti oameni cu care nu aveau decît relaţii încordate, intrau în aceeaşi Biserică, aveau Acelaşi Cristos, aceeaşi mîntuire, acelaşi acces la Dumnezeu, acelaşi Duh Sfînt, ceea ce este sensul, singurul sens pe care îl dă apostolul Pavel botezului cu Duhul Sfînt: „Să alcătuiască un singur Trup" (1.Cor.12:13)*

Aceste cugetări sînt valabile pentru micul grup izolat din Fapte 19 care trăia în afara creştinilor şi păgînilor. Punerea mîinilor îmbracă aici un caracter analog celei a samaritenilor. Prin această punere a mîinilor şi prin vorbirea în limbi care a urmat, ei erau făcuţi să accepte că alcătuiau un singur Trup, nu numai cu apostolii, dar şi cu aceşti străini ale căror limbi le vorbeau într-un mod miraculos.

Stuart Olyott, pastorul bisericii baptiste din Lausanne, explică într-un mod figurat de ce botezul cu Duhul Sfînt nu poate fi o a doua experienţă care s-ar adăuga primei. Cu naşterea din nou este, zice el, ca şi cu naşterea fizică; cînd un prunc vine pe lume, el vine complet, nu-i lipseşte nimic. Aceste picioruşe care sînt acum aşa de mici vor fi poate cele ale unui atlet; aceste mîinişoare vor deveni poate cele ale unei infirmiere sau ale unui mare chirurg; acest creier mic în acest căpşor va fi poate acela al unui ilustru matematician. Să fim noi oare mai puţin com-

* În al doilea rînd, relatăm, sub pana lui John MacArthur, ceea ce spun nişte eleniști eminenţi cu privire la Fapte 8:16: „Căci *Duhul Sfînt nu Se pogorîse* (căzuse) *încă peste nici unul din ei*". Cuvîntul grec *încă nu* este *oudepo*. Acest termen nu vrea să spună numai că ceva nu a avut loc, dar că *ceva care trebuia să aibă loc* încă nu a avut loc. Aceasta vrea să spună că samaritenii erau mîntuiţi, dar că dintr-un anume motiv nu avusese loc ceea ce *trebuia* să se întîmple (venirea Duhului Sfînt). Cuvîntul grec tradus prin *nu încă* implică faptul că în mod normal venirea Duhului Sfînt ar fi trebuit să se facă. Se găsesc aici cele două componente *ale unui singur* eveniment". Norma biblică este astfel respectată (mîntuire şi Duh în acelaşi timp). Intermediul Samariei, în lumina contextului lui particular, nu spune contrariul.

pleți și să avem noi mai puține posibilități cînd ne naștem de sus, nu din voia vreunui om, ci din Dumnezeu? Să ne fi făcut Tatăl nostru ceresc mai puțin bine decît părinții noștri pămînteşti? Aceasta ar vrea unii să ne facă să credem. Ei vin să-l vadă pe bebeluș și spun: „O, dar îi lipsesc plămînii, sau ficatul, sau un rinichi. Dar nu-i nimic, veniți la noi, o să i se grefeze unul!" Nu, mulțumesc. Cînd Dumnezeu ne naște din nou prin Cuvîntul și Duhul Său, El nu crează monștri sau stîrpituri. Nimic nu lipsește nou-născutului duhovnicesc din înșeptita binecuvîntare a Duhului, și mai ales nu botezul cu Duhul Sfînt prin care se formează unitatea cu familia divină (1.Cor.12:13). „Noi avem totul deplin în Cristos" spune Pavel (Col.2:10), și le avem încă de la naşterea noastră din nou, dar va trebui să le dezvoltăm prin tot ceea ce Cuvîntul lui Dumnezeu este pentru noi: lapte, pîine și carne „pînă vom ajunge toți la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos" (Ef.4:13). Încă nu am abordat esențialul doctrinei despre scopul botezului cu Duhul. Acest scop va sfîrși prin a ne demonstra dincolo de orice îndoială că nu poate fi vorba despre o a doua experiență. Ne vom explica urmînd aceeași linie ca și pentru botezul cu apă, care este:

- vestit în Evanghelii,
- practicat în Fapte,
- explicat în Epistole.

La fel este și cu botezul Duhului. Și el este vestit fără explicație în Evanghelii; este trăit în cartea Faptelor ca experiență inițială a credinciosului; este explicat în Epistole. De fapt, trebuie să punem Epistole la singular căci, în Noul Testament, singura explicație care ne este dată despre acest botez se află în 1.Corinteni 12:13. Ea este acolo, numai acolo și nicăieri în altă parte. De aici importanța capitală pe care o îmbracă acest verset care, în discuțiile cu prietenii mei penticostali, a fost totdeauna trecut sub tăcere.

Editorii cărții ultrapenticostale recente *Dosar asupra vorbirii în limbi* (1988) au reușit isprava unirii a trei autori, și nu dintre cei mai neînsemnați (A. Thomas-Bres, H. Horton și Donald Gee), ca să facă o carte de 119 pagi-

ni, format 210 pe 135, despre botezul cu Duhul Sfînt, *fără să scrie sau să comenteze, nici măcar o dată, singurul verset din Biblie care îl explică: 1.Corinteni 12:13!* Este cu neputinţă să-ţi închipui că nişte specialişti ai problemei nu ar cunoaşte acest text hotărîtor. Pentru a explica lucrurile în felul lor, au lăsat afară cu bună ştiinţă unica explicaţie doctrinală pe care o dă Duhul Sfînt despre botezul Lui. Este la fel de puţin credibil ca şi de a pretinde să explici Waterloo fără să vorbeşti de Napoleon. Aceasta se cheamă să cultivi la cel mai înalt nivel arta anti-creştină de tăinuire, prefăcătorie şi dezinformare. Această uitare „de bunăvoie" ne întristează profund pentru că lezează şi prejudiciază onestitatea exegetică. El confirmă reaua credinţă pe care au recunoscut-o cei care au părăsit Mişcarea, pentru că: *„Textele din Biblie care contrariau ceea ce se învăţa aici erau sistematic îndepărtate"*. Cînd se ştie că 1.Corinteni 12:13 este rectificarea întregii învăţături penticostale asupra subiectului, se înţelege de ce ei i-au declarat războiul tăcerii. Astfel decapitat, 1.Corinteni 12:13 poate să strige ca şi Camille Desmoulin* la picioarele eşafodului: „O adevăr*, cîte crime se comit în numele tău!"

La pagina 49 din aceeaşi carte, H. Horton face un amestec ingenios de anti-adevăruri şi de citate într-un echilibru instabil, deghizate în cuvinte evanghelice: „Dacă studiaţi cu grijă Epistolele, veţi ajunge neapărat la concluzia că ele au fost scrise de creştini care erau plini de Duhul Sfînt..." Pînă aici poţi încă să-l urmăreşti, dar el continuă: „...Şi care, prin urmare, vorbeau sau vorbiseră în alte limbi". De unde o fi scos asta?! Ca şi cum scrierea inspirată a Noului Testament ţinea de practicarea darului limbilor! Asta înseamnă să „baţi cîmpii cu graţie"!* Dar urmează ceva şi mai rău; el sprijină ceea ce spune făcînd referinţă la 1.Corinteni 12:13, *dar se fereşte să dea textul şi să-i furnizeze explicaţia,* căci ea se află în afara cuvintelor pe care tocmai le zisese. El mizează

* Celebru ziarist de pe vremea Revoluţiei franceze.

* Libertate.

* Măsurat după această regulă, Isus n-ar fi putut niciodată să scrie o Epistolă şi încă şi mai puţin să o inspire întrucît El nu a vorbit niciodată în limbi. Deci El nu ar fi cunoscut plinătatea Duhului.

pe improbabilitatea cititorului de a-şi întrerupe lectura şi de a verifica referinţa. Este oare cinstit?

Să vedem mai îndeaproape scopul botezului cu Duhul Sfînt. Ce spune despre el apostolul Neamurilor sub inspiraţia Duhului: „Noi toţi am fost botezaţi de un singur Duh pentru..." Pentru ce?

- Pentru a avea acces la darurile Duhului? Nu!
- Pentru a avea acces la o zidire personală? Nu!
- Pentru a vorbi în limbi? Nu!
- Pentru a avea „mai mult" decît ceilalţi credincioşi? Nu!
- Pentru a avea o mărturie mai puternică? Nu!

Atunci, pentru ce? E deajuns să citim: „...Pentru ca iudeii şi grecii să alcătuiască un singur Trup". Iată de ce-ul, SCOPUL: să alcătuiască acest Trup, introducînd în el pe cei ce-l vor constitui, adică bărbaţi şi femei din toate limbile (iudei şi greci) născuţi din nou prin Duhul Sfînt. Nu există în tot Noul Testament un adevăr exprimat mai simplu şi care să fie mai uşor de înţeles decît acesta. Eu am făcut tot ce-am putut ca să încerc să-l înţeleg altfel, fără a reuşi.

Ceea ce m-a uimit în chip deosebit în toate comentariile pe care le-am putut consulta, este o omitere cu atît mai uimitoare cu cît are o importanţă capitală pentru înţelegerea textului. În primele douăzeci de cuvinte care fac esenţialul versetului, patru din ele, adică o cincime din text, sînt făcute ca uitate de către exegeţi: „...*Fie iudei, fie greci*". Este ca şi cum în Ioan 3:16 s-ar trece peste o cincime din verset, ca de pildă: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică", lăsînd la o parte pe „...A dat pe singurul Său Fiu". Textului i-ar lipsi o dimensiune care i-ar slăbi însemnătatea. Aceasta fac comentatorii cu 1.Corinteni 12:13, o cincime din frază pare să le scape. Rezultatul este că ei au asupra limbilor, ca şi asupra botezului cu Duhul, o viziune încurcată şi incompletă pentru că le lipsesc aceste „patru lungimi". Acest „fie iudei, fie greci" este ceea ce lipseşte pentru justa interpretare a limbilor şi a botezului. Acestea sînt două adevăruri care se interpătrund, dar într-un sens cu totul

diferit de cel pe care-l dă penticostalismul. Acest „fie iudei, fie greci" ne readuce la Ierusalim în ziua cînd Petru explică convergența (tendința comună spre același scop) a limbilor și a botezului pe care ei tocmai îl primesc, prin acest citat: „Voi turna Duhul Meu... numai peste iudei!" Nu! „Peste orice făptură" vrea să spună peste oameni din orice stare socială, atît iudei, cît și greci. Termenul „greci" înglobînd tot ceea ce era ne-iudeu, acest „fie iudei, fie greci" ne conduce din nou la vedenia lui Petru, care avea o însemnătate echivalentă cu vorbirea în limbi. Acest „fie iudei, fie greci" ne face să înțelegem că botezul cu Duhul este mai mult decît intrarea credinciosului în Trupul lui Cristos, este intrarea credincioșilor de *orice limbă,* iudei și greci și din orice stare, robi sau liberi. 1.Corinteni 12:13 se citește: „Noi toți, iudei și greci, am fost botezați într-un Duh pentru a alcătui un singur Trup" sau mai bine încă: „Pentru a alcătui un singur Trup ca iudei și greci am fost noi toți botezați într-un singur Duh".

Mai ales aceasta nu vroiau iudeii să creadă, anume că străinii, grecii, barbarii, celelalte limbi, într-un cuvînt păgînii, alcătuiau cu ei o entitate nouă: Biserica. Astfel plasat în contextul lui, nimic nu se opune ca să se amintească limbile străine cînd se vorbește despre botezul cu Duhul Sfînt, cu condiția ca să se știe ce este el cu adevărat. Căci botezul cu Duhul este intrarea oricăror limbi în această mare taină care este Trupul lui Cristos. Este ceea ce zice Pavel: „Pentru a alcătui un singur Trup noi toți, OAMENI DIN ORICE LIMBĂ (fie iudei, fie greci), am fost botezați într-un singur Duh". Într-un alt loc Pavel se exprimă într-un mod mult mai cuprinzător: „De aceea voi, care altădată erați Neamuri din naștere... aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Cristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Cristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sîngele lui Cristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia ...ca să facă PE CEI DOI să fie în El Însuși

UN SINGUR OM NOU, făcînd astfel pace, şi a împăcat PE CEI DOI cu Dumnezeu ÎNTR-UN SINGUR TRUP, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmăşia. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce eraţi departe, şi pace celor ce erau aproape. Căci prin El şi unii şi alţii avem intrare la Tatăl, într-un Duh. Aşadar, voi nu mai sînteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sînteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu" (Ef.2:11-19). „Mie, care sînt cel mai neînsemnat dintre toţi sfinţii, mi-a fost dat harul acesta să vestesc... TAINA ascunsă din veşnicie în Dumnezeu..." (3:8,9). Care taină? Să ascultăm răspunsul lui Pavel în Efeseni 3:6: „Această taină că PĂGÎNII ...ALCĂTUIESC UN SINGUR TRUP". Şi cum se cheamă operaţia Duhului care alcătuieşte acest Trup compus de acum din iudei şi greci? Unicul răspuns se află în 1.Corinteni 12:13: BOTEZUL CU DUHUL SFÎNT! „Pentru a alcătui un singur Trup, noi, iudei şi greci, am fost botezaţi într-un singur Duh". Această taină este că păgînii alcătuiesc un singur Trup: „Pentru a alcătui un singur Trup am fost botezaţi noi, iudei şi greci, într-un singur Duh". ACESTA este botezul cu Duhul Sfînt, şi am fost destul de uimit că un număr destul de mare de comentatori evanghelici nu l-au văzut. Ei desigur că au vizat bine şi au atins ţinta, dar nu chiar în centru.

În Fapte 1:4-8 se află o suită remarcabilă de versete care, în înlănţuirea lor logică, explică acelaşi adevăr cu aceleaşi elemente. Acestea sînt ultimele cuvinte ale lui Isus pe acest pămînt, de unde însemnătatea lor, şi ele se referă la botezul cu Duhul Sfînt. E deajuns să urmăm textul în ordinea dorită de Dumnezeu pentru a descoperi gîndul Domnului cu privire la acest subiect.

„Pe cînd Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte acolo făgăduinţa Tatălui, ‚pe care', le-a zis El, ‚aţi auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfînt'". În faţa iminenţei şi importanţei acestui mare eveniment, ei reacţionează ca iudei: „Doamne, în vremea aceasta ai de gînd *să aşezi din nou Împărăţia lui Israel?*" Iată ideea lor despre eveniment: Israel, tot-

deauna Israel şi nimic decît Israel. Această idee fiind negarea extinderii internaţionale a botezului cu Duhul, Domnul îi ceartă zdravăn: „El le-a răspuns: ‚Nu este treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpînirea Sa'". El le arată prin aceasta că botezul cu Duhul Sfînt este cu totul altceva decît restaurarea lui Israel. În fraza care urmează, El le spune ceea ce constituie esenţa însăşi a acestui botez, anume dimensiunea lui multi-lingvistică: „Ci voi veţi primi o putere, cînd Se va pogorî Duhul Sfînt peste voi, şi-Mi veţi fi martori la IERUSALIM, în toată IUDEEA, în SAMARIA şi PÎNĂ LA MARGINILE PĂMÎNTULUI".

Deja îl auzim pe Petru explicînd botezul cu Duhul şi vorbirea în limbi: „Voi turna Duhul Meu peste orice făptură" = Ierusalim, Iudeea, Samaria, marginile pămîntului.

Deja îl auzim pe Pavel explicînd doctrinal: „Noi toţi am fost botezaţi într-un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup, fie iudei, fie greci" = Ierusalim, Iudeea, Samaria, marginile pămîntului.

Magistrală descriere profetică ne-a lăsat Domnul despre aceasta, care confirmă extraordinara unitate doctrinală a Cuvîntului Său. Astfel deci, la oricare text am încerca să facem apel, botezul cu Duhul Sfînt nu este în nici un caz o a doua experienţă, nu numai pentru că Biblia nu învaţă nicăieri că trebuie să-l căutăm, ci pentru că, în esenţa lui, nu poate fi. El are două faze, ca şi simbolismul botezului cu apă explicat de Pavel în Romani 6: moartea şi învierea. Faza 1: moartea faţă de păcat, dispărînd în apă. Faza 2: învierea cu Cristos la o viaţă nouă, ieşind din apă. La fel este şi cu botezul Duhului:

- faza 1: pluralitatea limbilor şi a celor care le vorbesc (şi care îi ridică pe unii împotriva altora), este cufundată în Duhul Sfînt. Diferenţele şi privilegiile mor în această baie prin scufundare a naşterii din nou (Tit 3:5);

- faza 2: ieşind la o viaţă nouă ca să vorbim o altă limbă decît cea a dezbinării, ci dimpotrivă cea a unităţii Trupului: „Noi toţi, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi, am fost botezaţi de un singur Duh pentru... pentru

ce? PENTRU A ALCĂTUI UN SINGUR TRUP!" Acesta este botezul cu Duhul Sfînt. Aceasta şi numai aceasta înseamnă el.

Acolo unde se convertesc astăzi oameni, Duhul Sfînt Îşi urmează lucrarea în acelaşi mod. El cufundă, în botezul Lui lăuntric şi duhovnicesc, problema limbilor (fie iudei, fie greci) şi cea a claselor (fie robi, fie slobozi). Ca şi materialele cu proprietăţi diferite, sub efectul acestei băi a naşterii din nou, ele se topesc şi se unesc pentru a forma un nou aliaj care este Biserica. Dar, cum am văzut, acum că e alcătuită din toate aceste limbi, cui îi poate face Dumnezeu semn? Evreilor de astăzi? Dar ei nu mai au puterea de a se împotrivi evanghelizării lumii şi alcătuirii Bisericii. Această mare afacere este în mîinile convertiţilor din toate popoarele, seminţiile, neamurile şi limbile. Semnul, dacă ar mai exista, nu ar mai face semn nimănui. Încetarea lui fiind vestită încă de la început (1.Cor.13:8), el nu mai există decît în starea de imitaţie frauduloasă cum s-a demonstrat în capitolul 5.

Capitolul 10

Limbile de foc

Capitolului despre botezul cu Duhul trebuie să-i adăugăm un altul mai scurt, cel al botezului cu foc care explică un aspect ignorat al vorbirii în limbi. Limbile nu au fost asociate numai cu botezul cu Duhul (în sensul în care tocmai l-am studiat*), dar și cu botezul cu foc.

Se știe oare, de exemplu, că prima oară cînd s-a „vorbit în limbi" nu a fost la Ierusalim, ci la turnul Babel?! Diversitatea limbilor era o JUDECATĂ. Există în Biblie ceea ce se cheamă legea primei menționări. Asta vrea să spună că un adevăr care este pomenit în ea pentru prima oară își va păstra semnificația inițială pînă la sfîrșit. Pe drum va putea să-și mărească și să-și extindă sensul, să se dezvolte, să se îmbogățească, dar valoarea lui de început nu se va anula.

Este deci cu putință ca vorbirea în limbi să poarte în ea o idee de judecată? În orice caz aceasta afirmă versetele care sînt legate de ea. Textul de bază al vorbirii în limbi reluat de Pavel se găsește în Isaia 28:11. Pavel insuflat de Duhul îl citează liber: „Voi vorbi poporului acestuia prin altă limbă și prin buze străine" (1.Cor.14:21). Citatul din Isaia continuă cu o precizare care confirmă că judecata este într-adevăr conținută în vorbirea în limbi: „... Ca mergînd, *să cadă pe spate și să se zdrobească, să dea în laț și să fie prinși*". Această învățătură de bază a scăpat totalității mișcării penticostale, deși de totdeauna se citește în Fapte 2 că limbile care s-au coborît în mod separat peste fiecare erau ca de FOC. Ori, în Scriptură, focul este un simbol al judecății. Tot Isaia o spune, rezumînd astfel întreaga învățătură biblică despre subiect: „Iată, Domnul vine într-un foc... Își prefface mînia într-un jăratic, și amenințările în flăcări de foc. Căci cu foc Își aduce Domnul la îndeplinire judecă-

* Dăm această precizare între paranteze, ca să parăm dinainte orice încercare ulterioară de a deforma ceea ce am spus despre relația existentă între limbi și botezul în Duhul. Aceasta a fost precizat deja și se află la antipozii poziției penticostale asupra subiectului.

ţile" (Is. 66:15,16). 2.Tesaloniceni 1:7-9 precizează: „... La descoperirea Domnului Isus din cer... într-o flacără de foc, ca să pedepsească... Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veşnică..." În Noul Testament, focul, în sens figurativ, este amintit de 63 de ori, totdeauna ca o judecată, fără nici o excepţie. Chiar dacă unele din efectele lui sînt curăţitoare şi purificatoare, sensul judecăţii se regăseşte pretutindeni în foc. Aceasta este clar explicat printr-un text adesea înţeles şi citat de-a-ndoaselea. Ioan Botezătorul a spus cuvinte care sînt reluate de cinci ori în Noul Testament, din care de patru ori în Evanghelii: „El (Isus), vă va boteza cu Duhul Sfînt *şi cu foc*". O lectură atentă ne va face să descoperim că Ioan, Marcu şi Fapte 1 omit să vorbească despre foc. Doar Matei şi Luca o fac pentru că fariseii, împotrivitorii, sînt acolo, prezenţi şi citaţi în context. Din pricina prezenţei lor şi la adresa lor este amintit focul. Împotrivitorii fiind absenţi din contextul din Marcu, din Ioan şi din Fapte 1, lipsesc de asemenea botezul cu foc şi judecata. Ioan Botezătorul însuşi e cel care îi dă interpretarea: „El Îşi va strînge grîul în grînar (este botezul cu Duhul Sfînt); dar pleava o va arde în foc (este botezul cu foc)". Şi pentru a evita orice speculaţie asupra subiectului, el vorbeşte de trei ori despre acest foc în textul care se referă la aceasta (Mt.3:7-12), şi desemnează acest foc ca fiind „focul care nu se stinge" (versetele 10 şi 12), şi nu ca un oarecare entuziasm sau îmbrăcare cu putere.

Acest dublu aspect n-ar trebui să mire pe nimeni întrucît Evanghelia, care este totuşi Vestea Bună prin excelenţă, poartă de asemenea în ea însăşi această noţiune de judecată. Citim în 2.Corinteni 2:16 „că Evanghelia este pentru unii o mireasmă de la viaţă spre viaţă, şi pentru ceilalţi *o mireasmă de la moarte spre moarte*". Vorbirea în limbi străine era şi ea confruntată cu două categorii de persoane. Pentru iudeii bine aşezaţi va fi descoperirea marii taine a intrării în Biserică a unor oameni cu limbi străine pentru a nu mai alcătui decît un singur Trup cu ei; dar pentru ceilalţi iudei va fi vestirea, cum precizează Isaia, unei judecăţi grozave făcută din cădere, zdrobire, laţ şi temniţă (Is.28:13). Care era deci atitudi-

nea acestor iudei pentru ca o asemenea amenințare să fie conținută într-o asemenea binecuvîntare? Ea ne este descrisă de un iudeu din cealaltă tabără: „... iudeii... ne-au prigonit, nu plac lui Dumnezeu și sînt vrăjmași ai tuturor oamenilor, căci ne opresc să vorbim Neamurilor ca să fie mîntuite. Astfel, ei totdeauna pun vîrf păcatelor lor. Dar, la urmă, i-a ajuns MÎNIA lui Dumnezeu" (1.Tes.2:14-16). Și acest grozav botez cu foc care le era vestit de aceste limbi de foc a început să-i atingă ca națiune prin luarea istorică a Ierusalimului în anul 70 și prin cea mai lungă și mai dureroasă diaspora din toată istoria lor.

Punem o întrebare foarte simplă: Unde este semnul acestei judecăți în actuala vorbire în limbi, și unde este poporul căruia i se adresează ea?

Capitolul 11

Podul cu şase stîlpi

Darul limbilor este ca şi Evanghelia; nu ajunge să spui indiferent ce, apoi să pretinzi că este cuvîntul Evangheliei pentru a fi adevărat. Evanghelia, ca şi vorbirea în limbi, este supusă unor reguli stricte şi unor puncte concrete. Duhul Sfînt dă un rezumat pe cît de remarcabil, pe atît de precis al adevăratei Evanghelii, singura care mîntuieşte, în 1.Corinteni 15:1-4: „Vă fac cunoscut, fraţilor, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care aţi primit-o, în care aţi rămas, şi prin care sînteţi mîntuiţi, dacă o ţineţi aşa după cum v-am propovăduit; altfel, degeaba aţi crezut. V-am învăţat înainte de toate, aşa cum am primit şi eu: că Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat şi a înviat a treia zi, după Scripturi". Evanghelia este podul de salvare care trece peste rîul pierzării. El este construit din cel puţin şase stîlpi după planul divinului Arhitect. Adevărata Evanghelie trebuie să se întemeieze pe:

1. Moartea lui Cristos ca Substitut pentru păcatele noastre (v.3).
2. Învierea lui Cristos pentru îndreptăţirea noastră (v.4).
3. Vestirea acestor două componente (v.1).
4. Primirea Veştii Bune (v.1).
5. Stăruinţa în viaţă şi în învăţătură (v.1 şi 2).
6. Mîntuirea şi siguranţa mîntuirii (v.2).

Doar acest pod cu şase arcade va da intrare spre această siguranţă a mîntuirii. Iată de ce Duhul are grijă să precizeze: „...Dacă o ţineţi aşa cum v-am propovăduit-o, altfel *degeaba aţi crezut*". Altfel zis, malul salvării nu poate fi atins decît dacă cele şase elemente sînt prezente. Un singur stîlp de ar lipsi, *chiar dacă există credinţă* (v.2), orice nădejde de mîntuire ar fi zadarnică. Dacă ar conţine cîteva frînturi de adevăr nu ar fi mai puţin o Evanghelie falsă:

- Dacă se crede că Cristos a murit, dar se evită învierea Lui, credinţa devine zadarnică pentru că lipseşte

un stîlp şi nu se mai poate trece peste pod.

- Dacă există aceste două puncte esenţiale, dar nu sînt propovăduite (sau numai acasă, în particular, în vederea unei zidiri personale), nimeni nu poate fi mîntuit, căci Dumnezeu zice în Romani 10:14: „...Cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Şi cum vor auzi despre El fără propovăduitor?"

- Dacă sînt întrunite aceste trei condiţii, dar cei care aud oferta mîntuirii nu o primesc în mod personal prin credinţă, ei nu pot să devină copii ai lui Dumnezeu (Io.1:12). Lipseşte un stîlp, şi nu se poate trece peste pod.

- Dacă sînt prezente aceste patru condiţii, dar această Evanghelie veşnică nu se înscrie în permanenţă în viaţa de toate zilele prin perseverenţă, Biblia spune că cineva crede în zadar.

- Dacă nu este reţinută *după* enunţarea biblică, şi dacă se abate de la acei *termeni,* cea mai mare credinţă din lume ar fi zadarnică şi nu s-ar atinge niciodată malul mîntuirii. O Evanghelie avînd cinci şesimi din conţinutul ei nu ar fi mai valabilă decît dacă nu ar avea decît două sau trei şesimi. Ar fi la fel de nefolositoare ca celebrul pod de la Avignon care se opreşte în mijlocul Ronului; el şi-a avut deplina utilitate altădată, dar astăzi nu mai slujeşte la nimic decît să fie cîntat*.

La fel este şi cu darul limbilor. El este ca un pod cu şase stîlpi pe care l-am putea numi marele pod de la Rusalii, care a îngăduit iudeilor şi ne-iudeilor să se întîlnească pe deasupra unui rîu de despărţire care i-a ţinut la distanţă pe unii de alţii. Dar pentru a avea autenticul pod al limbilor, trebuie să existe cei şase stîlpi, şi nici unul mai puţin. Fiecare ştie că un bilet de bancă care ar fi adevărat numai la o a şasea bancă, n-ar fi niciodată decît un bilet fals. Adevărata vorbire în limbi, cea din Biblie, ar trebui să conţină cel puţin aceste şase puncte:

1. - Să fie o limbă reală şi existentă (1.Cor.14:10; Fap.2:8).

2. - Să nu se adreseze decît lui Dumnezeu şi niciodată oamenilor (1.Cor.14:2).

*Este vorba despre vestitul cîntec popular francez: Sur le pont d'Avignon, on y danse, on y danse... - nota trad.

3. - Să nu fie un semn pentru cei credincioşi (1.Cor. 14:22).

4. - Să facă semn „acestui popor" iudeu necredincios în ce priveşte chemarea păgînilor (1.Cor.14:21).

5. - Să vestească focul judecăţii „acestui popor" (Is. 28:11-13; 1.Cor.14:21; Fap.2:3).

6. - Să corespundă corolarului ei explicativ, tălmăcirea.

Dacă ni s-ar înfăţişa astăzi un dar de vorbire în limbi care ar purta în el garanţia biblică a acestor şase elemente, am zice şi noi: „Nu împiedicaţi vorbirea în limbi". Dar în secolul XX, aceste minimum şase condiţii nu se vor găsi niciodată reunite în vreo mişcare sau biserică de pe suprafaţa pămîntului. Ceea ce ni se propune astăzi nu are nimic de a face, nici de aproape, nici de departe, cu modelul scriptural; nu este decît grosolana, cea mai grosolană imitaţie frauduloasă. Şi fiecare ar trebui să ştie la ce se expun falsificatorii. Este motivul pentru care nu vom vedea niciodată un falsificator prezentîndu-se la Monetăria statului pentru a-şi da la examinat bancnotele false. Din acelaşi motiv vorbitorii în limbi de astăzi nu-şi potolesc mînia şi anatemizează pe cei pe care îi acuză de hulă împotriva Duhului Sfînt doar pentru că le furnizează mijloacele biblice şi altele pentru a-şi supune „darul" celei mai imparţiale dintre verificări.

Capitolul 12

Experienţele

Înainte de a lua cunoştinţă despre subiectul experienţelor, rugăm insistent pe cititor să revină la capitolul 2 şi să-l citească cu atenţie.

Ceea ce păstrează pe cei mai mulţi oameni în credinţa în permanenţa şi actualitatea darului limbilor, este mai puţin roada unei cunoaşteri biblice, cît argumentul, decisiv după ei, al experienţelor.

Să ne amintim de răspunsul acelui pastor confruntat cu Biblia: „Nu pot să neg o experienţă". Aşa mi-a răspuns o femeie catolică căreia îi prezentam Biblia: „Mă întorc de la Lourdes, şi ceea ce am văzut acolo îmi ajunge". La fel, şi în ciuda învăţăturilor Bibliei, nişte prieteni penticostali mi-au adresat un refuz în numele unor „evidenţe" care îi satisfac. Este ceea ce se cheamă subiectivism sau teologia experienţei, plagă a secolului nostru care, ca un val puternic, duce cu ea o parte a poporului lui Dumnezeu. Fără îndoială că ne aflăm aici în faţa unei reacţii la un raţionalism sec şi mortal. Unui creştinism cerebral îi răspunde acum un creştinism mistic în care doctrina se naşte din experienţă, din emoţii, din viziuni, din exaltare, din sentimentul de bunăstare, etc. D. Cormier, pe care l-am citat deja, a scris: *„Trăim într-o lume în care nu se mai crede în adevărul absolut, ci în adevăruri relative, subordonate exeperienţei umane. Se pune accentul mai mult pe experienţă decît pe doctrină"*. Ne folosim de acest citat pentru a pune întrebarea: Cît valorează o teologie aşa-zisă a experienţei care contrazice Cuvîntul lui Dumnezeu? Cui trebuie să ne supunem noi? Celui care se preface în înger de lumină sau lui Dumnezeu?

Nimic nu este mai suspect, mai îndoielnic ca nisipul mişcător al experienţelor. Ce să cred despre acest prieten care, iritat de a se vedea neîncetat readus pe terenul Scripturii, a strigat: „Dar lasă-mă odată în pace! Am auzit o profeţie în limbă şi ea s-a realizat în viaţa mea!" Pentru el, vorbise cerul. Sîntem siguri de asta? Căci ce-

rul, şi asta e sigur, a vorbit în Biblie, şi această experienţă este contrazisă în ea. Între o experienţă care spune că, printr-o limbă, cerul vorbeşte oamenilor, şi Biblie care precizează contrariul, trebuie să facem o alegere. Cui trebuie să-i dăm dreptate? Iov a rezolvat această dilemă cînd a zis: „Mi-am plecat voia la cuvintele gurii Lui" (Iov 23:12).

Experienţa se întîlneşte pretutindeni în viaţă, dar ea nu dovedeşte mare lucru. Într-adevăr, se întîmplă şi horoscopului să nu se înşele, şi milioane de oameni sînt gata să depună mărturie pentru aceasta. Madame Soleil, marea prezicătoare franceză ştie să spună lucruri extraordinar de adevărate uneori. Jeanne Dixon, prezicătoarea americană, prezisese asasinarea preşedintelui John F. Kennedy, şi o alta atentatul contra preşedintelui R. Reagan. Pereţii capelei Notre-Dame de la Garde din Marsilia sînt acoperiţi cu plăcuţe de recunoştinţă care adeveresc ascultări de rugăciuni. Cîrjele şi protezele atîrnate în grota din Lourdes adeveresc doctrina marială a mijlocirii Mariei. Şi asta este experienţă. Radiestezistul care indică locul unui obiect pierdut la sute de km de acolo doar plimbîndu-şi pendulul deasupra unei hărţi rutiere, sau care pune un diagnostic exact al unei boli fără să asculte pe pacient, şi asta este experienţă. Mii de oameni din zilele noastre se năpustesc asupra brăţărilor şi bijuteriilor magnetice, unii adeverind un „plus" în viaţa lor, în legăturile lor, în sănătatea lor, în afacerile lor, etc. Mulţimi de oameni recurg din ce în ce mai mult la aceste practici, pentru că realitatea experienţelor îi împiedică să înţeleagă limbajul biblic şi să vadă partea ocultă şi de ghicitorie a acestor lucruri.

Şi Biblia relatează mai multe anti-experienţe, şi ne pune în gardă împotriva lor. Căci dacă Duhul Sfînt vorbeşte acolo unde există doar puţin adevăr, în ce categorie trebuie să clasăm experienţa din Fapte 16 unde o fată tînără, dotată cu un extraordinar „dar" de profeţie, se pune să urmărească doi oameni pe care nu i-a întîlnit niciodată şi, timp de trei zile, strigă cui vrea s-o audă că ei sînt slujitorii lui Dumnezeu şi că vestesc calea mîntuirii. Şi aceasta era experienţă învelită în cuvinte evan-

ghelice. Dar era un demon cel care vorbea, şi Pavel l-a făcut să iasă afară din ea. Cît timp această slujnică putea să spună aceste adevăruri, era în rătăcire. Doar odată izbăvită de aceste „experienţe", şi incapabilă să le reproducă, a fost ea în adevăr. Experienţă! Faraon avea din acestea cîte vroia. Vrăjitorii lui schimbau apa în sînge, făceau să se înmulţească broaştele şi preschimbau toiegele în şerpi. Era ceva adevărat, autentic, dar ce se ascundea în spatele lor? Autentică era şi experienţa femeii din Ieremia 44:16-18: „...Cînd aduceam tămîie împărătesei cerului... atunci aveam pîine de ne săturam, eram fericiţi, şi nu treceam prin nici o nenorocire. Dar, de cînd am încetat să aducem tămîie împărătesei cerului şi să-i turnăm jertfe de băutură, am dus lipsă de toate..." Ce relatare zdrobitoare pentru Legea lui Dumnezeu! Experienţa dădea dreptate acestor femei împotriva Bibliei! Dar ce hotărăşte ca un lucru să corespundă gîndurilor lui Dumnezeu? Mărturia însăşi trăită, sau autoritatea suverană a Scripturilor?

Este timpul să demistificăm anumite experienţe care nu sînt altceva decît alunecări de la Scriptură. De pildă, acest tînăr creştin ai cărui părinţi spun că, atunci cînd se întorcea din camera lui după ce fusese înaintea lui Dumnezeu vorbind în limbi, era cam ca şi Moise cînd s-a coborît de pe munte, transfigurat de prezenţa lui Dumnezeu. Atrăgătoare mărturie, dar care nu cadrează cu Scriptura, care este contrariată de mai multe ori:

1. El *nu se zidise decît pe el însuşi, contrar scopului* oricărui dar.

2. Experienţa-semn a lui nu făcuse semn „acestui popor".

3. Practicarea privată a limbilor nu este cunoscută în Noul Testament.

4. Aceasta era înţeles de către nişte părinţi *credincioşi* ca semn al spiritualităţii fiului lor.

5. El se exprimase în limbi inexistente.

6. El nu ţinuse seama de învăţătura divină privind încetarea darului.

Asta face deja multe lovituri de picior date Bibliei. Dar, rezultatul, se va zice? Oare nu se ştie că religiile orientale

cu caracter mistic dau tot atîtea rezultate şi adesea chiar şi mai mult? Nu este scris în Ezechiel 8:14 că nişte femei, la uşa templului din Ierusalim, erau cufundate într-o adorare care le smulgea lacrimi? Fără îndoială că ele resimţeau o binefacere şi o uşurare lăuntrică, dar un idol groaznic numit Tamuz era cel care le făcea să ajungă în acest extaz.

Nu mărturiseşte părintele Chiniqui că în viaţa lui de preot catolic a trăit momentele cele mai sublime îngenunchiat în adorare în faţa ostiei? El era extaziat de asta şi ca transfigurat. După convertirea lui la Isus Cristos, această sublimare ieşită din abominabila doctrină a transsubstanţierii i-a apărut ca o idolatrie. Şi totuşi, ce înălţare, ce exaltare fără valoare înaintea „bunului Dumnezeu", şi ce mărturie era această experienţă!

Tineri convertiţi fiind, un prieten şi cu mine, într-o tabără biblică din Alsacia, ne-am pus, într-o după-amiază, în afara disciplinei taberei, să evanghelizăm cu o dorinţă sinceră, satul vecin. În Numele lui Isus Cristos am făcut o escapadă ineficace şi glorioasă. Noi credeam că am făcut o ispravă bună. Pe drumul de întoarcere, radiam şi călcam uşor, ca duşi de îngeri. Din înaltul euforiei noastre, îl judecam pe directorul taberei, un om al lui Dumnezeu cu experienţă, ca neînţelegînd nimic. Fericirea noastră deplină era justificarea noastră. Eram aşa de siguri de noi! Nu era oare ceva simţit şi trăit? Dar această exaltare nu a durat, şi nu ne-a trebuit multă vreme pentru a-i lipi o altă etichetă decît cea de extaz, de revelaţie sau de spiritualitate. Nu era decît o supraîncălzire mistică emoţională foarte trecătoare, care a fost curînd urmată de melancolie, de posomoreală şi de un simţămînt de eşec şi de frustrare.

Stările de suflet înălţate nu prevestesc nimic bun cînd le inspiră şarpele de aramă, chiar cel biblic. De cînd este oare intensitatea emoţională, chiar religioasă, sinonimă cu adevărul şi cu spiritualitatea? Va fi totdeauna adevărat că Dumnezeu preferă ascultarea decît jertfele (1.Sam.15: 22). Astăzi mai ales, cînd atîtea experienţe psihice şi mistice se pun în locul simplei credinţe ascultătoare şi Cuvîntului lui Dumnezeu, trebuie să strigăm împreună

cu profetul: „La Lege şi la mărturie!" (Is.8:20).

Biblia ne pune în gardă împotriva tentaţiei de a trăi prin vedere, cu minuni, semne, viziuni şi experienţe. Cei care pornesc pe această cale periculoasă vor fi o pradă uşoară pentru Anticrist care vine tocmai cu „tot felul de minuni, semne, puteri mincinoase, şi cu toate amăgirile nelegiuirii". Duhul lui satanic este la lucru astăzi, şi drumul lui e bine pregătit în inima celor care, deşi se mîndresc cu Cristos, se plasează pe terenul lui de preferinţă.

Iar ca urmare, cîte perturbări spirituale! Mulţi mi-au spus confuzia lor. Practicarea acestui „dar" nu era decît o faţadă care masca realitatea unui faliment spiritual şi moral aproape total. Glossolalia lor era un fel de compensare a unei vieţi de eşec. Ei rămîneau superficiali, deşi dădeau impresia că demonstrează contrariul. Dar aveau nevoie de aceasta ca să-şi facă semn lor înşile şi astfel să se revalorizeze în propriii lor ochi şi în ochii altora. Cei care se dedau cel mai frecvent la această practică erau atinşi de o foarte dureroasă instabilitate de care sufereau în taină, fără să îndrăznească să o spună şi fără să-i ghicească cauza. Ei trebuiau totdeauna să mărească miza pentru a nu-şi pierde faţa înaintea altora şi pentru a se pune la adăpost faţă de ei înşişi. Ei se întorceau în jurul experienţelor lor ca prinşi într-un cerc vicios. Nisipul mişcător al experienţelor mistice - pentru a nu le numi decît aşa - îi ducea la o viaţă sus-jos şi la salturi de dispoziţie imprevizibile: cînd în bucurie, cînd în descurajare şi tristeţe. Diagrama vieţii lor era ca o lamă de fierăstrău: siguri de mîntuirea lor astăzi, şi îndoindu-se de ea mîine; tămîindu-şi pastorul la începutul lunii, şi defăimîndu-l la sfîrşitul ei; schimbînd adunarea cum îşi schimbă cămăşile.

Calea care duce la eliberare este următoarea: mai întîi să te asiguri că eşti născut din nou, că cele vechi s-au dus, şi că toate lucrurile s-au făcut noi prin credinţa în Domnul Isus, singurul Mîntuitor şi singurul Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni. Pe urmă, să faci ca şi bunul împărat Ezechia care a rupt în bucăţi şarpele de aramă *pe care-l făcuse Moise,* adică să aduci eroarea de denumire biblică şi consecinţele ei într-o mărturisire deplină,

cerînd în acelaşi timp sîngele lui Isus Cristos (1.Io.1:7,9). Dumnezeu, care a iertat lui Israel deraierea lui biblică, o va ierta şi pe aceasta. Credinţa trebuie atunci să apuce iertarea deplină şi deplina izbăvire de aceste forţe psihice şi de influenţa lor destabilizatoare. La picioarele lui Isus, legiunea instabilă, omul cu strigăte nearticulate, abonatul la „les montagnes russes"* (Mc.5:5) care sfîrşea totdeauna prin a se regăsi jos, găseşte pace, odihnă, bun simţ, şi puterea de a prezenta celor care îl văd şi-l ascultă o mărturie în sfîrşit coerentă, închegată.

Fie ca Duhul Sfînt, care conduce în tot adevărul şi care izbăveşte de orice înstrăinare, să elibereze şi pe cei care sînt încă ţinuţi prizonieri ai foarte ademenitoarei, dar foarte periculoasei teologii a experienţei.

Ray H. Hugues, supraintendent al bisericii penticostale din Cleveland, a scris: „Orice experienţă care nu se încadrează în Scriptură trebuie înfierată ca falsă, oricît de impresionantă ar fi ea". Dacă un asemenea om ştie să spună lucruri atît de bune, şi în acelaşi timp să admită în viaţa lui şi în Mişcarea lui „experienţe impresionante" pe care nu le poate deosebi dacă se încadrează în Scripturi, înseamnă că în mod vădit:

- sau nu are decît o cunoştinţă trunchiată a Scripturilor pe care le invocă,
- sau este lovit de o orbire parţială,
- sau, cum a mărturisit un fost penticostal: „Noi nu eram biblici decît atunci cînd ne convenea să fim. Cînd ne era semnalat un adevăr care ne deranja, atitudinea invariabilă era de a face ca şi cum el nu exista".

*Numele unui carusel, în care participanţii sînt duşi cu o viteză foarte mare în direcţia sus-jos, simulînd pantele unui munte - nota trad.

Capitolul 13

Originea limbilor actuale

Așa cum ne sînt prezentate în Noul Testament, și armonizate cu rectificările lui Pavel către corinteni, limbile erau un dar al Duhului și aveau un caracter miraculos și infailibil.

În general, reapariția modernă a limbilor datează de la începutul acestui veac. Am dezbătut îndeajuns problema ca să înțelegem că ele nu au aceeași origine cerească ca cele din vremurile apostolice. Ele nu sînt decît o proastă imitație frauduloasă foarte îndepărtată de original. Și cine spune imitație frauduloasă spune înșelător, mincinos, adică din neamul spiritual al celui care le este tată de la început.

Dar în acest întuneric, trebuie să recunoaștem că există grade de vinovăție și de responsabilitate. Orice minciună vine de la diavolul, desigur, dar nu toți cei care au mințit sînt în mod necesar de la diavolul.

1. Este bine să reamintim că un mare număr din creștinii penticostali, și chiar din unii pastori ai lor, n-au vorbit niciodată în limbi și trăiesc foarte bine fără asta. Ei sînt asemenea creștinilor din alte denominațiuni evanghelice. Ei nu intră în categoria falsificatorilor. Influența satanică este exclusă în acest caz.

2. În multe alte cazuri, cel interesat, antrenat de ambianța deosebită și învățătura mediului, a bolborosit cîteva cuvinte fără șir cărora le-a fost lipită imediat eticheta botezului cu Duhul, fără ca aceasta să se mai repete vreodată în viața lui. Imitația frauduloasă este aici atît de subțire și de ocazională încît nu i se poate imputa o intenție de fraudă. Dacă Duhul lui Dumnezeu nu are aici nici un amestec, nici celălalt nu are.

3. Mai este cazul celor care au fost induși în eroare, care s-au înșelat și care au recunoscut-o. La baza experienței lor trecătoare stătea la fel de puțin un duh răufăcător, ca și Duhul Sfînt. Noi am primit cîtva timp la noi pe un tînăr cu probleme care frecventa un grup de tineri de orientare penticostală. Fără să i se pună vreodată pro-

blema naşterii din nou, s-a străduit pe lîngă el să fie botezat cu Duhul pentru a avea acces la daruri, şi el a reuşit fără greutate. Această „biruinţă" a fost inevitabil urmată de o serie de înfrîngeri, şi el s-a afundat tot mai mult în păcat. Întrucît vorbea în limbi, fără pocăinţă sau convertire, nu mai era cazul să i se arate calea înspre ele. Pentru a ieşi din căderi, i s-a recomandat să se roage în limbi cît mai des cu putinţă. El şi-a întetit rîvna în rostirea de silabe dezarticulate, şi rezultatul moral a fost dezastruos. Duhul Sfînt nu avea nici un amestec în asta, şi diavolul nu prea mult, decît la răii lui sfătuitori. Nu era decît o roată dinţată tocită care se învîrtea în gol. Ea s-a oprit singură cînd, descurajat, el a părăsit grupul care o făcea să se rotească. Chestiunea a căzut în uitare, şi el în delincvenţă.

Înainte de a da manuscrisul la tipar, am aflat de la sursă că în urmă cu cîteva săptămîni un om evlavios dar neconvertit, consilier de parohie în biserica lui reformată, socotindu-şi botezul de copil neîndestulător, s-a adresat unei biserici penticostale ca să fie botezat ca adult şi prin scufundare, ceea ce s-a făcut fără a se cerceta dacă era născut din nou. I s-a vorbit despre un alt botez, cel al Duhului, în căutarea căruia a fost stimulat. Cum semnul trebuia să-i fie glossolalia, el a intrat în această experienţă care nu a fost urmată de nici un „plus". Viaţa lui creştină a continuat în mediocritate. O rudenie creştină i-a dat nişte casete cu mesaje pe care le înregistrasem recent asupra trezirilor din Vechiul Testament. El le-a ascultat în timp ce-şi conducea maşina. Atunci a fost apucat de Cuvînt şi, nemairezistînd, s-a oprit la marginea autostrăzii, a izbucnit în hohote de plîns şi *s-a convertit la Isus Cristos!* Atunci s-a născut el din nou, şi viaţa i-a fost radical transformată. Aceasta arată că în acest caz ca şi în altele, Duhul nu avea nici un amestec în chestiunea limbilor contemporane, şi că celălalt duh nu avea decît puţin amestec, dacă avea vreunul. Însă aceasta demonstrează că glossolalia actuală se face fără Duhul Sfînt, şi că dacă ar fi mers pînă la capăt, aşa-zisa lui vorbire în limbi tălmăcită prin acelaşi Duh ar fi dat un mesaj „autentic", evanghelic sută la

sută, cum s-a văzut în capitolul 6 unde este pusă în evidență înșelătoria în tălmăcire.

Iată mărturia unui tînăr catolic fervent care a descoperit adevărul auzind predicarea Evangheliei simple a harului. El s-a convertit la acest adevăr căruia i s-a predat în întregime. Ca și Saul din Tars care era ireproșabil după lege, el a devenit ireproșabil după doctrina bisericii lui, care a făcut din el un tînăr prezbiter, de departe cel mai activ. Darurile lui de organizare erau vîrful de lance al programului de evanghelizare. El s-a căsătorit cu o tînără din biserică. În exterior, totul mergea bine, atît în adunarea penticostală, cît și în cămin. Dar spiritualicește, cu Domnul lor, în consacrarea lor, în ciuda tuturor eforturilor, erau greutăți sau, cum se spune, „era ceva putred la mijloc". Tocmai în acel moment, niște membri noi din biserică care părăsiseră penticostalismul din dezamăgire fără să tăgăduiască nimic din el, i-au zis că dacă ar fi numai botezat cu Duhul, totul s-ar rezolva, căci ar fi atunci îmbrăcat cu putere. Fără a-și da osteneala să verifice ce spune Biblia despre aceasta, el a căutat această a doua experiență al cărei semn trebuia să fie vorbirea în limbi. Și el a vorbit, dar puterea promisă n-a venit. Cîtva timp mai tîrziu, acest bărbat ireproșabil, acum „botezat cu Duhul" și demonstrînd-o prin semnul „evident" al darului limbilor, descoperea de ce nu progresa în viața lui creștină. La contactul cu niște creștini care neagă această a doua experiență și care o combat, EL S-A CONVERTIT LA ISUS CRISTOS!!! Ceea ce botezul cu Duhul nu-i dăduse, convertirea la Isus Cristos (și nu adeziunea la o doctrină corectă) i-o adusese. Și asta spre marea pagubă a celor care nu mai înțelegeau cum de putuse să vorbească în limbi prin Duhul Sfînt fără să-L fi primit. La rîndul lor, ei se puteau întreba dacă nu se aflau în același caz. Avea vreun amestec un alt duh în afară de Cel al lui Dumnezeu în sterilitatea acestei experiențe extra-biblice? Noi n-am îndrăzni să afirmăm că niște fraze incoerente, false desigur în esența lor, dar fără urmare, au făcut din acest om cinstit un falsificator patentat al lucrurilor divine, cu atît mai mult cu cît el și-a recunoscut și și-a mărturisit foarte repede eroarea. Nu, ajunși, în

acest capitol, la acest punct al analizei noastre, să nu dăm diavolului un loc pe care nu-l are; ar însemna să-i dăm prea multă cinste.

4. Dimpotrivă, ceea ce este neliniştitor, este atunci cînd ocazionalul devine obsesional astfel încît să cultive arta de a bolborosi orice şi de a se pune aceasta în seama acţiunii Duhului. Roata dinţată devenită nebună nu se mai întoarce liber în jurul axului ei, ea începe să-l antreneze; mecanica minciunii permanente îl pune în mişcare, şi nimic n-o mai poate opri. Cel care lasă ca înşelătoria să se instaleze în viaţa lui sfîrşeşte prin a face corp cu minciuna. Acest lucru îl afirmă cu putere Duhul adevărului: „Pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mîntuiţi, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire (o putere, o energie de eroare, J.N.D.) *ca să creadă o minciună*" (2.Tes.2:10-11). Acum că cred în ea, minciuna a devenit adevărul lor. Cei care au ajuns aici nu mai pot scăpa din ea, căci duşmanul este prezent, şi ei îl tratează ca şi cum ar fi Domnul. Din benign, răul a devenit malign. Aceste cuvinte pot părea dure, dar nu este aceasta judecata divină pe care, în anii 70, penticostalismul evanghelic şi conservator o făcea încă asupra darului limbilor pe care îl practicau carismaticii? Să ne reamintim termenii: *„Această mişcare este încrucişarea penticostalismului protestant cu idolatria catolică... ESTE O IMITAŢIE FRAUDULOASĂ A DIAVOLULUI care pregăteşte venirea Anticristului"*. Şi ce era în ochii lor o imitaţie frauduloasă a diavolului? Botezul cu Duhul şi semnul lui evident care este vorbirea în limbi la cei cu care (se ajunge la asta încetul cu încetul) acum se tutuiesc. Ori, această a doua experienţă falsă de la ei au primit-o, şi oricare ar fi forma diferită pe care o ia ea la unii sau la alţii, este aceeaşi experienţă care loveşte împotriva Scripturilor.

Originea ocultă a acestei experienţe nu se dezvăluie oare atunci cînd nişte pastori penticostali recunosc că spiritiştii caută unele din întrunirile lor în vreme ce fug de altele? Asta pentru că acolo găsesc o atmosferă care le convine. Am auzit personal pe preşedintele spiritismului francez spunînd: „Şi la noi se vorbeşte în limbi ca la

penticostali, dar cu avantajul față de ei că, la noi, sînt limbi înțelese". Ai toate motivele să ți se ridice părul în cap.

La recenta trecere a lui Dalai-Lama prin Franța, presa a relatat un eveniment deosebit din copilăria lui. Deși trăind într-o provincie îndepărtată de Lhassa, el vorbea dialectul din capitală fără să o fi învățat vreodată. Această vorbire în limbi era verificabilă și nimeni nu-i poate pune la îndoială autenticitatea. Dar, prin ce duh vorbește Dalai-Lama în limbi? Penticostalii clasici au zis că este același care îi face să vorbească pe carismatici. Dar al lor este asemănător, deoarece nu mai este cel al apostolilor; concluzia e ușor de tras.

5. Am citit și auzit totdeauna cu mult scepticism relatări despre vorbiri în limbi care se arătau a fi diabolice cînd erau înțelese de unul din ascultătorii prezenți. Doctorul Gaebelein afirmă că un misionar a auzit o vorbire în limbi în care niște fraze spuse într-un dialect chinez pe care-l cunoștea erau prea murdare și obscene pentru a fi repetate. Într-o altă ocazie, vorbitorul în limbi ar fi hulit Numele Domnului Isus în modul cel mai oribil. Numai cu ezitare acordam credit acestor mărturii. Am ca principiu să nu cred tot ceea ce se zice, din orice tabără ar fi, și să nu-mi fac niciodată o opinie numai din auzite. Dar cînd un creștin de anvergura lui Ralph Shallis își dezvăluie experiența personală în acest domeniu, ești într-adevăr silit să apleci urechea. În paginile 281 și 282 din cartea lui *Darul vorbirii în diferite limbi,* el spune aceasta: *Îmi voi aminti toată viața mea de adunarea de rugăciune privată la care am putut să asist. Cei care erau prezenți s-au lăsat pradă fără nici o șovăială la exagerări care m-au șocat profund. Deodată, unul dintre ei, cel care de altfel îmi părea omul cel mai duhovnicesc dintre toți (sau, poate, cel mai puțin firesc?) a început să cînte ciudat într-o limbă necunoscută. El n-a pronunțat decît o singură frază, ale cărei prime două cuvinte le-am reținut foarte bine: MAHA DEVI. Acest om a tălmăcit această frază în franceză în felul următor: „Eu sînt Dumnezeul atotputernic: pune-ți încrederea în Mine". Mereu cu aceeași melodie curioasă, el a repetat de ȘASE ORI această frază în mod*

identic, și de ȘASE ORI a tradus-o cu exact aceleași cuvinte, ceea ce mi-a fixat-o în memorie. Pentru celelalte persoane care asistau la această întrunire, „Dumnezeu era Cel ce le vorbea"; ei aclamau această „limbă" cu Amin-uri și strigăte de Aleluia... Dar pentru mine, era cu totul altceva; am recunoscut în sfîrșit glasul duhului cu care eram confruntat: era cel al dușmanului. Semnificația reală a acestor două cuvinte de șase ori repetate îi era dovada, căci MAHA DEVI înseamnă: marea zeiță. Este titlul (printre altele) soției lui Civa, a treia persoană a treimii hinduse, zeul distrugerii. Zeitatea MAHA DEVI este adorată pretutindeni în India sub diferite forme, incluzînd pe cele ale zeițelor KALI și DOURGA. Dourga este o zeitate distrugătoare îngrozitoare. Kali înseamnă: Neagră; ea este reprezentată cu un colier de capete de morți și cu mîini cadaverice; ea ține în mînă un cap decapitat; este acoperită de sînge și scoate limba în semn de luare în derîdere a soțului ei Civa pe care-l calcă uneori în picioare. Ea este adorată cu ritualuri necurate, dintre care prostituția cultică a antrenat numeroși copii într-o viață de degradare și de suferință.

Și iată că acest om, zicîndu-și creștin, fără să înțeleagă sensul „vorbirii lui în limbi", identifica această zeitate păgînă cu Dumnezeul cel Atotputernic și ne poruncea să ne punem încrederea în ea... și cei care îl înconjurau credeau de bunăvoie că Duhul Sfînt al Tatălui Domnului nostru Isus Cristos era Cel care îl inspira! Toate acestea s-au petrecut într-o întîlnire zisă creștină și biblică!

Dumnezeu S-a slujit de Dr. Rebecca Brown ca să aducă la Isus Cristos pe una din cele mai mari vrăjitoare din Statele Unite. În cartea ei *El a venit ca să elibereze pe prizonieri,* ea dă mărturia fostei vrăjitoare care, la porunca Satanei, se infiltra în comunitățile creștine în vederea distrugerii lor. La pagina 257 ea spune: *„Se obișnuiește în bisericile carismatice ca mulți oameni să vorbească și să se roage în limbi împreună, în servicii religioase și în adunări de rugăciune, fără ca aceste vorbiri în limbi să fie tălmăcite. Sataniștii trag mari avantaje din această practică. Cînd eram în slujba Satanei, vorbeam regulat în limbi în toate serviciile religioase și în adunările de rugăciune. La fel făceau și*

ceilalți sataniști cu care lucram. Nimeni nu tălmăcea. Noi blestemam biserica, pastorul, creștinii, și pe Dumnezeu! Și nimeni nu avea habar de asta....

Ceea ce aceste surori dragi par încă să ignoreze este că „tălmăcirile", cum am menționat în capitolul 6, sînt la fel de false ca și „limbile", pentru că ele sînt falsificarea imitației frauduloase. Rezultă de aici o dublă deghizare care încurcă pistele. Acest lucru îl dezvăluie experiența lui R. Shallis relatată mai sus, ca și cea care urmează.

În capitolul 6, vorbesc despre această ocazie în care, la o vorbire în limbi neînțeleasă, am auzit deodată repetată de trei ori expresia: „Spiriti Santi", fără ca echivalentul să fie reluat în tălmăcirea care a urmat. În spatele acestei prime dovezi de falsificare, e ceva și mai grav încă. Avînd cîteva cunoștințe despre „bella lingua", știam că în italiană Duhul Sfînt se spune „lo Spirito Santo" și că pluralul cuvintelor în o se termină în i. Asta înseamnă că pe lîngă înșelătoria de la nivelul tălmăcirii, acest om păgîniza pe Duhul Sfînt punîndu-L la plural! CINE, în această clipă, manipula limba acestui „frate" pentru a-l face să profereze cea mai rea hulă care există împotriva Persoanei divine și unice a Duhului Sfînt? Și toată adunarea s-a unit la această insultă împotriva Divinității prin vibrante Amin-uri! Aceasta s-a petrecut într-un servici religios zis creștin al penticostalismului conservator și moderat.

Este aceasta ceva diabolic? În orice caz asta declarau ei înșiși foarte recent cu privire la deraierile scripturale ale fraților lor carismatici cărora ei le-au transmis acest „dar", pe care ei îl practică în urma unui același „botez cu Duhul". Noi nu am îndrăzni să-i contrazicem. Noi nu putem decît să fim cu totul de părerea lor și să dăm dreptate analizei care ajunge la teribila concluzie că toată afacerea miroase greu. DAR NUMAI LA CEILALȚI!

Iată încă cîteva dovezi suplimentare. În cartea sa despre punerea la încercare a darului limbilor, Dr. G. MacGraw scrie: *„...După cîteva clipe de rugăciune recomandăm persoanei respective să vorbească în limbi.*

* Anumite lucrări fiind de valoare inegală, citatele care sînt extrase din ele nu recomandă automat pe autorii lor și ansamblul scrierilor lor. "

Pe urmă șeful de grupă își va adresa întrebările nu acestei persoane, ci duhului care inspiră această vorbire în limbi... Majoritatea practicaseră darul limbilor în cursul reculegerii lor personale. Mulți se îndoiau de autenticitatea acestui dar, însă mulți erau siguri că examenul la care se supuneau i-ar confirma originea divină. Faptul șocant este că mai mult de 90% au trebuit să admită originea demonică a darului lor de vorbire în limbi. Sînt mulți penticostali și carismatici care recunosc faptul că limbile demonice există. Totuși ei sînt siguri că darul pe care l-au primit este autentic. O fată tînără a cerut să i se cerceteze darul, căci resimțea influențe rele în viața ei... Ea era sigură că darul ei era de origine divină. O doamnă din biserica locală care avea darul deosebirii duhurilor îi spusese că la ea vorbirea în limbi provine de la Duhul Sfînt. Cînd ne-am adunat cu scopul de a ne ruga pentru eliberarea acestei surori, duhul ne-a spus că el îl ura pe Domnul Isus Cristos. Chestionîndu-l, demonul a recunoscut că el era duhul de la originea acestui dar al limbilor... Niște creștini profund credincioși pot fi posedați de un demon care vorbește în limbi... S-a aflat că niște misionari aflați in concediu auzeau vorbindu-se în limbi într-un mod blasfematoriu în limba din cîmpul lor de misiune... Cineva a cerut o întrevedere. Era o creștină remarcabilă, dotată, echilibrată, pe care se putea conta, o cîștigătoare de suflete... mi-a fost cu neputință să-mi închipui că această creștină proeminentă putea găzdui un demon în legătură cu limbile... Curînd a avut loc o vorbire în limbi exprimînd amărăciunea și ura față de Cristos, față de ea însăși și față de noi. Era clar că o stăpînea un dar de limbi demonice. Alții... sînt profund sinceri și spirituali. Viața lor arată o convertire reală, o foame după creștere duhovnicească... dar cercetarea duhurilor duce la concluzia că mulțimile de entuziaști care cred în vorbirea în limbi se amăgesc".

N-ar trebui totodată să conchidem că lăsînd zece la sută incertitudine, MacGraw vrea să zică faptul că un vorbitor în limbi are o șansă din zece de a avea adevăratul dar. Cei zece la sută care rămîn fac parte din categoria „roții dințate" stricate a unei bolboroseli fără înțeles care, cum am văzut la începutul acestui capitol, nu are nimic de a face nici cu Duhul Sfînt, nici cu Beelzebub.

Ralph Shallis, prieten cu George Burch, îl citează în cartea lui *Darul vorbirii în diferite limbi.* G. Burch a verificat darul limbilor la un număr de 147 de persoane. El a găsit aici trei cazuri îndoielnice, în vreme ce celelalte 144 erau toate cazuri de posesiune demonică.

Orice adept al glossolaliei poate după plac să elimine aceste evidențe de temut prin negarea lor, cum neagă unii existența camerelor de gaz din regimul nazist. Dar să acoperi o practică mincinoasă cu alte minciuni nu înseamnă oare să dublezi reaua credință?

În orașul H. unde făceam o campanie de evanghelizare, am relatat pastorului penticostal din loc punerea la încercare a duhurilor experimentată de G. Burch. El a fost de acord cu lucrul, dar a adăugat imediat: „Este adevărat, dar pastorul bisericii penticostale din orașul lui G. Burch s-a dus să-l găsească și i-a cerut să-i supună darul limbilor la același test. G. Burch i-a răspuns că îl cunoștea bine și că, în cazul lui, era inutil să-i mai pună darul la încercare, căci el îl socotea drept autentic". Am avut convingerea lăuntrică că omul acesta mințea. M-am pus imediat în legătură cu George Burch prin intermediul prietenului său Ralph Shallis, ca să-l întreb dacă era adevărată relatarea. Răspunsul pe care l-am primit a fost în întregime negativ: G. Burch nu avea nici o cunoștință despre acest eveniment. Astfel, acest păstor, care ar fi trebuit să fie un model pentru turmă, își apăra caracterul precar al doctrinei lui printr-o escrocherie morală. El trăgea sforile ca să ne facă să credem că dacă cele 147 de cazuri analizate erau de origine satanică, al 148-lea nu era! Prin această dialectică de prost gust, toți vorbitorii în limbi din lume pot să creadă că ei sînt al 148-lea caz. Pe cine mințea acest pastor cînd născocea cu bună știință o minciună despre o întrevedere imaginară? Răspunsul se găsește în Fapte 5:1-11 unde Anania și Safira, crezînd că nu mint decît pe Petru, au căzut la pămînt morți, pentru că în realitate au „mințit pe Duhul Sfînt". Dacă deci vorba conștientă a acestui om era capabilă de o asemenea fraudă morală, la ce delicte nu se putea el deda în vorbirile lui în limbi necontrolate?

Ce ieșea oare din gura acelor trei indivizi fără rușine

care, pe un canal de TV, au oferit milioanelor de telespectatori imaginea amețitoare a unei conversații în trei în limbi necunoscute, împingînd prefăcătoria pînă acolo încît să pară că se înțeleg unul cu altul; și asta în Numele Duhului Sfînt? Niciodată în toată istoria Bisericii evanghelice lucrurile sfinte nu au fost batjocorite așa de public și într-un mod așa de nerușinat ca în acea seară. Pari să-l auzi pe apostolul Iuda care, după ce a îndemnat pe preaiubiții în Cristos să se lupte pentru credința (doctrina) dată sfinților odată pentru totdeauna (v.3), continuă cu indignare: „S-au strecurat printre voi unii oameni, scrișI de mult pentru osînda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrînare harul Dumnezeului nostru... tîrîți de visările lor... ei se pierd singuri în ceea ce știu din fire... Vai de ei! ... oameni supuși poftelor firii, *care n-au Duhul*". Acest verdict teribil nu vine de la noi, ci de la Duhul adevărului, pe care înșelătoria religioasă Îl supără și-L insultă mai mult ca orice altceva.

Capitolul 14

A. Legătura între cauză şi efect

Sîntem conştienţi că abordăm acum partea cea mai neplăcută din carte, deoarece ea implică citarea de nume, lăsarea la o parte a generalităţilor, precizarea apartenenţelor ecleziastice şi dezbaterea situaţiilor morale şi doctrinale de cea mai mare gravitate.

Paul Ranc, în recenta şi excelenta sa broşură intitulată: *Şi dacă n-ar fi adevărat?,* aduce o evaluare a doctrinei lui Jean-Michel Cravanzola, evanghelist arhipenticostal, autor al cărţii *Şi dacă ar fi adevărat?* căreia îi dă replica. El abordează aici istoria, personalitatea, metodele şi exagerările acestui francez, escroc de talie stabilit în Elveţia, judecat şi expulzat din ţară pentru deturnări de fonduri cu caracter religios. Paul Ranc pune întrebarea: Trebuie să denunţăm flagelele, plăgile Bisericii? El răspunde la întrebare publicînd scrisoarea celui care a fost numit „apostolul Alpilor superiori", evanghelistul elveţian Felix Neff (1797-1829). Această scrisoare este cam lungă, dar indicaţiile ei sînt totdeauna potrivite şi atît de clare încît e de folos să o citim împreună:

„Mai mulţi creştini, de altfel foarte respectabili, se tem de orice fel de publicitate cînd e vorba de plăgile Bisericii, şi ar părea mai degrabă dispuşi să condamne pe cel care le semnalează decît pe cel care le face. Fără îndoială, ar fi puţină dragoste dacă s-ar dezvălui fără necesitate unei lumi necredincioase sau indiferente, erorile sau păcatele care tulbură cîteodată lăuntrul familiei lui Isus Cristos. Dar ar fi oare mult mai creştin cel care nu s-ar mîhni, nu s-ar întrista mai mult de nevoile poporului lui Dumnezeu decît din pricina acestei lumi, şi care s-ar strădui mai mult să le ascundă decît să le vindece? Ce! Numai ca să pară paharul curat în ochii oamenilor, dar să nu-ţi pese de murdăriile cu care este el umplut! Ar fi deajuns să fii acoperit cu o blană de oaie pentru a pustii fără urmări grave turmele Domnului! Şi dacă cineva ar vrea să dea alarma şi să strige la lup, i s-ar impune tăcere, şi s-ar trage poate asupra lui, în timp ce adevăratul duşman

și-ar continua liber jafurile? Să se numească asta înțelepciune sau milă sau chiar dreptate?

Este el într-adevăr sigur, de altfel, că lumea ignoră toate relele de care gemem noi și că așteaptă, pentru ca ea să-și dea seama și să fie scandalizată, ca Biserica însăși să le fi semnalizat?... Dacă un creștin rătăcit răspîndește în orbirea lui principii primejdioase, dacă se afișează și dă glas tare unor pretenții ambițioase, dacă păcătuiește astfel în mod public, să fie deci mai puțin o ocazie de cădere decît cel care, gelos pentru slava Dumnezeului lui, va protesta, în numele Evangheliei, împotriva unor asemenea abuzuri, și se va mărgini să declare că nu e deloc aceasta doctrina pe care o mărturisim?

Oh, frații mei, dacă există printre noi vreunul care să fi judecat persoane și lucruri după aceste principii mai libere, să-și cerceteze inima înaintea lui Dumnezeu și să se întrebe dacă asta înseamnă să mergi drept după Evanghelie! Nu înseamnă mai curînd aici să strici pe cel drept și să îngădui pe cel rău? Mai mult, înseamnă a-l încuraja, a-l lua sub protecție și a-l face responsabil.

Alții cred că, dacă este necesar să se atace erorile și abuzurile, trebuie cel puțin să se lase persoanele în întregime deoparte. Fără îndoială, cînd poți s-o faci fără să riști să nu nimerești ținta! Dar lucrurile merg rar fără persoane; adesea această deosebire este cu neputință; și mai ales că Biblia o face totdeauna.

Cînd o țară este amenințată de o epidemie, nu ajunge, pentru a-i opri înaintarea, să publici o dizertație rece despre boală; trebuie să mai și indici, cît se poate, locurile infectate. N-am înțeles niciodată nimic din această milă care sacrifică întregul parțialului și binele public interesului particular. De pildă, ar fi o ciudată milă cea care, de teama de a nu face rău unui farmacist ale cărui medicamente ar fi stricate, s-ar pune în pericol viața și sănătatea tuturor locuitorilor unui oraș, sau care, pentru a menaja amorul propriu sau interesele unui învățător incult sau leneș, s-ar neglija educația unei întregi generații!

Alții în sfîrșit, și este poate numărul cel mai mare, pierd din vedere importanța chiar a lucrurilor, pentru a se agăța de formă și a se plînge de tonul cu care se

vorbește: „Trebuiau spuse toate acestea, dar cu un alt ton". Nu, căci dacă scriitorul, alegîndu-și expresiile, n-a avut alt scop decît de a reda cu forță și cu claritate tot gîndul lui, nu te poți deloc atinge de fraza lui fără a o schimba sau a-i slăbi sensul; și de atunci, nu mai înseamnă să spui același lucru altfel, ci să zici altceva... Eu nu ignor că în lume, cînd e vorba de lucruri neplăcute, în general nu se spune decît o parte din ceea ce se gîndește, iar restul se lasă să se ghicească; dar trebuie creștinul să imite acest limbaj fățarnic care, de atîtea ori de altfel, nu este decît o perfidie a răutății?

Unii ar cere ca un scriitor creștin să nu facă altceva decît să laude și să binecuvinteze, și ar vrea să-i interzică în orice timp o indignare sfîntă în ce privește răul; dar citiți Biblia și vedeți dacă oamenii inspirați și Mîntuitorul Însuși au acționat totdeauna cu această rezervă rece care ar vrea să ni se impună nouă și care seamănă mult cu indiferența! Moise era cel mai blînd dintre toți oamenii (Num.12:3), și totuși a aruncat la pămînt și a spart tablele Legii la vederea vițelului de aur (Ex.32:19).

De altfel, cînd s-ar simți și s-ar exprima prea viu lucrurile, ar înceta ele din pricina aceasta să fie adevărate și importante, și n-ar mai trebui deloc să fii ascultat?"

Eroarea nu este niciodată gratuită și ea nu se oprește la ea însăși. Ea face parte dintr-un plan elaborat cu grijă. Ea are un stăpîn care, fără răgaz, urmărește un scop pe termen scurt, mijlociu și lung.

Să ne reamintim care este osînda, justificată în ochii noștri, față de carismaticii catolici: *„Faptul de a vorbi în limbi sau de a resimți o pace lăuntrică, dragostea pentru Dumnezeu, Maria și sfinți, este mai important decît de a cunoaște învățătura sănătoasă"* (cap.1). Pe termen scurt, te simți bine în trup; se consideră că Dumnezeu Se descoperă prin gînduri puternice, vedenii, visuri, extaze, profeții, sentimente exaltate. Acesta este EFECTUL. Ce produc aceste EFECTE tipic penticostale la frații lor carismatici? Răspunsul e dat de părintele McDonnel care o pune pe seama *„efectului transformator al experienței lor"* (cap.1). Dar care experiență? „Botezul

cu Duhul" pe care ei l-au primit la punerea mîinilor penticostalilor la care au făcut apel pentru a intra în binecuvîntarea lor. Dar iată că penticostalii încă clasici spun vorbind despre EFECTELE acestui botez spiritual, că *„un duh de minciună stă la baza* (cauza) *acestei experienţe!"* (Cap.1). Ori, este universal admis că aceleaşi cauze produc aceleaşi efecte.

Am examinat mai înainte:

1. Caracterul antiscriptural şi fraudulos al unui aşa-zis dar al limbilor la aceşti foşti fraţi duşmani, împăcaţi între timp, care sînt carismaticii catolici şi penticostalii.

2. Imitaţia frauduloasă deliberată şi indirect mărturisită de respingerea categorică a oricărei idei despre control sau de confruntare a aşa-zisului lor „dar" al limbilor. Asemenea eschivări sporite ale unor asemenea fraude trebuie în mod necesar să dea naştere la alte deformări şi erori de comportament.

La începutul secolului, Parham, cel mai cunoscut dintre fondatorii penticostalismului primar, a fost închis pentru imoralitate grosolană. De atunci şi în permanenţă, problemea cea mai serioasă a mişcării penticostale a fost faptul că majoritatea liderilor ei au căzut în imoralitate. Niciodată, nici o altă mişcare evanghelică, adversară a doctrinei de care ne ocupăm, n-a avut, în faţa lumii, o aşa mărturie jalnică.

P. Emirian, apărător recunoscut al mişcării, este silit să admită scandalurile care împroaşcă cu noroi penticostalismul. Citînd diverşi autori evanghelici şi mai ales pe A. Kuen, el scrie în cartea sa *Darul Duhului Sfînt: "... Nişte creştini ‚botezaţi cu Duhul' sînt adesea foarte departe de a avea purtarea care o aştepţi de la ei. Faptul este din nefericire prea sigur".*

Donald Gee, la rîndul lui, deplînge faptul că *penticostalii care au vorbit în limbi nu arată nici o sfinţenie în viaţa lor...* şi recunoaşte în plus că *creştinii care n-au făcut această experienţă mărturisesc prin viaţa lor sfîntă că Cristos trăieşte în inima lor.* El îi dă ca exemplu penticostalilor, afirmînd că *ei duc o mai bună viaţă creştină decît cei care au primit „botezul".*

De ce atunci un „botez cu Duhul" urmat de limbi, da-

că tot ce se consideră că produce se poate obține și chiar depăși în vieți creștine care îl resping?

„Am primit un ‚botez spiritual' care e considerat că ne conferă plinătatea Duhului, dragostea pentru Domnul și ura față de păcat, și ne regăsim la același punct (și adesea chiar mai jos) ca cei care nu au primit acest botez, adică sînt obligați să lupte în fiecare zi pentru a se păstra în părtășie cu Dumnezeu și pentru a rezista ispitelor. Vedem lîngă noi atîția frați și surori care, în ciuda ‚botezului lor cu Duhul Sfînt', cad în păcate grosolane față de care cei care nu s-au bucurat de acest privilegiu și care par să reziste mai biruitori.

Niște observatori au notat o corelație între experiențe emoționale numite ‚botez cu Duhul Sfînt' și o recrudescență, o intensificare a dezordinilor morale în anumite medii de tip penticostal sau neopenticostal, în special un număr impresionant de relații sexuale imorale. Au existat adunări unde niște oameni, căutînd după experiențe mari emoționale, au cerut Duhului Sfînt să Se pogoare asupra lor. Mai întîi au cîntat ‚în Duhul', apoi s-au rugat ‚în Duhul'. Aceasta era bine. Apoi au dansat ‚în Duhul' și, înainte de a se termina noaptea, zeci de bărbați și femei au fost antrenați în imoralitatea cea mai grosolană ‚în Duhul'.

Bauman citează cugetarea unui tînăr care zicea: *„Am fost uimit să descopăr că aceste emoții binecuvîntate în sufletul meu păreau să fie însoțite de pasiuni sexuale în trupul meu".*

Din pana Dr. K. Koch: *„Am întîlnit în cursul consultațiilor mele un alt exemplu la fel de teribil... O tînără fată nenorocită a venit la mine pentru a fi sfătuită. Ea era studentă într-un institut biblic. Una din cadrele didactice este adepta noii mișcări a limbilor. Această profesoară vorbește în limbi și a antrenat un anumit număr de studente în aceeași experiență. Și culmea, această femeie are tendințe lesbiene și comite păcate sexuale cu unele dintre studente. Tînăra în chestiune fusese sedusă de ea. În această țară, aceasta se mai practică încă".*

Demos Shakarian, lider penticostal cunoscut de toată lumea: *„Era prima dată, dar nu și ultima, departe de asta, că Rose și cu mine ne loveam de cazul extrem de derutant al unui om care face o lucrare divină extraor-*

dinar de puternică în favoarea altora, și a cărui viață personală este o adevărată catastrofă (sic)*. *Uneori, ca și la acest om, punctul slab este banul. În alte cazuri este alcoolul. De asemenea pot fi femeile sau perversiunile sexuale* (sic), (paginile 229-231). Ce declarație teribilă!

Desigur că mediile evanghelice nepenticostale nu sînt desăvîrșite. Ei nici nu afirmă de altfel asta. Se întîlnesc aici ocazional regretabile lipsuri duhovnicești; ei își au slăbiciunile și rănile lor: luptele după influență, conflicte între persoane, tensiuni interne, rivalități, defăimare și lipsă de sensibilitate... Ar fi zadarnic să negăm că asemenea lucruri există chiar la nivelul unor responsabili, dar ele nu se află pe primul loc. Din păcate da, slujitori ai lui Dumnezeu evanghelici au fost pătați, dar de cele mai multe ori pe nedrept. Moody însuși a trebuit să facă față unor insinuări mîrșave, în așa măsură încît slujba i s-a resimțit pentru o vreme, pînă cînd a triumfat, ca și Wesley, din fierea amară a calomniatorilor iresponsabili. Dar niciodată opinia publică n-a fost alertată în proporții atît de dezastruoase ca cele care ating aproape toate figurile de marcă ale penticostalismului. Niște adepți ai Mișcării suferă groaznic din pricina acestei stări jalnice de lucruri, dar n-ar trebui mai degrabă să-și pună întrebări despre cauzele care le provoacă? Ar descoperi atunci că ceea ce îi deosebește de ceilalți evanghelici este cauza primară. Și această diferență, este tocmai doctrina lor specială despre botezul cu Duhul.

Scriindu-și cartea în 1983, Emirian credea că se poate mîndri cu onorabilitatea cîtorva nume mari ai bisericii electronice, ca T. L. Osborn, O. Roberts pe care îl citează, și alți teleevangheliști ca J. Swaggart, R. Humbard, J. Bakker... De atunci, acești oameni au fost amestecați în scandaluri financiare și morale pe care micul ecran le-a răspîndit în lumea întreagă. Răul făcut cauzei evanghelice este incalculabil. Și prin cine au venit aceste scandaluri? În ce tabără erau cei care, între două predici la TV, se zbenguiau cu destrăbălatele? Care sînt cei ce, cu

* sic nu se află în text. Se pune între paranteze în urma unei expresii sau a unei fraze citate, pentru a se sublinia că se citează textual, oricît de ciudați par termenii.

banii jertfelor închinate lui Dumnezeu, dădeau averi secretarelor lor şi prostituatelor pentru a le cumpăra tăcerea? Cine au acumulat deturnări de fonduri încît riscă mai mult de o sută de ani de puşcărie? Cine au fost deferiţi tribunalelor, şi împotriva cărora au luat autorităţile măsuri de expulzare? Cine, ca să-şi strîngă milioanele, predică o pseudo-Evanghelie a bunăstării? De cine şi-a bătut joc presa laică ironizîndu-i: „Lăsaţi să vină la mine micile sute de franci"? Doar cei „botezaţi cu Duhul" cu pretenţii spirituale nemaiauzite. Marea presă din Lausanne în septembrie 1989, pe o pagină întreagă din ziarul *24 de ore* a stigmatizat pe bază de dovezi, caracterul destrăbălat şi stricat, spiritul de cîştig şi profit, şi metodele suspecte ale teleevangheliştilor penticostali. Două luni mai tîrziu, aceeaşi presă, sub titlul „Jim Bakker recunoscut vinovat", întregea portretul cu aceşti termeni: „Teleevanghelistul J. Bakker, fondator al lui PTL (Praise The Lord), o organizaţie religioasă devenită un imperiu financiar, a fost recunoscut vinovat joi de către un tribunal federal din Charlotte (Carolina de Nord) pentru că şi-a jefuit credincioşii de 3,7 milioane dolari. Teleevanghelistul, al cărui mod de viaţă cu lux ostentativ a devenit legendar, riscă 120 de ani închisoare şi 5 milioane de dolari amendă" (afp*). Sentinţa tribunalului s-a dat în 1990: a fost condamnat la 45 de ani de închisoare. Dacă în Europa există asemenea talazuri, cu ce val seismic este măturată America?

Dar Billy Graham s-a deosebit net de ceilalţi. Ori, Billy Graham nu a intrat în experienţa penticostală a botezului cu Duhul pe care el nu-l acceptă doctrinar.

Emirian crede că iese din această încurcătură citînd din nou pe D. Shakarian care şi el se eschivează cu aceste cuvinte: „Oamenii care sînt în prima linie sînt cei răniţi". Dar atunci, cum să explici că uriaşi ai credinţei ca G. Müller, C. Spurgeon, J. N. Darby, Hudson Taylor, D. L. Moody, J. Wesley, Francois Coillard, Adolphe Monod, Felix Neff, Ruben Saillens, Billy Graham şi atîţia alţii pe care nu-i putem cita, au fost în prima linie mai mult ca toţi ceilalţi, uneori chiar expuşi calomniei,

*Agenţia France Presse - nota trad.

dar au rămas cu toate acestea ireproşabili pe plan moral, doctrinal şi financiar? Explicaţia ne readuce totdeauna la cauza primară care face diferenţa între cele două tabere. Şi ceea ce face această diferenţă a fost scos în evidenţă în paragraful al doilea din capitolul 1: *este experienţa „penticostală"*. Dacă aceasta este adevărat pentru carismatici, este încă şi mai adevărat pentru unii ca Swaggard, Osborne,* Bakker şi compania de tristă reputaţie. Astfel, atît prin comentariile cît şi prin purtarea lor, ei aduc dovada că doctrina lor specială e cea care produce aceste efecte, întrucît celelalte biserici care o combat sînt ocrotite de scandalurile la care dă ea naştere.

Emirian, într-o a doua încercare de a-şi scoate Mişcarea din această mare strîmtoare, şi pentru a minimaliza proasta mărturie pe care este silit s-o recunoască, explică de-a-ndoaselea doctrina botezului cu Duhul. După el, această „a doua experienţă" nu dă naştere la o părtăşie mai intensă cu Dumnezeu, nici la biruinţa asupra păcatului, şi ea nu e dată pentru sfinţire, ci numai *pentru mărturie şi slujbă*. Hula împotriva Duhului nu este departe. Cei care vorbesc astfel uită că denumirea caracteristică a Duhului SFÎNT este tocmai de a fi Duh SFÎNT, Duh de SFINŢENIE care SFINŢEŞTE tot ce se raportează la acţiunea Lui. Noi protestăm cu tărie împotriva acestui fel de a interpreta nişte texte care lipsesc a treia Persoană a Treimii de o parte din ceea ce Îi face slava Sa proprie, aceea de a fi purtător şi garant al SFINŢENIEI VEŞNICE şi de a o comunica la toate nivelele lucrării Lui. Ciudat botez cu un Duh care, la operaţia Lui lăuntrică de primire a credincioşilor în Trupul lui Cristos, Şi-ar lăsa sfinţirea la garderobă în loc de a-i îmbrăca cu ea! Ar mai fi oare Duhul SFÎNT dacă Şi-ar da puterea şi slujba independent de sfinţenia Sa? În afara acestei sfinţiri fără de care nimeni nu-l poate vedea pe Domnul pentru sine însuşi (Evr.12:4), nici să-L facă de văzut pentru alţii, nu mai rămîne din mărturie decît o contra-

* T.L. Osborne, promotor al unei doctrine derivată din cea a lui Oral Roberts, numită de asemenea Evanghelia bunăstării, prosperităţii, care promite reuşita, vindecarea, dragostea, prosperitatea materială ca răsplată a unei liberalităţi orientată mai ales spre propriile lor lucrări, dintre care unele au devenit imperii financiare.

mărturie prin care Numele Domnului este hulit printre păgîni (Rom.2:24). Ce mărturie poate să mai aibă omul „puternic" citat mai sus dacă viața lui este o mărturie rea; sau acești teleevangheliști a căror megalomanie după bani și nerușinate chestiuni de moravuri au fost scoase în evidență de mijloacele de informare în masă? Faptele lor vorbesc atît de tare încît nu se mai aude ce vorbesc. Desigur, ei pot fi „puternici", cum le place să-și spună, să profețească, să scoată draci, să facă multe minuni în Numele lui Isus (Mt.7:21-23), dar dacă nu se leapădă, nu numai de efectele rele, dar și de CAUZA care le dă naștere, ei riscă să audă grozava sentință: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelegea".

Să ne reamintim pe scurt ceea ce s-a dezvoltat în capitolul 9, că singura explicație a botezului cu Duhul pe care o dă Noul Testament se află în 1.Corinteni 12:13, unde este precizat scopul: pentru ca iudeii și ne-iudeii, adică oameni de limbi, de naționalități și de stări sociale diferite, să alcătuiască un singur Trup, Biserica. Aceasta este singura explicație pe care ne-o dă Duhul Sfînt despre botezul Său; a păși dincolo de ea înseamnă a pune deja piciorul pe calea rătăcirii. Și cum există totdeauna o relație între cauză și efect, se poate prezice, fără risc de înșelare, că vremea excesului, a scandalurilor și a înșelătorilor nu s-a terminat.

Cîțiva frați penticostali sinceri și moderați (mulțumesc lui Dumnezeu că sînt și din aceștia) vor zice pe drept că există în Mișcare biserici și indivizi care, pe plan moral în orice caz, nu au căzut așa de jos. Din fericire! Am fi primii întristați dacă nu ar fi așa. Ne bucurăm cînd se poate cita numele lui David Wilkerson fără să trebuiască să roșești. Dar și lumea are oamenii ei mari de care, pe anumite planuri, poate fi pe drept mîndră. Iată de ce, cu tot respectul pe care-l poți avea pentru autorul cărții *Crucea și pumnalul* și pentru lucrarea lui printre cei drogați, i-am citit cu rezerve clare *Revelațiile profetice*. Ele au fost larg răspîndite la timpul lor și au fost salutate ca cele mai extraordinare profeții din timpurile moderne. Fără a vrea să întunec cu nimic latura

pozitivă a lucrării lui David Wilkerson, care a avut şi el acces, printr-un botez duhovnicesc, la darul limbilor, încurajăm cu tărie pe oricine să găsească un exemplar din ediţia originală a „profeţiilor" lui. Să se citească atunci cu grijă paragraful consacrat automobilelor, care în următoarea ediţie nu mai apare cu datele „descoperite" odinioară. Să se citească atunci cu atenţie Deuteronom 18:20-22, mai ales versetul 22: „Dar proorocul care va avea îndrăzneala să spună în Numele Meu un cuvînt pe care nu-i voi porunci să-l spună... proorocul acela să fie pedepsit cu moartea. Poate că vei zice în inima ta: Cum vom cunoaşte cuvîntul pe care nu-l va spune Domnul? Cînd ceea ce va spune proorocul acela în Numele Domnului *nu va avea loc şi nu se va întîmpla,* va fi un cuvînt pe care nu l-a spus Domnul. Proorocul acela l-a spus din îndrăzneală: să n-ai teamă de el". După ordinea divină, nu ne este teamă să spunem că dacă aceasta e profeţie, atunci darul lui este o amăgeală, şi că darul lui de vorbire în limbi, ieşit din acelaşi duh, este tăiat din acelaşi lemn.

Se va zice că şi alţi mari oameni ai lui Dumnezeu s-au înşelat, sau au avansat prea mult în comentariile lor asupra unor evenimente profetice. Poate, dar cuvîntul lor sau scrierile lor nu erau decît *comentarii;* niciodată ei nu au pretins că posedă darul, prin natura împrejurărilor infailibil, de profeţie. Nuanţa se cere a fi semnalată, căci e imensă.

Cu riscul de a ne repeta, ce duh însufleţea darul limbilor acestor trei „profeţi" care au profeţit fiecare din ei în Numele lui Isus Cristos două vindecări şi o înviere fără să fi avut loc nici una? Ce duh de minciună a condus limba celor care au vestit că Dumnezeu va fi proslăvit prin vindecarea unei tinere femei şi care, în ziua îngropării ei, au împins nerușinarea pînă la a declara public în faţa mormîntului deschis că promisiunea lui Dumnezeu se împlinise, pentru că această soră intrase de acum în vindecarea desăvîrşită şi că Dumnezeu era proslăvit în acea zi prin predicare?! La ce gen de „dar" au avut acces aceşti conducători spirituali, şi prin care duh? Numai tatăl minciunii putea să fie la temelia aces-

tor „carisme". Dar departe de a se vedea aplicîndu-se sancțiunea prevăzută de codul divin (Deut.18:20), acești falși profeți continuă să fie ascultați ca niște oracole ale lui Dumnezeu.

C. H. Lang, în cartea lui *De unde vin aceste limbi,* la pagina 86, înșiruie asupra aceluiași subiect: „...La Sutherland, un pastor, Rev. J. M. Pollock, era un partizan entuziast al Mișcării. Era fratele doamnei Boddy. El mi-a povestit faptele următoare și mi le-a confirmat prin scris:

Băiețelul unui vecin era bolnav. Doamna Boddy fusese avertizată prin „limbi" că copilul se va vindeca și va fi din nou în sănătate desăvîrșită. Ea a cerut fratelui ei să comunice aceste vești bune tatălui copilului. Pe drum, asupra d-lui Pollock a căzut „puterea" și acesta, prin „limbi" și tălmăcire, a primit confirmarea mesajului; dar ajungînd acasă, a aflat că copilul murise deja!

A trebuit s-o facă pe soră-sa să înțeleagă că era un duh mincinos cel care acționase; după ce și-a revenit din primul șoc, ea a spus că a primit explicația faptului. Ei înțeleseseră rău mesajul al cărui sens real era că copilul va fi bine în cealaltă lume și nu aici pe acest pămînt... Supunîndu-se acestei portițe de scăpare, această femeie, activ angajată în acest centru britanic al Mișcării, a fost și mai mult orbită și cu atît mai puternic legată.

D-l Pollock a părăsit pe urmă Mișcarea, dar vreme de mai mulți ani a fost crud chinuit de puterile răului pe care le respinsese".

Chestiunea este mai serioasă decît ar vrea unii s-o creadă. Gravitatea faptului este confirmată de limbajul foarte sever din Cuvînt: „Celor ce proorocesc după gustul inimii lor... Vai de proorocii fără minte, care umblă după duhul lor și nu văd nimic! Proorocii tăi... sînt ca niște șacali în mijlocul dărîmăturilor!... Vedeniile lor sînt înșelătoare și proorociile lor mincinoase. Ei zic: ‚Așa vorbește Domnul!' măcar că Domnul nu i-a trimis; și fac pe oameni să tragă nădejde că se va împlini cuvîntul lor... Voi ziceți: ‚Așa vorbește Domnul!' în timp ce Eu n-am vorbit. De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ‚Pentru că spuneți lucruri înșelătoare și vedeniile

voastre sînt minciuni, iată, am necaz pe voi... Mîna Mea va fi împotriva proorocilor, ale căror vedenii sînt înşelătoare şi ale căror proorocii sînt mincinoase; ei nu vor rămînea în adunarea poporului Meu, nu vor fi scrişi în carte" (Ez.13).

„Proorocii lor proorocesc minciuni în Numele Meu; Eu nu i-am trimis, nu le-am dat poruncă, şi nu le-am vorbit; ci ei vă proorocesc nişte vedenii mincinoase, proorociri deşarte, înşelătorii şi închipuiri scoase din inima lor" (Ier.14:14).

„Iată, zice Domnul, am necaz pe proorocii care iau cuvîntul lor şi-l dau drept cuvînt al Meu" (Ier.23:31).

„Iată, zice Domnul, am necaz pe cei ce proorocesc visuri neadevărate, care le istorisesc şi rătăcesc pe poporul Meu, cu minciunile şi cu îndrăzneala lor; nu i-am trimis Eu, nu Eu le-am dat poruncă, şi nu sînt de nici un folos poporului acestuia" (Ier.23:32).

Nu mai există leac cînd Dumnezeu este silit să constate că nu numai că „poporul Meu *ascultă* minciunile" (Ez.13:19), dar şi că „proorocii proorocesc neadevăruri... şi poporului Meu *îi plac aceste lucruri*" (Ier.5:31). Rar te poţi împotrivi la ceea ce-ţi face plăcere, mai ales în domeniul sufletului, iraţionalului şi misterului. N-a zis Solomon: „Apele furate sînt dulci, şi pîinea luată pe ascuns este plăcută" (Prov.9:17)? Nu te găseşti în plin irealism mistic, cum mi-a fost dat să constat, cînd vezi oameni zis raţionali, fălindu-se cu nişte fotografii trucate grosolan, luate la botezuri făcute în locuri foarte îndepărtate şi considerate că reprezintă, deasupra botezaţilor din apă, nişte limbi de foc asemănătoare celor de la Rusalii, pe care nici un ochi nu le putuse vedea, dar pe care aparatul fotografic le prinsese!!! Şi iată o întreagă lume „botezată cu Duhul", folosind mijloace puţin scrupuloase de a-şi atinge scopurile, şi neputincioasă în a da în vileag un trucaj care bate la ochi, la fel de orbită lăuntric ca şi Balaam văzătorul care nu vedea ce vedea măgarul lui: că se afla pe o cale de rătăcire şi că euforia lui nu era decît nebunie (2.Pet.2:16)!

Un excepţional duh de fraudă şi de prefăcătorie conduce pe cei mai violenţi. Cu cît se mîndresc mai mult că

au Duhul adevărului, cu atît mai puțin îi locuiește adevărul. Cînd i-am cunoscut pe acești oameni, ei tăiaseră orice posibilitate de retragere cu prietenii lor adepți ai glossolaliei. Pierzînd pe un băiețel, le-a fost profețit în Numele unui Dumnezeu care nu poate să mintă sau să Se înșele, că va veni curînd un alt fiu care să-l înlocuiască pe primul. Tînăra femeie și-a regăsit nădejdea, și au vestit din gură în gură venirea unui băiat după făgăduința divină. Contrar profeților adevărați care adesea nu aveau decît o șansă la un milion de a nu se înșela (și niciodată nu s-au înșelat), acest „duh", în ce-l privea, nu avea decît una din două. Dar s-a născut un băiat nereușit. Sperau oare într-o minune transsexuală? Tot ca să onoreze această profeție, au dat copilului un nume ambisexuat, l-au îmbrăcat ca băiat și l-au prezentat ca atare pînă în ziua cînd au trebuit să treacă prin umilință și să recunoască deschis că responsabilii din această biserică îi înșelaseră cu ajutorul „darurilor Duhului". De atunci nu le-a mai fost greu să știe dacă inițiala acestui „duh" se ortografia sau nu cu majusculă. S-a evitat astfel ceea ce putea să li se întîmple mai rău pentru viitorul lor duhovnicesc: ca șansa să fi fost de partea profeților mincinoși. Neavînd de departe deosebirea duhurilor pe care o avea Pavel, ei s-ar fi mîndrit cu această experiență pentru a se afunda tot mai adînc în „adevăruri" care i-ar fi dus la pierzare, căci calea pocăinței și restabilirii le-ar fi fost barată pentru totdeauna.

Cum se pot complace niște oameni care-și zic născuți din nou prin Duhul adevărului în ceea ce știu că nu e adevărat? Pentru că ei suferă fără știrea lor efectul unei *cauze primare*. Ca și carismaticii cărora li s-au pus mîinile ca să primească Duhul și care sînt acuzați că au un duh rău, mulți, din aceleași mîini, au primit la începutul celei de a „doua experiențe" a lor același duh de rătăcire peste care s-a lipit o etichetă biblică. Ei s-au dat pe mîna „puterilor" psihice și s-au deschis unui duh de limbi inexistente despre care li s-a zis că este Duhul Sfînt; dușmanul găsind ușa deschisă s-a instalat înăuntru, de unde toate excesele mincinoase despre care vorbim. Iată de ce se asistă la această dualitate pe care D.

Cormier o denunţă în capitolul 1: *„Specificul Duhului Sfînt este să conducă în tot adevărul; specificul duhului rău este să conducă numai într-o parte de adevăr"*. Ceea ce ei denunţă la alţii se reproduce la ei. După exemplul carismaticilor, adevărurile cele mai sublime sînt alături de abisuri de minciuni în faţa cărora nu se pot împotrivi, căci sînt pătrunşi de ele dinlăuntru. Aceasta dă deraieri de acest gen: într-o mare adunare unde aveam misiunea de a aduce mesajul final, un tînăr s-a oferit să dea mărturia convertirii lui. El a profitat de asta pentru a povesti marea binecuvîntare din viaţa lui astfel: „Mă credeţi sau nu, dar cînd am primit Duhul Sfînt, El a intrat în mine prin talpa picioarelor!!!" Urmarea vieţii lui a dovedit că nu primise absolut nimic, şi că se slujea de picioarele lui pentru a şi le şterge pe un Duh de sfinţenie.

Ce duh le-a transmis gustul pronunţat pentru născonciri şi închipuiri şi a creat în ei o stare apropiată de mitomanie?

Cînd eram student la Institutul Biblic din Anglia, am făcut parte dintr-o echipă de evanghelizare itinerantă. Într-o seară, am fost bine primiţi într-o mică comunitate penticostală. Pastorul se arătase foarte frăţesc cu noi. Tocmai se reîntorsese după o convenţie de cîteva zile în estul Angliei. Parcă era dinamizat, atît părea de fericit. Ne-a povestit că trăise nişte lucruri extraordinare. A precizat: „Au fost trei mii de convertiri!" Noi eram muţi de stupoare. Unul dintre noi l-a întrebat timid cu o voce gîtuită: „Cîţi?" El ne-a repetat fără ruşine: „Yes, three thousand saved!* " Ori, noi ştiam că la această convenţie, cu creştini cu tot, numărul total nu atinsese nici jumătate din cifra rostită. Cum puteau să existe de zece ori mai multe convertiri decît erau neconvertiţi în sală? De unde le vine acest duh de iluzionism orb pe care nu-l au ceilalţi evanghelici care, ei, ar rosti o cifră sub realitate de frică să nu jignească şi să nu mintă pe Duhul Sfînt?

Nişte oameni care se dezlipesc de realitate într-un asemenea mod cu siguranţă că nu mai sînt într-o stare normală. Adesea după ce s-au pus într-o a doua stare, la

*Da, trei mii mîntuiţi (în englezeşte în text) - nota trad.

limita inconştienţei atît de apreciată în religiile orientale, au primit ei un botez după chipul tristelor roade pe care le aduc.

Cineva ne va face poate reproşul că relatez întîmplări neplăcute, chiar dacă sînt adevărate, şi că nu se judecă o întreagă Mişcare prin erorile cîtorva ajutori de băgători de seamă. Dar tocmai de aceea, nu caporalii sînt cei ce comandă manevra, ci dimpotrivă cei experimentaţi sînt cei ce se rătăcesc şi rătăcesc şi pe alţii în experienţe şi explicaţii extra-scripturale. Feu Thomas Roberts, incontestabil unul din liderii penticostali din lumea francofonă, spunea sus şi tare că, avînd în vedere vîrsta avansată şi oboseala ocazionată de numeroasele predicări, îi era deajuns să vorbească în limbi cîteva clipe pentru a fi înviorat în trup. Astfel, el saluta darul limbilor şi-l recomanda ca un energizant antisenil. Aceasta era una din utilizările acestui dar al Duhului.

Dar toate recordurile fantasticului sînt bătute de Gaston Ramseyer, predicator penticostal foarte ascultat care se bucură de o largă audienţă şi are acces liber în alte biserici decît cele zise ale Trezirii. În cartea lui intitulată *Raţionaţi prea mult*, pe lîngă cîteva pagini de bun simţ, eşti consternat să citeşti recomandarea pe care o face despre vorbirea în limbi. El tratează insomnia prin darul limbilor în termeni pe care fiecare îi poate verifica: *„Spun deci tuturor celor care au probleme de insomnie din pricină că nu-şi pot opri gîndurile: Vorbeşte în limbi şi vei adormi. Dacă n-ai primit încă acest cadou divin, cere-l lui Dumnezeu, El ţi-l va da. Dacă vorbeşti în limbi înlăuntrul tău cînd eşti cu capul pe pernă, gîndurile tale vor înceta şi nu vei întîrzia să adormi. (...) Dă-mi voie să insist. În loc să te sucești de zece ori în pat, vorbeşte în limbi şi roagă-te lui Isus. Nu vei mai avea nevoie de somnifere. Remediul este infailibil"* (sic). Alăturîndu-se în aceasta lui Thomas Roberts, el adaugă: *„Chiar oboseala ta fizică şi cerebrală va dispare"* (pagina 113).

Dacă vorbirea în limbi e cea care te face să dormi, cine i-a împiedicat pe Petru, Iacov şi Ioan să rămînă treji în grădina Ghetimane? Ei au adormit în rugăciune cum atîţia o fac cînd îşi citesc Biblia seara, sau cum aţipesc

mulți la serviciul religios sau uitîndu-se la TV, și asta fără să vorbească în limbi!

Cîte baliverne! Și aceștia sînt oameni care pretind că ne explică Biblia! Doctrina lor despre acest subiect este în mod necesar la înălțimea palavrelor lor. Ar încredința oare Academia niște lucrări de istorie unor asemenea fantezişti? În liceu, liceenii noștri ar afla că la Waterloo Wellington și Ney se luptau alături împotriva lui Blücher și Napoleon. Ce salată ar ieși dacă istoria ar fi predată așa cum explică unii Biblia! Sărac și biet creștinism e cel care se hrănește cu asemenea nerozii. Cu cîtă severitate spune Pavel: „Fereşte-te de basmele lumești și bătrînești" (1.Tim.4:7). Roberts și Ramseyer, ca să nu-i citățm decît pe ei, cad în trista categorie a celor care schimbă lucrurile sfinte în lucruri profane și care, dintr-un dar duhovnicesc destinat să fie un semn public pentru Israelul necredincios în ce privește mîntuirea păgînilor, fac din el o absurdă rețetă de medicină paralelă. În același paragraf în care vorbește despre basmele bătrînești, Pavel vorbește și de două duhuri: „Dar *Duhul* spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință (doctrină), ca să se alipească de *duhuri înșelătoare* și de învățăturile dracilor, abătuți de fățărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor" (1.Tim.4:1-2). Niciodată, absolut niciodată, o asemenea profanare n-a apărut în învățătura vreunui om al lui Dumnezeu care respinge și contestă învățătura penticostală a botezului cu Duhul Sfînt.

La această profanare se adaugă un duh de rea-credință și de deformare a faptelor, mai ales la nivelul responsabililor. G. Ramseyer într-o altă ocazie, comentînd cartea *Eu vorbesc în limbi mai mult decît voi toți,* spune că ea *începe* prin argumentul arhicunoscut că darul a încetat din vremea apostolilor. Ori, chiar cartea cu pricina începe prin argumentul contrariu! Nu, Duhul Sfînt nu este dislexic*; El nu citește de-a-ndoaselea și nu Se specializează în dezinformare. Cu cît vorbește cineva mai mult în limbi și o recomandă, cu atît ceea ce spune lim-

* Tulburare constînd în dificultatea de a citi și de a înțelege ceea ce se citește - nota trad.

ba (sau pana) lui e mai suspect şi nu te poţi baza pe ea. Astfel că, pentru a-şi însuşi puterea care însoţea predicarea lui Moody sau a lui Finney, nu se ezită în a se afirma şi a scrie că ei vorbeau în limbi, semn al botezului lor cu Duhul şi a îmbrăcării lor cu putere. Acelaşi lucru este răspîndit şi despre Billy Graham. Şi cum el neagă asta, ei zic că el ar fi făcut-o „fără s-o ştie!" Vrînd să ştie adevărul, R. Cherix, regretatul pastor al bisericii libere din Neuchatel a scris directorului Institutului Moody din Chicago ca să se informeze la sursă dacă, cum s-a publicat, Moody făcuse experienţa botezului cu Duhul Sfînt în sensul penticostal şi dacă îi învăţase şi pe alţii. Personal am văzut răspunsul care spune că nu există nicăieri nici o urmă a acestei doctrine în învăţătura lui Moody. Dar pentru că zisese într-o zi, vorbind despre cineva, că avea într-adevăr nevoie să fie botezat cu Duhul Sfînt, au pus mîna pe aceste cuvinte ca să dea impresia că Moody vorbea despre acelaşi lucru şi că îl recomanda. Cum aceşti oameni îşi trag citatul din *The life of D. L. Moody* (Viaţa lui Moody), este sigur că în mod necinstit s-au exprimat ei astfel.

Tot cu privire la acelaşi om, Emirian, în paginile 182-184 ale cărţii lui, se mulţumeşte cu această dezinformare şi o transmite, confundînd în plus cele două expresii: botez şi plinătate a Duhului.

Un duh de nesinceritate aproape necunoscut în alte medii animă această mişcare. Acum cîţiva ani, eram oratorul invitat de Acţiunea Comună de Evanghelizare, pentru o campanie care se făcea într-un mare oraş din estul Franţei. Acest efort în comun regrupa toate bisericile evanghelice din oraş, printre care şi cea penticostală. Fuseseră aleşi consilieri într-un număr egal din fiecare comunitate şi instruiţi pentru a se ocupa de cei care răspundeau la apel. După cît se putea judeca din această parte a vieţii, Duhul lui Dumnezeu era la lucru şi mulţi au înaintat la apelul făcut, mai ales în ultima seară. În această seară de apoteoză s-a descoperit că prietenii penticostali dublaseră în secret numărul consilierilor cu scopul de a *pune mîna pe noii convertiţi*. Şi în seara aceea, culmea trădării, fără ca celelalte biserici să fi fost înşti-

inţate de asta, ei au distribuit la ieşire invitaţii ca oamenii să vină, peste cîteva zile, să asculte la ei o serie de conferinţe asupra unor teme uşor de ghicit. Din toate comunităţile angajate, una singură a înşelat pe celelalte, şi tocmai aceea care avea un plus de „duh". Dar care duh? Aceasta a făcut pe unul din prietenii mei să trebuiască să le spună: „Duhul meu Sfînt nu este necinstit!"

Că există o legătură între cauză şi efect, nu e nici o îndoială. Istoria de mai sus şi cea care urmează o adeveresc suficient.

Eram prezent în acea extraordinară zi care reunea ansamblul evangheliştilor itineranţi şi asociaţi din francofonie. Înaintea lui Dumnezeu, cu mîna ridicată, ne-am legat prin jurămînt să nu ne criticăm niciodată, nici să ne vorbim de rău unii pe alţii. Moment solemn la care participa şi un foarte drag frate în Cristos de care eram legat cu o stimă reciprocă. Nu ştiam că cu cîtva timp mai înainte el intrase în experienţe de tip carismatic. Cînd am scris prima mea carte despre subiectul limbilor, el şi-a uitat jurămîntul şi l-a călcat răspîndind o istorie de necrezut concepută astfel: „L-am avut pe autor în biroul meu; ne-am pus pe genunchi la rugăciune; el a căutat vorbirea în limbi cu lacrimi; neprimind-o, de ciudă a scris această carte". Nu există nici un atom de adevăr în această istorie pentru simplul motiv că eu, neştiind că el devenise carismatic, nu puteam să mă rog cu el cu privire la aceasta. Cititorul să înţeleagă bine; nu o jignire personală este aici scoasă în evidenţă. Ceea ce trebuie subliniat în această minciună-calomnie, născocită în întregime, care a dus la un sperjur, este că *înainte* de „descoperirea" lui, era spiritualiceşte prea cinstit ca să se coboare atît de jos. Accesul lui la nişte pseudo-daruri ale unui duh pe mîna căruia s-a predat au făcut din el un născocitor şi un sperjur. Căci, după cîte ştiu eu, el era singurul din acea mare şi gravă conferinţă care avea acest „plus". Tot după cîte ştiu, e singurul care a coborît în acest abis de încălcare a unei îndatoriri. Titlul acestui capitol este, să nu uităm, LEGĂTURA ÎNTRE CAUZĂ ŞI EFECT!

În ceea ce priveşte cauza şi efectul, argumentul cel

mai adesea folosit pentru a încerca acoperirea sau mascarea acestor grave probleme morale, este cel al creşterii numerice comparativ mai rapide a bisericilor de tip penticostal, ca şi cum succesul şi numărul ar fi o garanţie a adevărului. Lemnul, fînul şi trestia din 1.Corinteni 3 ocupă mult mai mult loc şi se văd mai bine ca aurul, argintul şi pietrele scumpe. Dacă expansiunea este un motiv de bucurie, ea nu este un criteriu de adevăr. Nu, chiar în democraţie, nu totdeauna are dreptate numărul mai mare. Dacă ar fi aşa, cui ar trebui să te alături: Martorilor lui Iehova, mormonilor, mişcării New Age sau islamismului care au cunoscut în aceste ultime decenii o trezire la fel de întinsă pe cît de neliniştitoare? Nimeni nu s-ar gîndi să nege că mulţi au cunoscut mîntuirea tocmai prin latura fidelă, latura adevărată a doctrinei penticostale, adică predicarea Evangheliei biblice a harului. Dar mulţi nu înseamnă toţi. Acolo ca şi aiurea, aceşti prieteni fac teribile jupuituri în adevărul, chiar istoric, de exemplu, cu privire la trezirea din Ţara Galilor. Mişcarea limbilor încearcă, şi astăzi, să o recupereze în profitul ei şi să-şi atribuie paternitatea. Ori, toţi martorii epocii, care ne-au povestit extraordinara putere a trezirii, dezmint această însuşire. Manifestările în limbi au fost, ca şi la alte treziri, o infiltraţie cu mulţi ani mai tîrziu decît începutul trezirii. Nu trebuie niciodată să uităm că cele mai mari întreprinderi misionare care au cîştigat milioane de suflete lui Cristos nu sînt de tip carismatic. Dumnezeu a stabilit, şi continuă să stabilească în lume comunităţi foarte vii slujindu-Se de biserici care resping doctrina specială care face obiectul studiului nostru. În mai multe oraşe din Europa noastră francofonă, se asistă uneori la o situaţie inversă: biserici penticostale vegetează şi dispar acolo unde altele prosperă şi ajung să-şi dubleze serviciile religioase, din lipsă de loc.

Pentru că am făcut aici mai multe campanii, pot să vorbesc despre insula Caraibilor în cunoştinţă de cauză. Evanghelizarea din aceste insule este de dată relativ recentă. Nişte biserici nepenticostale au implantat aici solid cele mai multe biserici. Mişcarea limbilor produce aici o impresie de rudă săracă. Unul din misionarii lor s-a făli

înaintea mea că a avut în ajun un auditoriu de patru sute de persoane. Eu i-am răspuns modest că mă adresasem în aceeași zi la cinci mii de persoane! O luptă de cifre este puerilă, nu dovedește nimic și nu-și are locul într-o dezbatere serioasă, mai ales cînd îți aduci aminte că Domnul a vorbit despre „turma cea mică". Mai curînd decît de a ne da părerea care, o știm, nu ar sluji de model, preferăm să lăsăm concluzia pe seama penticostalilor conservatori. În fața creșterii rapide a alter-ego-ilor lor carismatici (care au aceeași doctrină ca și a lor în ce privește limbile și botezul cu Duhul), ei cred mereu că *„vindecări, profeții, minuni... nu sînt de la Duhul Sfînt, ci este într-adevăr un duh real* (altul decît Duhul) *care a făcut ca această mișcare să se dezvolte cu atîta vigoare"* *(Reînnoirea carismatică,* pagina 13).

Luînd locul lui Candid, aș dori să ni se explice, nouă celor simpli, cum o doctrină de nesusținut din punct de vedere biblic, dublată cu o moralitate de categorie joasă, are favorile Duhului Sfînt la unii și dezaprobarea Lui la alții?

B. Legătura între cauză şi efect

Poate că cititorul îşi aminteşte că în capitolul 1 făceam studiul riguros şi biblic privind darurile Duhului practicate în mişcarea carismatică. Asta era acum vreo cincisprezece ani. Mişcarea penticostală aproape în totalitate subscria la această condamnare fără apel. Se vedea în filigran Beelzebub care rînjea şi trăgea sforile acestui botez cu Duhul şi acestui dar al limbilor. Dar vîntul pare să se fi întors cu 180 de grade. Fără ca vreo rectificare doctrinală să fie perceptibilă la carismaticii de orice părere, penticostalismul tradiţional se pune deodată să adore ceea ce atacase înainte. Astfel Adunările lui Dumnezeu, la nivelul sferelor lor conducătoare, s-au alăturat oficial Consiliului Ecumenic al Bisericilor. Majoritatea dintre ele sînt acum la mare prietenie, nu numai cu carismaticii catolici, dar şi cu biserica catolică însăşi. Cum ar putea ele să facă altfel, întrucît marile biserici tradiţionale au devenit perceptive la doctrina lor specifică? Cum să mai vezi în papă un chip al Anticristului cînd el recuperează şi binecuvintează experienţa penticostală în biserica lui? Şi de ce să evanghelizezi nişte oameni care nu mai au deloc nevoie de asta de cînd vorbesc în limbi prin Duhul Sfînt care este şi Duhul lui Isus (Fap.16:7)? De ce să vorbeşti despre mersul la cer unor oameni care, fără să cunoască o altă nouă naştere decît botezul lor de copil, vorbesc deja pe acest pămînt limba cerească a îngerilor? Mult s-a mai schimbat moda în cincisprezece ani. Aproape la toate nivelele se întîlneşte o demisie în faţa poruncii de a „lupta pentru credinţa care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna" (Iuda 3). În locul acestei împotriviri faţă de rătăcire se instalează duhul veacului, duh de neutralitate, de împăcare, de conciliere şi chiar de capitulare pînă acolo că cineva se teme să mai spună adevărul de teamă să nu jignească pe „celălalt".

Iată un exemplu de acest fel: Pînă recent, cărţile şi literatura destinate să ajute munca de evanghelizare printre catolici se găseau uşor şi erau expuse în librării. Dar

aceasta s-a schimbat. Rare sînt editurile care mai propun acest gen de literatură. Pentru că ideea care prevalează în cercurile creştine este că acum catolicii sînt adevăraţi fraţi şi surori în Cristos. La fel, poziţia penticostală clasică este foarte mult atinsă. Sînt ici şi colo insule de rezistenţă, grupuleţe care nu mai dau (şi pentru cîtă vreme încă?) decît lupte de ariergardă.

În vremurile pe care le trăim, s-ar putea crede că poziţia noastră faţă de catolicism este mărginită, părtinitoare, neîntemeiată şi vine dintr-o altă epocă. Pentru a pune lucrurile la punct şi a clarifica situaţia, iată un extras din Părinţii conciliari din Vatican II care nu datează din preistorie şi care, în numeroase puncte, este valabil şi pentru biserica ortodoxă. Să ne gîndim de asemenea că orice subordonat este obligat să adere la aceasta, intrînd în călugărie:

„Recunosc cu tărie şi îmbrăţişez tradiţiile apostolice şi celelalte obiceiuri şi regulamente ale bisericii. La fel, recunosc Sfînta Scriptură în sensul în care sfînta noastră mamă biserica a ţinut-o şi o ţine încă. Ei îi aparţine judecata asupra adevăratului sens şi explicaţie a Sfintelor Scripturi. Niciodată nu mi-o voi explica altfel decît după interpretarea unanimă a Părinţilor.

Mărturisesc de asemenea că există, în sensul propriu şi adevărat al cuvîntului, şapte sacramente sau taine ale Noului Legămînt, care au fost instituite de Domnul Isus Cristos şi care sînt necesare pentru salvarea genului uman, deşi ele nu sînt pentru toţi, pentru fiecare individ, adică: botezul, confirmarea, euharistia, penitenţa, ungerea extremă, ordinarea, căsătoria; că ele transmit harul şi că printre ele botezul, confirmarea şi ordinarea nu pot fi înnoite fără sacrilegiu. Accept de asemenea toate ritualurile aprobate de biserică la administrarea sacramentelor suszise. Accept în întregime tot ceea ce s-a hotărît şi declarat la Conciliul din Trent despre păcatul originar şi justificare.

Mai mărturisesc că în messă este mistuită o jertfă adevărată şi ispăşitoare pentru cei vii şi cei morţi, că în taina prea sfîntă a Euharistiei trupul şi sîngele precum şi în acelaşi timp sufletul şi divinitatea Domnului nostru

Isus Cristos sînt în mod real prezente, că se produce o transformare a întregii substanţe a pîinii în trup şi a întregii substanţe a vinului în sînge... Această transformare este numită de biserica catolică transsubstanţiere. Mărturisesc în afară de aceasta că Cristos în întregime şi adevărata taină sînt prezente chiar sub o singură specie.

Susţin cu tărie că există un purgatoriu şi că sufletele care sînt închise aici găsesc un ajutor în rugăciunea credincioşilor. Cred de asemenea cu tărie că trebuie să fie invocaţi şi veneraţi sfinţii care domnesc cu Cristos, că ei aduc pentru noi rugăciuni înaintea lui Dumnezeu şi că relicvele lor trebuie venerate. Afirm cu tărie că trebuie avute şi păstrate icoanele lui Cristos, mamei lui Dumnezeu pururea fecioară, ca şi ale celorlalţi sfinţi; că trebuie să li se aducă respectul şi veneraţia care le sînt datorate.

Spun de asemenea că Cristos a dat bisericii deplină putere pentru indulgenţe, şi că folosirea lor aduce o mare binecuvîntare poporului creştin.

Recunosc sfînta biserică romano-catolică ca mamă şi educatoare a tuturor bisericilor, promit şi jur adevărată supunere papei de la Roma, urmaş al sfîntului Petru, prinţul apostolilor şi vicar al lui Isus Cristos.

Accept de asemenea fără îndoieli şi mărturisesc toate celelalte lucruri care au fost transmise, hotărîte şi declarate de sfintele concilii ecumenice, înainte de toate de sfîntul Conciliu din Trent şi de Conciliul ecumenic de la Vatican, mai ales în ceea ce priveşte întîietatea episcopului Romei şi autorităţii lui infailibile.

La fel condamn, regret şi anatemizez tot ceea ce este în contradicţie cu aceasta şi toate doctrinele mincinoase pe care biserica le-a condamnat, respins şi anatemizat. Această adevărată credinţă catolică, în afara căreia nimeni nu poate fi mîntuit, pe care o mărturisesc aici liber şi la care ţin cu tărie, vreau s-o păstrez neîncetat şi să o mărturisesc pură şi fără amestec pînă la ultima suflare a vieţii mele, şi voi veghea, în măsura în care depinde de mine, ca ea să fie păstrată, învăţată şi predicată de către subordonaţii mei sau de cei de care trebuie să am grijă în virtutea slujbei mele".

Mai adăugăm cîteva extrase din rugăciunea adresată

Mariei de către papa Ioan-Paul al II-lea pentru anul marial care s-a terminat la 15 august 1988.

„Duhul Sfînt te-a iubit, ca mistica Sa soție.

El te-a copleșit cu daruri extraordinare.

În ajunul celui de al treilea mileniu creștin, noi îți încredințăm biserica, care te recunoaște și te invocă ca Mamă.

Ție, Mamă a oamenilor și națiunilor, îți încredințăm cu credință întreaga omenire...

Susține, o fecioară Maria, calea noastră de credință și capătă-ne harul mîntuirii veșnice.

O, miloasă, o, pioasă, o, dulce Mamă a lui Dumnezeu și a noastră Mamă, Maria".

Unitatea de duh cu biserica romană a fost exprimată de figuri proeminente ale penticostalismului conservator. Kathryn Kuhlman, cunoscută pentru extrema ei sensibilitate față de atmosferele spirituale, a avut o audiență privată cu papa. Deja pe vremea aceea ea a zis: „Cînd m-am întîlnit cu papa Paul, era o unitate de duh între noi. Exista un traducător, dar noi nu aveam deloc nevoie de el".

De la întîlnirea lui cu același papă, Rex Humbard a relatat în *Reponse* (Răspuns) din martie 1980: „În timp ce mergeam împreună, simțeam tot mai mult că *misiunea noastră era aceeași,* clădirea Trupului lui Cristos, susținerea fraților noștri în Domnul, cîștigarea lumii pentru Împărăție și răspîndirea acestui mesaj pe care ni l-a dat Isus de răspîndit".

La rîndul lui, cardinalul Augustin Bea, iezuit și secretar al Vaticanului pentru ecumenism, nu rămîne dator penticostalismului. Foarte rapid, și-a dat seama că acesta revărsa o nouă energie în eforturile Vaticanului pentru a ajunge la unitate. Satisfacția lui nu a făcut decît să crească cînd gruparea „Oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline" a acceptat niște catolici fervenți și practicanți *pe singura bază a experienței penticostale* (Nelson Ewin, Bible Baptist Church, Nashua, S.U.A.).

„Logosul Internațional", organ al grupării de mai sus, a scris: „Este cu putință ca nici o altă personalitate să nu fi influențat atît de mult reînnoirea carismatică ca David

Du Plessis pentru ca această reînnoire spirituală să fie totodată carismatică şi ecumenică" (ian.-feb. 1981). Chiar în această ediţie D. Du Plessis vorbeşte despre unitatea penticostalo-catolică cu aceste cuvinte: „Pentru salvarea omenirii, biserica catolică trebuie să accepte binecuvîntarea bisericii penticostale ca unitate". D. Du Plessis, numit şi domnul Pentecost (Rusalii), a experimentat această unitate în miniatură. Era la bazilica Sf. Petru unde erau adunaţi douăzeci de mii de carismatici la Vatican pentru congresul carismatic în biserica catolică. El a relatat astfel: „Papa s-a urcat pe tronul lui... În timpul celebrării *euharistiei,* se cînta în Duhul, frumos, cu dragoste, cu respect şi într-un mod perfect potrivit. Era de fapt un servici religios penticostal, cu manifestări penticostale şi cu evidente binecuvîntări penticostale. Ne rugaserăm toţi ca să se facă un miracol penticostal, dar nimeni nu se aştepta la o manifestare aşa de bogată şi de pozitivă a unui nou Rusalii (sic). Mi-am dat seama în acea seară că în mişcarea penticostală în general erau la lucru trei curente. Existau penticostalii clasici, neopenticostalii şi penticostalii catolici. Aceste curente acţionau tot mai mult spre acelaşi scop, în cooperare, în părtăşie una faţă de alta... ‚Slavă' am strigat eu spre negrul nopţii de deasupra mea, şi, adresîndu-mă mie însumi: David, tu eşti acum un adevărat *ecumenic!* (sic). Da, e bine aşa, mi-am zis. Nu voi accepta nimic în afara unei depline ecumenicităţi, toată familia popoarelor" („Un om numit M. Pentecost", paginile 238-244).

Astfel, David Du Plessis, M. Pentecost în persoană e cel care răspunde la întrebarea: Care este poziţia în ce priveşte proiectata unitate cu Roma? Purtătorul lor de cuvînt, un om care poartă numele de M. Pentecost, spune: NIMIC MAI PUŢIN DECÎT O DEPLINĂ ECUMENICITATE! Şi ce este o ecumenicitate deplină? Ea a fost cu grijă definită de pontiful roman cînd s-a întîlnit cu cei 523 de delegaţi carismatici la a patra conferinţă internaţională a conducătorilor carismatici, ţinută între 4 şi 9 mai 1981 la Roma: „ALEGEREA VOASTRĂ A ROMEI CA SEDIU AL ACESTEI CONFERINŢE ESTE UN SEMN UNIC AL ÎNŢELEGERII IMPORTANŢEI

DE A FI ÎNRĂDĂCINAT ÎN ACEASTĂ UNITATE CATOLICĂ DE CREDINȚĂ ȘI DE DRAGOSTE CARE ÎȘI GĂSEȘTE CENTRUL VIZIBIL *ÎN SCAUNUL LUI PETRU*".

La 22 aprilie 1980, această forță de gravitație a înghițit deja trei sute de mii de carismatici care participau la Washington la Jesus Rally. Aceasta a fost o capodoperă de coordinare a penticostalilor necatolici și a carismaticilor catolici. Printre ei era Pat Robertson, unul din star-urile bisericii electronice, Rex Humbard, Jim Bakker (de tristă notorietate), David Du Plessis, Demos Shakarian și Thomas Zimmermann, superintendentul Adunărilor lui Dumnezeu, și mulți alții care erau alături de pater-i catolici ca J. Bertolucci, J. Randall și M. Scanlon.

La 14 februarie 1988 s-a ținut la Thomson Hall la Toronto o slujbă interconfesională de rugăciuni de mulțumire. Dintre cele douăzeci și trei de grupări reprezentate pe estradă, nu vom cita decît biserica luterană, catolică, ortodoxă, anglicană, unitariană, quakeri, și adunările penticostale din Canada.

Printre numeroasele noastre documente, posedăm copia publicației lunare penticostale *Charisma* și a omologului ei catolic *New Covenant.* Coperta primei este ocupată de fotografia Maicii Angelica, iar a celei de a doua de D. Du Plessis, M. Pentecost. Cum să continui să fii ca și cîinele și pisica, cînd ești obligat să recunoști că, fără convertire și fără grijă de doctrină, și unii și alții fac aceleași experiențe zise ale Duhului. Dacă „Duhul" vorbește, lucrează, vindecă, botează, trezește și înviorează la fel de bine pe unii ca pe ceilalți, aceasta face ca teza penticostalilor conservatori de care ne-am slujit să fie de nesusținut și depășită. Așa gîndește astăzi imensa majoritate a penticostalilor în lume.

De ce Roma nu excomunică întreaga mișcare carismatică care este în sînul ei, și de ce este atît de înțelegătoare față de lumea penticostală care îi face bine? Pentru că cei dintîi aderă în întregime la dogmele catolice și ceilalți nu le mai denunță. Căci, cînd Roma are treabă cu luări de poziție nete, ea reacționează cu violența de altădată. Săptămînalul *Hebdo* din 22 decembrie 1988 a

făcut să apară un articol intitulat: *„Preotul excomunicat", în care se spune în mod special că abatele G. Daillard, preot din Grăchen în Valais, nu numai că a fost degradat din slujba lui, dar a fost pur și simplu excomunicat. Oare ce trăznet l-a lovit? ... Preotul din Grăchen reamintește originile păgîne ale închinării înaintea Mariei din care s-a făcut o falsă zeiță. Maria este mama lui Isus, viața ei exemplară ne vorbește și astăzi încă, dar nu e de adorat... Punerea lui la îndoială a Adormirii Maicii Domnului a fost picătura care a făcut să se reverse paharul... Acest cleric s-a pus el însuși în stare de erezie, explică episcopatul.* Dacă deci carismaticii de orice culoare, inclusiv penticostalii, au binecuvîntarea Romei, înseamnă că ei nu fac să se reverse paharul. Tot ce sînt ei pe cale să facă este să se înece în el. Ei au devenit mai puțin periculoși pentru Roma decît un simplu paroh de țară. Ei nu mai sînt contagioși; ei au pierdut virusul ereziei. Adăugînd legătura dintre cauză și efect, „botezul lor cu Duhul" i-a aseptizat, duhovnicește vorbind.

În 1971, Dr. Synan nu putea încă să-i treacă prin minte că o să facă catolicii cu Duhul Sfînt aceeași experiență ca și a lui. Dar la South Bend, a văzut ieșind din autocare mii de participanți care aparțineau celor mai vechi denominațiuni penticostale, alăturîndu-se acestei mari întruniri carismatice. Iată ce spune el în cartea sa *Punți carismatice:* „Am alergat la locul de întîlnire și am fost uluit să văd mai mult de zece mii de persoane adunate deja pentru întrunirea de deschidere... Limbi, profeții, lecturi biblice, predicări, coruri, au țîșnit cu atîta putere și convingere încît am fost literalmente copleșit. Ei (catolicii) cîntau cîntările „noastre" și practicau darurile „noastre". Era mai mult decît puteam suporta. Un fel de șoc cultural și teologic m-a făcut să mă refugiez într-o sală anexă unde, timp de cincisprezece minute, n-am putut să fac altceva decît să plîng".

Oricît de impresionantă ar fi această relatare, se va observa cu ușurință că nu este vorba de convertirea catolicilor, ci de practicarea darurilor spirituale penticostale. Doar vocabularul este adoptat, nimic în plus. Limbi, profeții, cîntări, lecturi biblice, cînturi spontane și limbaj

evanghelic ca: convertire, naşterea din nou, botezul cu Duhul. Dar ce vor să zică astea pentru un catolic? Nu mare lucru şi adesea absolut nimic. Emoţia lui V. Synan dezvăluie o lipsă totală de discernămînt care este totuşi unul din darurile Duhului (1.Cor.12:10). Aceleaşi cuvinte ascund adesea realităţi complet diferite. Am condus pe un preot la o expunere biblică şi am avut cu el o lungă discuţie. Cum părea a fi foarte atent, i-am explicat naşterea din nou de care a vorbit Isus lui Nicodim ca fiind condiţia sine qua non a mîntuirii. În timp ce-i dezvoltam subiectul, el dădea din cap a încuviinţare. Pînă la sfîrşit şi-a arătat acordul cu ceea ce spuneam eu, în aşa măsură încît mă întrebam dacă nu visez cumva. Mi-am dublat claritatea exprimării, căci ceea ce îi expuneam era atît de mult în contradicţie cu doctrina mîntuirii din biserica lui, încît aprobările lui din cap m-ar fi făcut să mă îndoiesc că aveam în faţa mea un apărător recunoscut al acestei doctrine. Dacă discuţia s-ar fi terminat acolo, aproape că aş fi tras concluzia că aveam poate în faţa mea un copil al lui Dumnezeu, un frate în Cristos cu adevărat născut din nou. Atunci i-am pus întrebarea: Domnule abate, cînd aţi făcut această experienţă decisivă a naşterii din nou? Mi-a răspuns fără ezitare: Cînd am fost botezat. Ia te uită! Au fost deajuns patru cuvinte pentru ca să se răstoarne totul. Referirea lui la botezul de copil era negarea doctrinei biblice. „Am devenit copil al lui Dumnezeu prin botez" rămînea deviza lui. Noua lui naştere trecea prin taina botezului. O prăpastie imensă despărţea cele două poziţii ale noastre. Cînd puntea vorbirii în limbi, aruncată peste această prăpastie, e cea care îngăduie unor oameni să se bucure de unitatea lor, poţi să-ţi pui serios întrebarea: De ce anume este suspendată această punte? De o terminologie ambiguă, echivocă, de o doctrină greşită, de nişte sentimente euforice, de nişte experienţe comune, într-un cuvînt, de vînt sau, ca să rămînem la Biblie, de nisip, de fîn, de lemn, de trestie. Cînd vor trece pe acolo rînd pe rînd apa şi focul judecăţii...

La alţii, confuzia doctrinală e sporită de o demisie a convingerilor lor care îi face să se simtă şi să se com-

porte într-o familie străină ca şi cum ar fi acasă la ei, şi aceasta printr-o dialectică abilă, un fel de schizofrenie spirituală, din care iată un exemplu. O tînără fată catolică a venit să se alăture grupului de tineri pe care aveam sarcina să-l instruiesc, în ziua aceea, asupra botezului cu apă după Biblie. Această tînără persoană, instruită, a intrat în studiu cu strălucitoarele ei calităţi. Înţelegerea ei despre botezul adulţilor, şi numai al adulţilor, era uimitoare. Cu Biblia în mînă, ea descoperea cu o remarcabilă uşurinţă tot adevărul despre subiect şi, în acelaşi timp, eroarea sacramentală a bisericii ei. În public, competenţa, priceperea şi corectitudinea răspunsurilor ei putea să facă pe cineva să creadă că zilele apartenenţei ei la biserica catolică erau numărate. Dar într-o conversaţie particulară, ea s-a arătat a fi o cu totul altă persoană. Ceea ce înţelesese ea despre botez nu era decît „punctul de vedere biblic". Pentru ea, singurul care conta era punctul de vedere catolic; ea m-a făcut să înţeleg bine că nu intra în intenţiile ei de a face vreo schimbare în modul de a vedea lucrurile, nici faţă de botez, nici faţă de biserica ei. Ca o femeie adulteră care are un soţ şi-şi ia un amant, ea putea foarte bine să admită un lucru şi contrariul lui şi să facă casă bună cu amîndouă! Prietenul de care vorbeam în capitolul 2 nu a reacţionat altfel cînd, silit să admită că darul lui de vorbire în limbi nu era scriptural, el s-a ascuns înapoia acestor cuvinte: „Biblic ai dreptate, dar eu nu pot nega o experienţă". De cînd se împacă adevărul cu eroarea? Dacă Cristos Se înţelege cu Belial (2.Cor. 6:15-16), înseamnă că un altul I-a luat locul sub deghizarea unui înger de lumină. Acest „altul" e cel pe care ne străduim noi să-l dezvăluim de la început. Dacă ajunge să ai un vocabular de împrumut, să baţi zgomotos din palme, să iei poziţii extatice, să bolboroseşti cuvinte fără şir, să arunci Aleluia-uri fără noimă ca să fii recunoscut ca făcînd parte din familie, sînt motive serioase să se creadă că duhul care este în spatele acestui Babel nu este Duhul Sfînt. Nu, acest duh care prin botezul lui dă naştere la falsificatori şi care îşi împarte „darurile" după cum bate vîntul, chiar cele care nu mai există, nu ne spune nimic care să merite. A fi neconvertit sau depărtat

de adevăr şi a rămîne aşa nu ar fi nimic, ar conta numai o *a doua experienţă,* chiar dacă nu a existat prima! Cum! Să faci o a doua experienţă fără pocăinţă primară, fără convertire primară, fără o primă supunere la Cuvîntul lui Dumnezeu, fără o primă zdrobire, fără o stînga-mprejur doctrinală!!! Nu e deloc de mirare că generaţia noastră asistă la un amalgam religios fără precedent care nu lasă să se întrevadă nimic de bun augur, şi care nu poate duce decît la marea religie unică şi sincretistă, ultima, cea pe care Biblia o numeşte „curva". Babilonul pare deja să fie foarte avansat. Consiliul Ecumenic al Bisericilor a fost întemeiat în 1948 cu scopul de a face unitatea religioasă globală cu orice preţ. Adică unitatea fără discriminare de credinţă, cuprinzînd pe budişti, hinduşi, sikh-i, musulmani, sionişti şi creştinătatea apostată. *Infiltraţia comunistă în sînul* C.E.B. este bine cunoscută. De fapt, printre membrii lui se numără atei, agnostici, iar K.G.B.-ul îşi are agenţii lui. Asta nu a împiedicat pe duhul penticostal să-şi facă vesela intrare. Ceea ce ecumenismul n-a reuşit să facă, „Duhul Sfînt" este pe cale să reuşească: să unească într-un acelaşi elan carismatic poziţiile cele mai antagoniste. La 24 iulie 1983, cu ocazia celei de a şasea adunări la Vancouver, mulţimi de oameni reprezentau aici mişcarea penticostală globală. Noul ei director pentru Africa, G. Cashmore, şi-a făcut intrarea însoţit de sora franciscană Joan Puls. David Du Plessis (domnul Pentecost), vorbind unei adunări plenare, şi-a exprimat entuziasmul cu aceste cuvinte: „Am fost la cinci adunări. La început, nu vedeam în ele decît neghina. Acum grîul cel bun acoperă neghina!" Bineînţeles că nu mai vezi neghina cînd ea vorbeşte ca şi grîul, se îmbracă cu înfăţişarea lui, face aceleaşi minuni prin acelaşi „Duh Sfînt"!

Dr. Synan, istoricul cel mai ascultat al penticostalismului, este autorul, între altele, al cărţii *Punţi carismatice.* În ianuarie 1984, el afirma: „Catolicii şi penticostalii carismatici sînt chemaţi să facă bloc comun". El a susţinut această afirmaţie aducînd mărturia colaborării lui cu romano-catolicismul de mai mulţi ani. Din 1973 el participa la dialogul ecumenic între Vatican şi teologii

penticostali. În 1977 a dat ajutor organizării conferinței din Kansas City. El şi-a arătat totala indiferență față de adevăr cînd N. Cavnar i-a pus întrebarea: „Noi (catolicii) am luat multe măsuri de precauții pentru a face din carismaticii noştri nişte adevărați catolici. Cum vedeți chestiunea?" El a răspuns: „Nu-mi fac nici o problemă să văd pe un catolic carismatic iubindu-şi biserica. Nu cred că ar avea vreun interes oarecare ca s-o părăsească. Ceea ce contează este ca el să fie catolic fidel bisericii lui şi totuşi botezat cu Duhul Sfînt..."

Îl vedem pe Demos Shakarian, fondatorul grupării „Oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline" invitînd ca predicatori pe pater-i catolici, ca părintele Braun, la convenția lor din 1981, numai pentru că au primit experiența penticostală. Nu se vede aici dovada că se poate face această experiență în afara oricărei naşteri din nou, a oricărei convertiri morale sau doctrinale, exact cum ar fi făcut-o cei care, fără să fi fost vreodată cunoscuți de Domnul, vor putea pretinde că au practicat „darurile Duhului" în Numele Său? (Mt.7:22-23).

America, se va zice, e prea departe! Atunci, să revenim la noi. Thomas Roberts, decedat recent, a fost un predicator apreciat provenit din penticostalismul moderat. Cu anii, el a devenit fierul de lance al carismatismului francofon. El a fost vectorul experienței penticostale în mediile catolice. El a văzut producîndu-se aici a „doua sa binecuvîntare" cu semnele care o însoțesc. El a lucrat neobosit pentru promovarea inter-comuniunii între carismaticii protestanți şi catolici la nivelul Sfintei Cine la primii şi al Euharistiei greşit numită astfel la ceilalți. El s-a dăruit într-atîta încît identitatea lui evanghelică a sfîrşit prin a se dilua. Văzîndu-şi copiii spirituali adresîndu-se miraculos în limbi Sfintei fecioare Maria, el se putea opune cu atît mai puțin, cu cît prin lucrarea şi punerea lui de mîini primiseră aceşti catolici acest dar. Necontestîndu-şi niciodată propria sa experiență, nu putea să le conteste pe-a lor fără să se tăgăduiască pe sine. El se găsea ca o găină care a clocit ouă de rață şi care le urmează pe rățuşte pînă ce se udă în apă. El s-a udat atît de bine încît a sfîrşit prin a se îneca. Întrucît copiii lui

spirituali, însufleţiţi de acelaşi „duh" ca şi al lui se rugau fecioarei Maria, el a făcut la fel ca şi ei. Unul din prietenii mei i-a făcut o observaţie aspră şi o mustrare. El nu a negat, dar a încercat să o atenueze, spunînd că: *„Nu trebuia să se vadă rugăciunea care SE PUTEA ADRESA MARIEI cum o văd catolicii, ci ca o laudă lui Dumnezeu pentru slujirea acestei umile servitoare"*. Oricît de trasă de păr ar fi explicaţia lui, rămîne faptul că el s-a adresat Fecioarei. Trebuie să reamintim că dincolo de acest grav păcat doctrinal, găsim aici păcatul îngrozitor care constă în a se adresa duhului unei moarte. Şi faptul că această moartă a fost o sfîntă nu schimbă cu nimic o afacere care miroase a necromancie (Deut.18). Cum înţelesese foarte bine D. Cormier la timpul lui, duhul care împinge sufletele în această direcţie nu poate fi Duhul Sfînt.

Nu, eroarea nu este niciodată gratuită. Totdeauna există o legătură între cauză şi efect. O doctrină care suceşte textele Scripturii, care trece pe altele sub tăcere şi care privilegiază experienţa faţă de Biblie poate, la prima vedere, să pară plăcută gurii, dar va sfîrşi prin a fi amară în pîntece. Părinţii vorbirii în limbi au mîncat struguri verzi şi acum dinţii copiilor lor s-au strepezit. Vom da un rezumat al acestui lucru; să vedem unde va duce aceasta pe termen mai lung.

Dumnezeu dăduse porunca categorică şi ireversibilă de a nu aprinde tămîia de pe altar cu foc străin. Acesta trebuia să fie adus de la altarul arderii de tot (Lev.16: 12-13). Cei doi fii ai lui Aaron, Nadab şi Abihu, au pierit pentru că nu au căutat gîndul lui Dumnezeu cu privire la aceasta (Lev.10:1-2). Nici e o îndoială că o nouă înfocare entuziasmează diferitele păturI ale creştinătăţii, dar înfocarea nu este sinonimă cu adevărul. Saul din Tars era înfocat, trezit şi angajat cum se spune astăzi. Vine acest foc din convertirea la Cristos prin credinţa supusă (Rom.1:5) Cuvîntului lui Dumnezeu? În cazul lui Nadab şi Abihu, acesta avea drept cauză ignoranţa şi bunele lor intenţii. După cum am văzut, botezul cu Duhul şi vorbirea în limbi în explicarea lor carismatică, nu sînt focuri aprinse de Cuvîntul lui Dumnezeu. Nimeni nu va contesta cî-

te intenții bune sînt în flacăra inițială, dar nu se zice oare că și iadul e pavat cu intenții bune? Or, totul este străin în această chestiune, focul, combustibilul și înfocarea religioasă care se degajă din ea. Nimic nu este conform modelului scriptural. Cînd altarul tămîiei ar fi evanghelic, dacă un foc străin Cuvîntului este cel care îl aprinde, aceasta nu prevestește nimic bun pentru urmare. Poate să fie un foc sclipitor, orbitor, zgomotos, care atrage și vrăjește, dar nu e niciodată decît un foc de ARTIFICII. Iată că tocmai marele artificier este la ușă. Se apropie ziua cînd va veni un supraom cu un nume de împrumut, cu o superbiserică și o panoplie completă de instrumente de amăgire, asemănător unui miel și vorbind ca un balaur (Ap.13:11). Dumnezeu numește apariția acestui hiper-carismatic taina nelegiuirii. Această *taină* va intra ca o mănușă în cei care s-au lăsat atrași spre *misticism.* Să reamintim pe scurt că misticismul este, prin definiție, „credința că este cu putință să ai părtășie cu Dumnezeu prin contemplare și dragoste fără rațiunea umană" (Webster's*), ca de pildă corintenii care se rugau prin duhul lăsînd la o parte mintea, ceea ce Pavel o corectează (1.Cor.14:15). În domeniul misticii se vor practica puterile Anticristului. Prin puterea Satanei, mare expert în materie, el va desfășura tot evantaiul lui de amăgiri: ambianțe, semne și minuni. Care sînt cei ce vor fi amăgiți? Cei care nu au primit dragostea adevărului și care au găsit plăcere în nelegiuirile anti-scripturale examinate în această carte (a se citi 2.Tes.2:3-12). Și care sînt cei care vor scăpa de această amăgire? Tot textul de mai sus o spune: „Ei vor fi mîntuiți prin sfințirea Duhului (și nu prin pseudo-daruri) și prin credința în adevăr" (v.13). Ocrotirea bisericii din Filadelfia ne este relatată astfel: „Pentru că ai păzit CUVÎNTUL MEU... te voi păzi și Eu de ceasul încercării care va veni peste lumea întreagă" (Ap.3:8-10).

B. Creme care spune că este Ioan Botezătorul, precursorul epocii New Age, vestește apropiata venire a „adevăratului Cristos" astfel: *„Cristosul va opera o fuziune mintală în mod separat cu întreaga omenire. Fiecare*

*Cea mai importantă Enciclopedie englezească - nota trad.

persoană va auzi telepatic în propria ei limbă cuvintele lui Cristos, căci El va reproduce la scară mondială evenimentul Rusaliilor. El va produce de asemenea în lumea întreagă sute de mii de vindecări spontane. Omenirea va ști după aceste fenomene că acest om, și numai acest om, este adevăratul Cristos". Vor avea loc cu adevărat aceste fenomene? Numai timpul va putea să ne-o spună, dar ele se încadrează în apariția nelegiuitului, a omului păcatului pe care Domnul îl va nimici cu suflarea gurii Sale (Cuvîntul Său). Toți cei care trăiesc în veselie, în experiențe, în sentimente presărate cu cîteva texte biblice adesea scoase din contextul lor, sînt deja copți pentru a aclama pe Omul-Providență care va fi acest nou domn Super-Rusalii ce (2.Tes.2:4) se va așeza în templul a milioane de inimi, care într-un elan de misticism orb, vor consacra o venerație nemărginită acestui „alt Isus" care va fi hiper-pontiful vremurilor sfîrșitului. Carismatismul pregătește calea acestei capitulări generale semănînd confuzia Babilonului în duhuri.

T. Spence, fost pastor penticostal care a fost luminat în ce privește Mișcarea lui, a scris: „În trecut, ecumenismul avea nevoie să unească două sectoare pentru a deveni eficace: duhul și doctrina. Acum că unitatea se face prin ‚Duhul', poți să fii sigur că va urma unitatea doctrinală. Mai întîi vine erezia, apoi calea, și în sfîrșit doctrina. Ce se vede astăzi, este mai mult decît o avansare în direcția unui nou ecumenism prin intermediul carismatismului catolic, ESTE UN AMALGAM CE MERGE ÎN SENSUL UNEI RELIGII FINALE CARE ESTE CEA A ANTICRISTULUI".

Unde duce asta, ne vom întreba încă o dată? Să dăm din nou cuvîntul lui Dr. Synan, purtătorul de cuvînt al penticostalismului global: „În perspectiva lui istorică, penticostalismul reprezintă o mișcare care a debutat la începutul secolului în bisericile sfințeniei (Holiness Churches), răspîndindu-se, roind în numeroase alte grupări penticostale, roind încă și pătrunzînd principalele denominațiuni protestante și pătrunzînd în biserica catolică... Este clar că în ultimele decenii ale acestui veac și în primele din următorul, afacerile creștine se vor găsi

tot mai mult în mîinile catolicilor şi ale penticostalilor. Singura punte între aceste două grupări, cel puţin la nivel popular, sînt carismaticii... Penticostalismul care pune accent pe puterea Duhului este cea mai mare forţă în creştinismul de astăzi. Este puterea care va revoluţiona creştinismul, şi este ceea ce au în comun penticostalii şi carismaticii catolici..." (New Covenant, ianuarie 1984). Ce repede se schimbă lucrurile şi doctrinele! În mai puţin de zece ani, analiza penticostală a reînnoirii carismatice de care ne-am ocupat în capitolul 1 este dată uitării. Apelul la unitate în acel duh este, cu-adevărat, o forţă extraordinară care va uni diferitele părţi ale unei creştinătăţi apostate, falsa mireasă a lui Cristos, Babilonul mistic, curva.

Dar se face auzit un alt glas. Chemarea lui nu se bazează pe experienţele mistice ale glossolaliei, ci pe o unitate care se naşte din despărţire aşa cum este ea definită în Biblie. Adevăratul Duh Sfînt al lui Dumnezeu spune: „Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeţi de ce este necurat, şi vă voi primi" (2.Cor.6:17). Duhul care se află în fruntea glossolaliei actuale face pe milioane de oameni să pactizeze cu groaznicele erezii ale unui sistem idolatru. Este un sistem pe care Dumnezeu îl urăşte şi pe care El S-a angajat să-l distrugă. El e Cel care spune în Apocalipsa 18:4: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei".

Anexă

Acest supliment nu este adăugat decît pentru a răspunde unor întrebări izolate care au fost puse de sute de ori. Ni s-a părut util de a răspunde la ele cu condiția ca ele să rămînă în cadrul subiectului tratat. Totodată, adevăratul dar al limbilor începînd de multă vreme, aceste întrebări sînt, majoritatea, fără obiect, dar ar fi fost rea-voință din partea noastră dacă nu am răspunde. Consimțim la aceasta pentru a nu lăsa nimic în suspensie. O facem în lumina lui 1.Corinteni 13:8 care a vestit momentul și ocazia dispariției acestui dar. Este de dorit ca înainte de a merge mai departe, cititorul să recitească explicația acestui fapt în capitolul 8.

VORBIREA ÎN LIMBI ESTE O EXPERIENȚĂ PE CARE ORICE CREȘTIN AR TREBUI S-O FACĂ

Asta s-a tot zis și rezis. G. Lindsay în cartea lui *21 de motive pentru care creștinii ar trebui să vorbească în limbi* afirmă cu tărie acest lucru. La baza acestei teze se află explicația penticostală a botezului cu Duhul Sfînt. Trimitem pe cititor la capitolul 9 care ne arată că doctrina biblică asupra acestei teme este cu totul altceva decît s-ar vrea să se facă de crezut că este. Textul cel mai des citat în sprijinul acestei idei este acela al lui Pavel: „Aș dori ca *toți* să vorbiți în alte limbi" (1.Cor.14:5). Dacă această dorință a apostolului trebuie luată ca un imperativ doctrinal, cum trebuie să înțelegem cuvintele aceluiași apostol care, în aceeași Epistolă, spune de asemenea: „Aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine", adică celibatari (1.Cor.7:7)? În greacă, cele două expresii „aș vrea" și „aș dori" sînt identice. Trebuie să dăm acestor dorințe forță de lege? Se observă (ne permitem să fim puțintel răutăcioși) că toți cei care văd semaforul pe verde cînd citesc 1.Corinteni 14:5 îl văd pe roșu în 1.Corinteni 7:7! Să fi devenit ei brusc daltonieni? Căci, dacă trebuie să vezi în primul verset o normă a vieții creștine, trebuie de asemenea, pentru a rămîne cinstit, să recunoști aceeași normă pentru cel de al doilea. Toți cei care favorizează vorbirea în limbi ar trebui deci să-și impună celibatul. Prin ce fel de gimnastică cerebrală se ajunge să

se spună că trebuie să facem ca Pavel în ce privește limbile, dar nu în ce privește căsătoria? Aceeastă observație umoristică și-a atins ținta de fiecare dată. Un tînăr, nebun după darul limbilor, căruia îi spuneam aceste lucruri, s-a enervat și s-a repezit la mine. Era ca turbat. Pentru a se justifica, a expus o idee pe care o citise undeva, după care Pavel era nu celibatar, ci văduv. Nu-mi spunea ceva nou. Acest gînd se bazează pe faptul că pentru a fi membru în Sanhedrin, trebuia în mod obligatoriu să fi fost căsătorit. Și cum Saul din Tars fusese membru al acestui Sanhedrin, înseamnă că nu mai era celibatar, ci după toate aparențele văduv. L-am făcut să observe că, dacă acesta era cazul, Pavel ar fi vrut deci să spună că dorea ca toți oamenii să fie văduvi! Ridicolul situației l-a lăsat fără răspuns. S-a întors pe călcîie și dus a fost.

Există o implicație doctrinală în spatele cuvintelor lui Pavel. După cum nu toți corintenii erau chemați să fie celibatari, nu toți erau chemați să vorbească în limbi. Pavel acceptă aceste două idei. Pe de o parte nu toți aveau darul celibatului (1.Cor.7:7), și pe de alta nu toți aveau darul limbilor cînd spune: „Toți sînt apostoli? Toți sînt profeți? Toți sînt învățători? Toți vorbesc în limbi?" A pune întrebarea înseamnă a da răspunsul. Dacă ar fi altfel, n-ar exista decît un singur mod de a înțelege cele cinci elemente din cuvintele Domnului în Marcu 16: 17-18: „Iată semnele care vor însoți *pe cei ce vor crede:* în Numele Meu 1) vor scoate draci, 2) vor vorbi în limbi noi, 3) vor lua în mînă șerpi, 4) dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma, 5) își vor pune mîinile peste bolnavi, și ei se vor vindeca". Toți ar trebui în mod obligatoriu să facă *dovada credinței lor,* nu numai vorbind în limbi noi, dar și scoțînd fiecare draci, bînd toți o băutură mortală, sau mîncînd fără primejdie o ciupercă otrăvitoare, vindecînd pe toți bolnavii și băgîndu-și fiecare mîna într-un ghem de vipere după pilda apostolului Pavel care a fost mușcat de una din ele fără ca să i se întîmple ceva. De altfel, nici unul din cei ce fac demonstrația experienței lor spirituale prin limbi nu riscă să o facă prin șerpi.

Într-o zi, un pastor extremist pe această cale încerca să mă convingă că vorbirea în limbi era o experiență pe care orice creștin trebuia neapărat s-o facă. Mi-am deschis Biblia și i-am cerut să citească cu mine versetele citate mai sus (1.Cor.12:29-30):

- Toți sînt apostoli? Nu, bineînțeles! mi-a răspuns el.
- Toți sînt profeți? Nu!
- Toți sînt învățători? Nu!

Ajuns la acest punct, a refuzat să meargă mai departe. Își dădea seama unde urma să-l ducă textul. Citind „Toți vorbesc în limbi?" răspunsul nu putea fi decît NU! Și el o știa. De trei ori am încercat să reiau textul cu el. De trei ori a refuzat să meargă pînă la capăt. A plecat foarte supărat pe mine.

Astfel, chiar în vremea lui Pavel cînd adevăratul dar exista și trebuia să fie folosit ca semn de internaționalizarea mîntuirii față de iudeii care nu credeau în asta, nu toți aveau acest dar, căci „Duhul dă darurile Lui fiecăruia în parte, cum voiește" (1.Cor.12:11). După cum nu toți erau apostoli, sau profeți, sau celibatari, nu toți vorbeau în limbi.

EU VORBESC ÎN LIMBI MAI MULT DECÎT VOI TOŢI (1.Cor.14:18)

Nu este vorba aici despre elocvenţă. Aceşti corinteni flecari erau mai buni vorbitori decît Pavel al cărui cuvînt, după ei, n-avea nici o greutate (2.Cor.10:10). Pavel nu intră aici în competiţie cu limbuţia corintiană. Motivul pentru care le spune el că vorbeşte mai mult ca ei este simplu. Pavel era apostolul Neamurilor, trimis de Dumnezeu spre popoarele cu limbi străine, adică altele decît ebraica. Această chemare era tăgăduită de adversarii lui iudei care îl împiedecau să vorbească păgînilor (1.Tes.2:16). Şi nu numai iudeii neconvertiţi, dar şi cei convertiţi din Israel aveau multe greutăţi în a înţelege marea noutate sau adevărul specific erei Bisericii inaugurate la Rusalii: Dumnezeu turna de acum Duhul Său peste orice făptură, ceea ce înseamnă că peste toate limbile din lume şi popoarele care le vorbesc. Cartea Faptelor arată că pretutindeni unde se ducea, Pavel intra în contact şi în conflict cu iudei referitor la acest subiect. Vorbind în chip miraculos aceste limbi prin Duhul, Pavel, în afara învăţăturii lui, le dădea semnul prevăzut acestui efect. El le dovedea astfel că limbile străine puteau, la fel de bine ca şi a lor, să laude pe Iahve al lui Israel, şi că zidul de despărţire era surpat odată pentru totdeauna. Pentru a o dovedi, acest fost fariseu eliberat şi luminat, de pe buzele lui de iudeu, vestea în chip miraculos în văzul şi auzul iudeilor, minunile Dumnezeului iudeilor *în limbile păgînilor*! *Minune pentru unii* (iudei şi păgîni ataşaţi acestui nou adevăr); foc al judecăţii pentru ceilalţi (iudei necredincioşi şi împotrivitori). Mai mult ca oricare altul, şi poate singurul din generaţia lui, Pavel putea spune fără să se laude: „Am lucrat mai mult ca ei toţi" (1.Cor.15:10). Prin chemarea lui specială pe care o avea, prin numeroasele lui călătorii, munca lui neîncetată şi noile lui contacte, Pavel, cu bună ştiinţă, vorbea şi în limbi mai mult ca ceilalţi.

NU ÎMPIEDICAŢI VORBIREA ÎN LIMBI (1.Cor.14:39)

Trebuie ştiut că acest carism despre care vorbeşte Pavel aici era cel adevărat şi nu imitaţia frauduloasă care ni se propune astăzi. În ciuda autenticităţii lui, el era pătat de asemenea defecte încît apostolul inspirat a trebuit să scrie aproape trei capitole ca să repună pe corinteni pe drumul cel bun. El îl foloseau fără discernămînt, ca Samson forţa herculeană care îi venea tot de la Dumnezeu. Campion al categoriei biberon, premiul întîi la infantilism ca şi corintenii (1.Cor.14:20), el se folosea şi abuza de această forţă în scopuri personale şi carnale. Dumnezeu nu l-a împiedicat să se folosească de forţa pe care i-o dăduse, dar el n-o primise ca să se slujească de ea cum o făcea. La fel, Pavel a adus o serioasă corectare erorilor corintenilor, dar cîtă vreme darul era încă de actualitate, el nu putea împiedica practicarea lui la momentul potrivit. Însă dimpotrivă, cînd era nepotrivit, ca de pildă în lipsa tălmăcirii, Pavel îi oprea să vorbească în limbi. La fel era cu darul limbilor ca şi cu darul scrierii cărţilor Noului Testament. Pavel ar fi putut spune că el scria mai multe Epistole decît alţii, şi chiar decît toţi laolaltă. Ca şi la limbi, el semnalează existenţa unor scrieri îndoielnice (2.Tes.2:2), dar nu va împiedica nici pe Ioan, nici pe Petru, nici pe Luca, sau pe altcineva de a scrie pe cele adevărate. Totodată, a continua să scrii astăzi asemenea Epistole, sau să continui să falsifici darul limbilor cînd aceste două daruri au încetat, aceasta se defineşte printr-o expresie juridică: fals şi uz de fals.

CINE VORBEȘTE ÎN ALTE LIMBI... VORBEȘTE LUI DUMNEZEU... CU DUHUL EL SPUNE TAINE (1.Cor.14:2)

Tainele despre care e vorba aici nu au nimic comun cu sensul care li se dă în zilele noastre: insesizabile, imperceptibile, de neînțeles, necunoscute, secrete, etc. În Noul Testament cuvîntul se întîlnește de douăzeci și șapte de ori. Este vorba, fără excepție, după cum arată Scofield, „de un adevăr ascuns mai înainte, pe care Dumnezeu îl dezvăluie în parte în timpul prezent". Analiza foarte interesantă pe care o face se găsește la pagina 1075 în Biblia lui cu referințe unde el citează cele zece taine:

1. A Împărăției cerurilor.
2. A împietririi lui Israel.
3. A Bisericii alcătuită din iudei și păgîni, mireasă a lui Cristos.
4. A vieții lui Cristos în noi.
5. A lui Dumnezeu, adică a lui Cristos.
6. A evlaviei.
7. A răpirii sfinților.
8. A nelegiuirii.
9. A celor șapte stele.
10. A Babilonului.

Cei care vorbeau în limbi adorau pe Dumnezeu pe baza majorității (sau tuturor) acestor taine. Sînt exact aceleași taine pe care le proclamă cei răscumpărați cînd Îl laudă pe Domnul. Noi Îl binecuvîntăm, și încă cît, pentru Împărăția Lui ce va veni, și pe care o salutăm prin credință fără a putea să-i măsurăm întinderea! Cîte laude aduse pentru harul care ne-a fost dat nouă care eram depărtați și n-aveam nici un drept de cetățenie în Israel, dar care am devenit moștenitori ai făgăduinței prin căderea lor! (Rom.11). Cîtă adorare pentru taina lui Cristos Însuși; pentru cea a întrupării Lui, taina unui Dumnezeu părăsindu-Și slava și revenind la ea după ce S-a arătat în trup, lucruri în care chiar îngerii doresc să privească! Cîte rugăciuni de mulțumire pentru ziua cînd taina nelegiuirii care strică acest pămînt va fi terminată! Ce binecuvîntare de asemenea pentru ziua cînd morții și viii vor fi preschimbați într-un trup de slavă asemenea

Lui şi pe care cei răscumpăraţi o salută zicînd: „Amin, vino Doamne Isuse!" Dar mai presus de toate, ceea ce, în limbi străine, era în centrul laudei, era taina care se referea la ea cel mai mult şi care avea o importanţă capitală pentru acea epocă, adică: „Această taină că adică Neamurile sînt împreună moştenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi şi iau parte cu noi la aceeaşi făgăduinţă în Cristos Isus, prin Evanghelie" (Ef.3:6). Pavel, după ce a explicat taina împietririi lui Israel şi cea a mîntuirii păgînilor, spune: „Dumnezeu a închis pe toţi oamenii (iudei şi ne-iudei) în neascultare, ca să aibă îndurare de toţi" (Rom.11:32). Ca uluit de acest adevăr, Pavel conchide într-un elan de adorare: „O, adîncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! Cît de nepătrunse sînt judecăţile Lui, şi cît de neînţelese sînt căile Lui!" (Rom.11:33). Este taina celor douăzeci şi patru de bătrîni din Apocalipsa 5:8-10 care se aruncă la pămînt înaintea Mielului în adorare şi-I cîntă o cîntare nouă spre slava Mielului înjungheat care „a răscumpărat cu sîngele Său oameni din orice seminţie, DE ORICE LIMBĂ, din orice popor şi de orice neam". Pentru aceste taine Îl slăvesc Petru şi alţii pe Dumnezeu în limbi străine în ziua Rusaliilor, care era ziua inaugurală a unei dispensaţii ce se întindea de acum la toate popoarele şi limbile pămîntului. Tuturor celor care nu înţeleseseră, ei le-au dat imediat o explicaţie clară, spunînd că din acea clipă Dumnezeu Îşi turna Duhul peste toate limbile pămîntului (orice făptură). Ei au adus o dovadă indiscutabilă a acestei învăţături vorbind pe loc cincisprezece din ele.

DE CE NUMAI IUDEILOR?

Această insistență în a zice împreună cu Pavel că vorbirea în limbi, ca și vedenia lui Petru, nu făcea semn decît „acestui popor", poate nemulțumi și supăra pe unii prieteni care vor întreba cu o anume iritare: „De ce numai iudeilor?" În afară de faptul că Duhul Sfînt o spune în 1.Corinteni: „...poporului acestuia", și că cel mai elementar bun simț ne împiedică de a o înțelege altfel, trebuie să adăugăm și o altă considerație. În Romani 9:4 se spune că israeliților le aparține înfierea, slava, legămintele, Legea, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii. Pentru ei a venit mai întîi Mîntuitorul. Apostolii erau evrei; la început toată Biserica era compusă numai din evrei; totul, inclusiv vestirea mîntuirii, era în mîinile evreilor. Ori, cei mai bine pregătiți dintre ei, și Petru primul, s-ar fi păzit să împartă Vestea cea Bună cu niște străini (Fap.10:28) pe care îi clasau, pe ei și pe limbile lor, drept păgîni. A vorbi prin Duhul în aceste limbi pe care le urau, plus vedenia lui Petru, au fost cele două semne prin care vroia Dumnezeu să convingă pe *acest popor* despre caracterul universal al Evangheliei. Prin aceste mijloace triumfa Dumnezeu asupra ezitării lor de a o vesti celorlalte popoare. Înțelegerea acestui adevăr nu putea merge decît în sensul iudei-păgîni și niciodată în sensul păgîni-iudei sau păgîni-păgîni. Iată un exemplu de cel mai perfect nonsens sau contrasens care se poate găsi. O anume revistă foarte pusă în contact cu „experiența" a relatat că un pastor francez, neștiind o boabă de ebraică, s-a pus s-o vorbească prin Duhul, și că unul din colegii lui a înțeles-o. Și iată o grămadă de oameni serioși care aplaudă această „ortodoxie" biblică. Presupunînd că întîmplarea povestită e adevărată (fiind martori ai atîtor relatări false în acest domeniu ne permitem să ne îndoim de veridicitatea faptului), ne aflăm în prezența unei imitații frauduloase cusute cu ață albă.

1. Mai întîi, darul a fost recunoscut și înțeles de un *credincios* deja convins de oferta universală a mîntuirii. În afară de faptul că semnul nu-l mai învăța nimic, el era în totală contradicție cu Duhul Sfînt care precizează că semnul era pentru *necredincioși.*

2. Darul limbilor, aşa cum era învăţat şi practicat în Noul Testament, era orice în afară de ebraică. Într-adevăr, limbile vorbite de Duhul sînt definite aici ca fiind STRĂINE sau BARBARE, adică altele decît ebraica. Acum, cine erau aceşti străini sau barbari? Nu există decît un singur răspuns posibil: ne-iudeii. E de la sine înţeles că nici un păgîn nu avea nevoie să fie convins că iudeii puteau avea acces la Dumnezeu, întrucît Dumnezeu trimitea pe aceşti iudei ca să vestească mîntuirea! Semnul era dat pentru ca iudeii să înţeleagă că mîntuirea trecea spre păgîni şi NICIODATĂ INVERS!

A face pe un francez să vorbească ebraica înseamnă a inversa ordinea divină ca, de pildă, de a da vedenia lui Petru păgînului Corneliu. Ori Corneliu, primind mîntuirea din gura lui Petru, nu avea deloc nevoie să înveţe că Petru avea ca şi el drept la aceasta! Ar fi fost un contrasens dublat de un nonsens enorm. Se poate imagina ca un englez să aibă nevoie de un miracol lingvistic în limbă oc* pentru a se convinge că francezii au drept la naţionalitate franceză? Ce ridicol! Cam aşa ceva relatează articolul de mai sus: că această vorbire în limbi în ebraică descoperea la doi credincioşi francezi că evreii au drept la propriul lor Dumnezeu!

* Străbunica limbii franceze de astăzi, vorbită în Franţa în primul mileniu d.Cr. - nota trad.

DACĂ TOŢI AR VORBI ÎN LIMBI, N-AR ZICE EI CĂ SÎNTEŢI NEBUNI? (14:23)

Versetele 21 la 25 din 1.Corinteni dau multor exegeţi o adevărată bătaie de cap.

Versetul 21: „Voi vorbi poporului acestuia prin altă limbă şi prin buze străine".

Versetul 22: „Prin urmare, limbile sînt un semn nu pentru cei credincioşi, ci pentru cei necredincioşi; proorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioşi, ci pentru cei credincioşi".

Versetul 23: „Deci, dacă s-ar aduna toată biserica la un loc şi toţi ar vorbi în limbi, şi ar intra şi de cei fără daruri, sau necredincioşi, n-ar zice ei că sînteţi nebuni?"

Versetul 24: „Dar dacă toţi proorocesc şi intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este încredinţat de toţi, este judecat de toţi".

În versetul 22, Duhul spune că limbile sînt un semn pentru necredincioşi. Dar în versetul următor, El pare să zică contrariul. Necredincioşii strigă: „Huo, nebunii!" auzind vorbirea în limbi. Te izbeşti aici de un paradox de nerezolvat pe care nimeni, ori în ce tabără ar fi, nu mi l-a explicat vreodată. Căci dacă necredincioşii din versetele 22, 23 şi 24 sînt ori iudei ori păgîni, contradicţia aparentă nu se poate rezolva. Dar dificultatea dispare dacă se ţine seama că Duhul avea în vedere două feluri de necredincioşi. Necredincioşii din versetul 22 sînt identificaţi prin versetul 21: „Voi vorbi *poporului acestuia*...". Aceştia sînt iudeii, şi semnul este pentru ei. Dar necredincioşii din versetul 23 sînt identificaţi cu expresia de „simpli ascultători" (după J. N. Darby) sau „cei fără daruri". În greacă este *idiotes* (consonanţă bine cunoscută!). Într-adevăr, astfel îi vedeau iudeii pe păgîni: ignoranţi, barbari, fără minte, neştiutori în lucrurile Legii (Rom.2:20). La Corint se aflau oameni din poporul obişnuit şi nu din „acest popor". Această exegeză onorează textul şi contextul, rezolvă contradicţia şi confirmă că semnul limbilor, în mod vădit în afara puterii de înţelegere a oamenilor din Corint, nu era pentru ei. El era pentru „acest popor" iudeu ca să-l facă *să creadă* în sfîrşit că păgînii erau altoiţi, grefaţi, inseraţi, botezaţi cu ei

în Trupul lui Cristos care este Biserica.

Nu se poate încheia acest paragraf fără a atrage atenţia asupra celor două versete care urmează unde, o dată în plus, darul profeţiei este pus în contrast cu cel al limbilor: „Dar dacă toţi profeţesc şi intră un necredincios sau un „idiotes", el este încredinţat (convins) de toţi, este judecat de toţi, tainele inimii lui sînt descoperite, aşa că va cădea cu faţa la pămînt, se va închina lui Dumnezeu şi va mărturisi că, într-adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru" (v.24,25). Deşi era destinată cu prioritate credincioşilor, profeţia avea imensul avantaj de a fi înţeleasă chiar de acei „idiotes" pentru că era pronunţată în propria lor limbă. De aici rezultau conştiinţe mişcate şi convertiri profunde, astfel că oamenii simpli din popor cădeau cu faţa la pămînt, mărturisind că Dumnezeu era acolo.

Dacă Pavel favoriza profeţia faţă de limbi (v.5,19), este pentru că chiar acolo unde vorbirea în limbi era tălmăcită, acest dar nu avea decît un conţinut restrîns întrucît nu slujea ca semn decît necredinciosului iudeu, în vreme ce profeţia acoperea aproape întreg domeniul experienţei creştine rezumată de aceste trei cuvinte: ea zideşte, îndeamnă, mîngîie (v.3). Acesta era deci şi motivul pentru care, în adunare, Pavel prefera să spună mai bine cinci cuvinte înţelese decît zece mii în altă limbă. Ce însemna aceasta? Dacă cineva zice că preferă cinci pisici decît zece mii de cîini, înseamnă că el nu vrea cîini. Această vorbă de duh nu este poate de mare anvergură, dar are meritul de a zice bine ceea ce vrea să zică. La nivelul cifrelor în orice caz, Pavel n-a disprețuit această comparaţie.

A TE RUGA ŞI A CÎNTA CU DUHUL (1.Cor.14:15)

Dispreţuind încetarea darului limbilor, acest text este adesea citat pentru a încerca să justifice rugăciunea personală în limbi. Este de notat:

1. Că Pavel nu era de acord cu o rugăciune pur eterică care n-ar fi avut contragreutate intelectuală, mintală. Înseamnă să trunchiezi cu bună ştiinţă Cuvîntul lui Dumnezeu necitînd în întregime versetul care porunceşte să te rogi şi să cînţi nu numai cu duhul, *„dar şi cu mintea"*. Şi aceasta este repetat de două ori în versetul 15.

2. Că duhul de care e vorba nu e decît duhul omenesc şi nu Duhul lui Dumnezeu. Diferenţa este enormă. Ignorînd de bunăvoie această diferenţă, se adaugă în mod arbitrar acestui verset alte două texte total străine de vorbirea în limbi. Primul este Efeseni 6:18: „Faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri..." Al doilea este Romani 8:26-27: „Şi tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite. Şi Cel ce cercetează inimile ştie care este *năzuinţa Duhului; pentru că El mijloceşte pentru sfinţi* după voia lui Dumnezeu". Nimic nu ne îngăduie să credem că e vorba aici de rugăciunea în limbi. Pentru a o găsi aici ar trebui s-o inventăm. Dacă aşa ar fi cazul, Isus nu S-ar fi rugat niciodată prin Duhul pentru că n-a vorbit niciodată în limbi. Biblia este plină de rugăciuni făcute prin Duhul; nici una n-a fost pronunţată în limbi; nici celebra rugăciune preoţească din Ioan 17, nici rugăciunea din timpul agoniei din Ghetimane. Despre Ştefan, primul martir creştin, se spune că era plin de Duhul Sfînt, plin de har şi de putere, că făcea minuni şi semne şi că nimeni nu se putea împotrivi înţelepciunii şi Duhului cu care vorbea el (Fap.6:3,8,10). Cu toate acestea, deşi vorbea prin Duhul, el nu le-a ţinut impresionanta lui cuvîntare nici în limba îngerului cu care semăna în acea clipă, nici în vreo altă limbă decît în cea de toate zilele.

Cine l-a împins deodată pe acest prieten să se scoale în mijlocul nopţii şi să se roage în genunchi pentru un frate creştin care, în acel minut, era în primejdie de moarte, avionul care îl ducea atingînd vîrful copacilor?

Se poate găsi vreo rugăciune mai inspirată de Duhul decît aceea? Şi totuşi ea nu a fost rostită în limbă.

De ce, acum cîtva timp, am fost silit, într-o clipă precisă din zi, să mă rog pentru un frate în Cristos trăind la mii de km de mine şi de la care nu aveam nici o veste precisă? O convingere căreia nu mă puteam deloc împotrivi m-a făcut să mă pun pe genunchi şi să strig la cer pentru el. Doar peste cîteva luni am aflat că el trecea în acea clipă prin cea mai dureroasă criză a slujbei lui de lucrător al lui Dumnezeu. Doar Duhul lui Dumnezeu putea să-mi fi inspirat această nevoie urgentă de a mă ruga. Duhul Sfînt care a alcătuit-o în mine şi pe buzele mele n-a făcut-o în limbi. Cum ar fi putut s-o facă, El care a dat vorbirea în limbi ca semn pentru cei necredincioşi (şi nu existau necredincioşi în camera unde eram eu), care a prevăzut încetarea acestui dar şi care l-a retras de multe veacuri după cum dovedeşte 1.Corinteni 13:8? (a se vedea capitolul 8).

Ultima rugăciune din Biblie (Ap.22:17-20) este aceasta: „Şi Duhul şi Mireasa zic: Vino! Amin! Vino Doamne Isuse!" Dacă există în lumea asta vreo rugăciune care este „în Duhul", atunci aceasta este. Dar ca şi celelalte, n-a fost făcută în limbi.

A CONTESTA ACTUALITATEA DARULUI LIMBILOR NU ESTE UN MOD DE A SMULGE PAGINI BIBLIEI?

Nu mai mult decît a contesta doctrina marială a bisericii catolice. Orice creştin evanghelic admite fără rezerve ce spune Biblia despre Maria: alegerea divină care s-a oprit asupra ei, credinţa ei, ascultarea ei, riscul de ruşine acceptat în mod curajos, naşterea din fecioară a Mîntuitorului, maternitatea ei, mustrarea pe care i-a făcut-o Fiul (Io.2:4), faptul că nu a înţeles lucrarea lui Isus (Mc.3: 21, 31-35), grija Domnului faţă de mama Lui (Io.19:26-27) şi cei vreo şaizeci şi cinci de ani de tăcere în ce-o privea, între ultima ei apariţie din Fapte 1 şi sfîrşitul Apocalipsei. A admite că rolul ei s-a terminat şi că acţiunea ei s-a stins în Biserici luptătoare, nu smulge nici o pagină Revelaţiei scrise şi nu aruncă vreo discreditare asupra deosebitelor calităţi ale celei care a fost mama Mîntuitorului, nici asupra părţii importante care i-a revenit în planul lui Dumnezeu pentru acest prilej. Dar de aici pînă la a face din ea Pururea Fecioară, Mama lui Dumnezeu şi a Bisericii, Regina îngerilor şi a cerului, Co-mîntuitoarea, Mijlocitoarea tuturor îndurărilor şi, drept urmare, a i se recunoaşte o acţiune în Biserica actuală, este o monstruozitate doctrinală căreia ne împotrivim cu toată puterea.

Cineva se va întreba de ce ridicăm aici această chestiune. Pentru că ne îngăduie să facem o comparaţie cu subiectul în discuţie. Acestui prieten care mi-a zis într-o zi: „Darul limbilor este biblic, nu-i aşa?!", i-am răspuns pur şi simplu printr-o întrebare asemănătoare: „Şi Maria, este biblică, nu?" Ca şi istoricitatea fecioarei Maria, nimeni nu se gîndeşte să conteste realitatea biblică şi istorică a darului limbilor, nici acţiunea sau locul pe care l-a avut el în Biserică. El era printre darurile miraculoase ca cel de profeţie şi de cunoştinţă care au supravegheat redactarea Scrierilor inspirate din Noul Testament şi pe care nimeni nu le neagă că au încetat. Noi credem împreună cu Pavel că el nu era un semn pentru cei credincioşi. Noi credem, tot cu Pavel, că el era dimpotrivă un semn pentru necredincioşii din „acest popor". Tot ca

Pavel mai credem că el era dat pentru zidirea altora şi nu pentru zidirea personală, etc. Noi credem toate acestea. Dar, să faci ca vorbirea în limbi să suporte tot ce a suportat Maria din partea catolicilor, nu, mulţumesc. A o face să se adreseze oamenilor, a face din ea pentru credincioşi semnul evident al botezului cu Duhul, a o practica în particular în vreme ce ea este un semn destinat necredincioşilor, a vedea în ea un leac împotriva insomniei, a o saluta ca o cură de întinerire şi mai ales a răspîndi ideea că există şi astăzi sub forma ei iniţială atunci cînd ea nu este decît o evidentă imitaţie frauduloasă pe care faptele verificate o dovedesc şi refuzul de a o pune la probă o confirmă, e aici un pas pe care orice conştiinţă luminată şi cinstită va refuza să-l facă.

Nu înseamnă să scoţi adevăruri din Biblie dacă afirmi împreună cu Pavel că creştinul nu mai este sub Lege (Rom.6:14-15), şi că sînt cărţi întregi dintr-o Biblie inspirată totuşi pînă la iotă care nu mai constituie norme pentru viaţa creştină. A admite dispensaţiile, a recunoaşte că anumite fapte importante sînt fixate pentru totdeauna în istorie şi nu vor mai fi repetate (naşterea, răstignirea, înălţarea la cer) decît în amintirea şi în inima credincioşilor, a te înclina şi supune învăţăturii divine asupra încetării anumitor daruri, inclusiv cel al limbilor, nu înseamnă să jigneşti nici Biblia, nici pe Duhul Sfînt. Dimpotrivă, ceea ce Îl şi o jigneşte este de a lua adevăruri istorice ca Maria, limbile sau jertfa de pe cruce transformată în messă, şi de a le actualiza încercînd să le reproduci aşa cum fac falsificatorii, aceştia din urmă avînd măcar avantajul moral că ei îşi dau multă osteneală să imite veritabilul, în timp ce în domeniul sacrului, imitaţia este atît de grosolană încît numai cei orbi pot să fie înşelaţi. Se cunoaşte gluma atribuită iezuiţilor: „Minţiţi, minţiţi, tot va rămîne ceva; nu ziceţi minciuni mici, spuneţi din cele mari, vor sfîrşi prin a fi crezute". Aşa a făcut Roma cu Maria, şi cu ce reuşită! La fel cu vorbirea în limbi şi cu botezul cu Duhul Sfînt. Se asistă la o maltratare verbală care, ca şi mariolatria, îşi găseşte sursele în Biblie. Credincioşii imaturi sînt inundaţi cu expresii sunînd biblic care îi manipulează fără ştirea lor

şi-i fac incapabili să-şi practice sănătos judecata. Cu cît sînt înşelaţi mai tare, cu atît cred şi nişte afirmaţii uluitoare ca leacul de insomnie al lui G. Ramseyer, energizantul lui Thomas Roberts, tălmăcirile care diferă mult ca timp de vorbirea în limbi şi semnul pentru cei credincioşi, lucruri care nu-i mai fac nici măcar să-şi încrunte sprîncenele. Cu cît este mai mare şi mai verificabilă eroarea, cu atît mai mult se dedau la ea pînă la culme. Unii se vor lăsa tăiaţi bucăţele decît să renunţe la vorbirea în limbi, după cum alţii şi-ar da viaţa pentru Maria. Cînd ai ajuns aici, ai părăsit terenul obiectivităţii scripturale; parapetele au fost străpunse. După pilda iezuiţilor, nu eşti mai mult ca un apărător recunoscut al unei doctrine specifice. Cum ne acuză unii că nu credem în Sfînta fecioară, alţii ne acuză că nu credem în darul limbilor, fără a-şi da osteneala de a verifica temeiurile obiecţiilor noastre.

APĂRAREA CARISMATICĂ

Acum şase ani, cînd a apărut prima mea carte despre acest subiect *Eu vorbesc în limbi mai mult decît voi toţi,* urmată de cea a lui Ralph Shallis *Darul vorbirii în diferite limbi* şi *De unde vin aceste limbi* de G. H. Lang, un prieten, vorbind despre carismatici, mi-a zis: „Le va fi greu să evite lovitura". Fără să se bazeze pe resursele spiritului omenesc, ca să iasă din situaţii dificile, însemna să *„răstălmăcească sensul Scripturilor spre pierzarea lor"* (2.Pet.3:16).

Pentru a trage pe sfoară în faţa dificultăţii doctrinale de neînvins, au fost experimentate cel puţin şase scenarii.

1. A ignora total problema şi a continua ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

2. Mai multe comunităţi au procedat după cum urmează: Să vorbim în limbi şi să vedem dacă merge. Şi, bineînţeles, a mers. Tălmăcirile au confirmat chiar că era adevărat. Deci era adevărat! E ca şi cum s-ar duce cineva într-un supermagazin cu o bancnotă falsă şi ar zice: Întrucît marfa este la mine şi casieriţa m-a lăsat să trec, înseamnă că bancnota era bună.

3. Alţii au zis: Cu cît se va încerca mai mult să se dovedească că darul nostru de vorbire în limbi este fals, cu atît mai mult îl vom practica. Asta ne aduce aminte de bigotul acela care, atunci cînd a aflat că sfînta Filomena, patroana lui favorită, nu existase niciodată, a strigat: Că există sau nu, eu totuşi mă voi ruga ei!

4. Cineva mi-a zis: Nu voi citi niciodată cartea dvs. Dacă vreţi să-mi vorbiţi despre acest subiect, mă voi strădui să mă gîndesc la altceva pentru a nu auzi sau a reţine un singur cuvînt din ce ziceţi!

5. „Nu sîntem de acord!" Acesta nu este un argument, nu e decît o negare. Înainte de a-mi publica prima carte, am încredinţat manuscrisul unor prieteni penticostali; le-am cerut să-mi facă critica biblică cea mai severă posibil. Neputînd să găsească o lipsă în exegeza globală, n-au găsit alt răspuns decît: Nu sîntem de acord! Nu asta le-am cerut. Ştiam dinainte că nu erau, dar vroiam să-mi arate unde eram în dezacord cu Biblia. Şi asta, pî-

nă în ziua de azi, nici unul din ai lor n-a putut-o face.

6. Pentru a încerca să-mi dovedească că vorbirea lui în limbi era tot de actualitate, un bun parizian mi-a trimis o scrisoare nepoliticoasă parţial scrisă „în limbă străină"!!!

O ÎNTREBARE PERSONALĂ ŞI POTRIVITĂ

Mai mulţi mi-au pus întrebarea: Aţi vorbit în limbi? A răspunde numai prin da sau nu e prea puţin.

Itinerarul meu spiritual, foarte curînd după convertirea mea, a suferit influenţa penticostală. Am frecventat adunările lor, am fost foarte apropiat de pastorii lor şi am colaborat cu ei în numeroase campanii de evanghelizare. Mulţi care au fost mîntuiţi prin lucrarea mea fac acum parte din bisericile lor. Unii fac o lucrare pastorală în ramura moderată a mişcării. La fel cum poţi să fii baptist din convingere fără să fii membru al unei biserici baptiste, am împărtăşit convingeri penticostale fără ca pentru aceasta să fac parte oficial din Mişcarea lor, ceea ce e departe de a fi un caz izolat. Predicarea mea a fost influenţată de ea, astfel încît unii au luat în nume de rău ceea ce credeau ei a fi o nouă (şi rea) orientare. Ei mi-au făcut-o de cunoscut prin observaţii din care răzbăteau ameninţări. Adeziunea mea la aceste idei, fără a fi totală, a fost suficientă pentru a fi socotit drept penticostal. Vorbesc despre aceasta nu cu apriorismul celor care vin din afara Mişcării, ci mai degrabă cu experienţele înregistrate în interior. Ştiu deci despre ce vorbesc.

În lumina a ceea ce tocmai am zis, socotesc că întrebarea nu este bine pusă. Ea trebuie să fie formulată după cum urmează: Aţi vorbit în limbi prin Duhul Sfînt după modelul biblic? La aceasta voi răspunde: NU! Nu, nici eu şi nimeni din vremea noastră nu am practicat darul autentic al Duhului pentru toate motivele descrise în această carte. Dar de sînt întrebat dacă am bolborosit ca şi alţii ceva de neînţeles, atunci aş răspunde fără şovăială: DA! Şi pot, în faţa cui vrea, să fac o demonstraţie pe loc. Un „tălmăcitor" ar găsi în ea material pentru un bun mesaj evanghelistic, ceea ce ar demonstra că dacă ceea ce zic eu „în limbă" este fals, ceea ce e tălmăcit este la fel de fals.

Un tînăr prieten, recent ieşit din acest mediu, mărturisea smerit (cu limbajul actual al tinereţii pe care ne permitem să-l reproducem) că practica vorbirii în limbi era „gogoşi".

- Cum ai putut să te supui acestei falsificări?

- Pentru că era ambianța grupului; trebuia să încercăm toți ca să nu părem că am rămas la urmă; noi eram tineri, neștiutori și nu eram învățați din Biblie decît cu frînturi și niciodată în mod continuu, neîntrerupt. Textele care ne contraziceau practicile erau evitate. Aceste lucruri făceau parte din jargonul nostru fără să se știe ce vroiau să zică. Ea ne era prezentată ca leacul a tot ce nu mergea bine în noi. Trebuia să crezi și iar să crezi. A-ți pune întrebări era aproape un păcat de neiertat împotriva Duhului Sfînt. Noi trebuia să ne astupăm urechile și să nu ne încredem în cei care ne erau descriși ca niște „minus"-uri care nu credeau în Duhul Sfînt. Dar mi s-au deschis ochii la ceea ce zice Biblia. Am înțeles că Duhul Sfînt și duhul care însuflețea grupul nostru erau diferiți!

NĂDĂJDUIȚI, PRIN ACEASTĂ EXPUNERE, SĂ CONVINGEȚI PE CARISMATICI DE DUBLA LOR EROARE ASUPRA BOTEZULUI CU DUHUL SFÎNT ȘI VORBIRII ÎN LIMBI?

Deși fiind Adevărul întrupat, Isus Se simțise ca un om supărător, ca o persoană care strică dispoziția altora. Baraba era mai puțin deranjant. Se știe cum a sfîrșit El; ca „piatra vie, lepădată de oameni" (1.Pet.2:4). Ar fi utopic să crezi că toți se vor lăsa de eroarea preferată. Ea este pentru ei ca faimosul giulgiu din Torino din care vom trage trei analogii.

1. Bisericii catolice i-au trebuit șapte secole pentru a ajunge să recunoască ceea ce un creștin prevăzut cu puțin bun-simț cunoștea din instinct, anume că era un fals.

Încă multă vreme de aici încolo, mulți carismatici vor susține cu încăpățînare și împotriva oricărei evidențe chiar scripturale, că falsul lor este adevărat. Aceasta va dura atîta timp cît vor refuza să se încline înaintea Scripturii și să se supună probei electronice despre care am vorbit la capitolul 6. Biserica catolică a avut în ce-o privește această onestitate și se știe ce a rezultat. Repetăm, tocmai pentru că știu și ei care va fi rezultatul final refuză carismaticii confruntarea științifică.

2. Unii își vor admite eroarea, dar numai de pe buze. Ei nu vor scăpa prilejul să zică ca și cardinalul Ballestrero care, după ce în 13 octombrie 1988 ora 10, a anunțat sfîrșitul mitului, a adăugat totuși: „Biserica își reafirmă respectul și veneratia pentru această imagine a lui Cristos". Și asta continuă! Este fals, dar mai bine să facem ca și cînd ar fi adevărat. Nu asta zicea acel prieten privind 1.Corinteni 14:2 unde Duhul Sfînt spune că cel care vorbește în limbi nu vorbește oamenilor: „... A fost o adevărată bombă, dar ideea n-a fost reținută, căci ar fi trebuit să admitem că tot ceea ce se făcuse pînă aici era fals"? Bineînțeles că vorbirea în limbi actuală este falsă, biblic, științific și rațional vorbind, și mulți carismatici o știu, dar ei îi vor reafirma totuși respectul și veneratia lor, așa cum o făcea Israelul pe vremea lui Ezechia pentru șarpele de aramă pe care-l făurise Moise.

3. Cei care vor fi convinși în profunzime vor trebui să

plătească prețul convingerii și sincerității lor. Dacă, în mediul lor, își vor arăta credința lor supusă Cuvîntului lui Dumnezeu cel puțin în aceste patru texte:

- 1.Cor.12:13: Scopul botezului cu Duhul.
- 1.Cor.14:2: Vorbirea în limbi îndreptată numai spre Dumnezeu.
- 1.Cor.14:21: Semnul pentru Israel.
- 1.Cor.14:21: Semnul către cei necredincioși.

Dacă ei insistă spunînd că Isus n-a vorbit niciodată în limbi, dacă cer o punere la probă a darului de tălmăcire, nu acest studiu îi va scoate din carismatism, ci carismatismul îi va ruga să plece. Așa i s-a întîmplat unui creștin din Lausanne: i s-a arătat ușa comunității numai *pentru că era prea biblic.*

Fie ca celelalte biserici evanghelice să-i primească așa cum Domnul Însuși i-ar primi.

REZUMAT

Dacă mi s-ar cere să citez trei adevăruri biblice printre cele mai simple şi mai uşor de rezumat, cred că alegerea mea s-ar fixa asupra următoarelor:

1. Doctrina marială.
2. Botezul cu Duhul.
3. Vorbirea în limbi.

1. Cît o priveşte pe Maria, e simplu. Puţine lucruri ne sînt zise despre ea: profeţia din Isaia 7:14, vestirea naşterii, cîntarea de laudă, naşterea, alte cîteva scurte informaţii izolate pe care le relatează Evanghelia, şi o ultimă menţionare a prezenţei ei în odaia de sus din Fapte 1:14 unde o însoţeau fiii ei, apoi nimic. Tot ceea ce ne este spus despre ea nu e totdeauna în avantajul ei, dar rămîne o istorie frumoasă, foarte frumoasă, fără înviorare şi fără combinaţie secretă. Este curată şi ireproşabilă. Nu e nici un risc de a o lua pe căi greşite: a citi înseamnă a înţelege.

2. Pentru botezul cu Duhul Sfînt, este şi mai simplu întrucît explicaţia lui nu ne este dată decît într-un singur verset: 1.Corinteni 12:13: „Noi *toţi,* iudei şi greci, robi şi slobozi, am fost botezaţi de un singur Duh *ca să alcătuim un singur Trup*". Este, fără deosebire de clasă, afilierea iniţială la Biserică a *tuturor* credincioşilor, vorbind limba iudeilor sau limbile străinilor, pentru ca împreună *să alcătuiască un singur Trup.* Asta-i tot. Fiind prima experienţă a credinciosului (punerea lui în acest Trup), ea nu poate deci să fie a doua. (Pentru episodul samaritenilor din Fapte 8, a se reciti capitolul 9).

3. Pentru vorbirea în limbi, nimic nu este complicat. Era în natura semnului de a zice la ce slujea el. Limbile străine erau:

1) Semnul către necredincioşii din „acest popor" iudeu, că străinii care vorbeau aceste limbi şi numiţi „orice făptură" în ziua Rusaliilor, erau ca ei şi cu ei, cufundaţi prin Duhul într-un Trup nou care era Biserica (Fap.2:17; 1.Cor.14:21). Vezi capitolul 3.

2) Nişte limbi reale şi existente (1.Cor.14:10; Fap.2:8). Vezi capitolul 5.

3) Nu se adresau decît lui Dumnezeu şi niciodată oa-

menilor (1.Cor.14:2). Vezi capitolul 2.

4) Nu erau un semn pentru credincioşi (1.Cor.14:22). Vezi capitolul 3.

5) Vesteau „acestui popor" focul unei judecăţi (Ez.28: 11-13; 1.Cor.14:21; Fap.2:3). Vezi capitolul 10.

6) Se potriveau cu corolarul lor explicativ, tălmăcirea (1.Cor.14:14,16). Vezi capitolul 6.

7) Nu erau legate de revenirea lui Isus şi trebuiau să înceteze mai înainte (1.Cor.13:8,13). Vezi capitolul 8.

8) Nu au fost niciodată practicate de Domnul. Vezi capitolul 5.

9) Nu se practicau în particular. Vezi capitolul 7.

Definiţia Sf. Augustin, perfect în linia Scripturii, este autoritară: *Erau nişte semne potrivite acelei epoci. Erau destinate să vestească venirea Duhului Sfînt LA OAMENI DE TOATE LIMBILE pentru a demonstra că Evanghelia trebuia să fie vestită TUTUROR LIMBILOR DE PE PĂMÎNT: Acest lucru s-a întîmplat ca să anunţe ceva, apoi a dispărut".*

FINAL

Încă un cuvînt la adresa fraților carismatici (sau penticostali) de tendință moderată care, în conștiință, se întreabă asupra temeiului doctrinei limbilor și se neliniștesc de excesele la care aceasta dă naștere. Isus a zis într-o zi: „Dacă *vrea cineva să facă voia Lui,* va ajunge să cunoască dacă învățătura aceasta este de la Dumnezeu" (Io.7:17). Cunoașterea adevărului este legată de bunele dispoziții lăuntrice pe care El le numește de altfel „o inimă bună și curată" (Lc.8:15). Aceste bune dispoziții constau, oricare ar fi prețul, cel mai scump fiind umilirea orgoliului nostru natural, în a da dreptate lui Dumnezeu și a recunoaște că te-ai înșelat. Aceasta a făcut autorul. El n-a pierdut nimic, ba chiar dimpotrivă, căci adevărul nu înstrăinează, el eliberează (Io.8:32).

Ultimul cuvînt va fi pentru frații noștri evanghelici care sufăr presiunea carismatică, care nu se mai pot regăsi în întruniri comune fără să se vadă gratificați toată ziua bună ziua cu vorbirea în limbi și cu botezul cu Duhul Sfînt. Ultimele două puncte ale rezumatului *recitite, studiate și memorate* cu aplicație le vor da ca și lui Ștefan o cunoștință scripturală și o înțelepciune duhovnicească la care carismaticii nu se vor putea împotrivi. Cei cărora le e greu să-și formuleze convingerile în acest domeniu, își vor putea atunci însuși cele două versuri celebre ale lui Boileau:

„Ce se înțelege bine se enunță clar,
Și cuvintele pentru-a le zice vin ușor".